

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

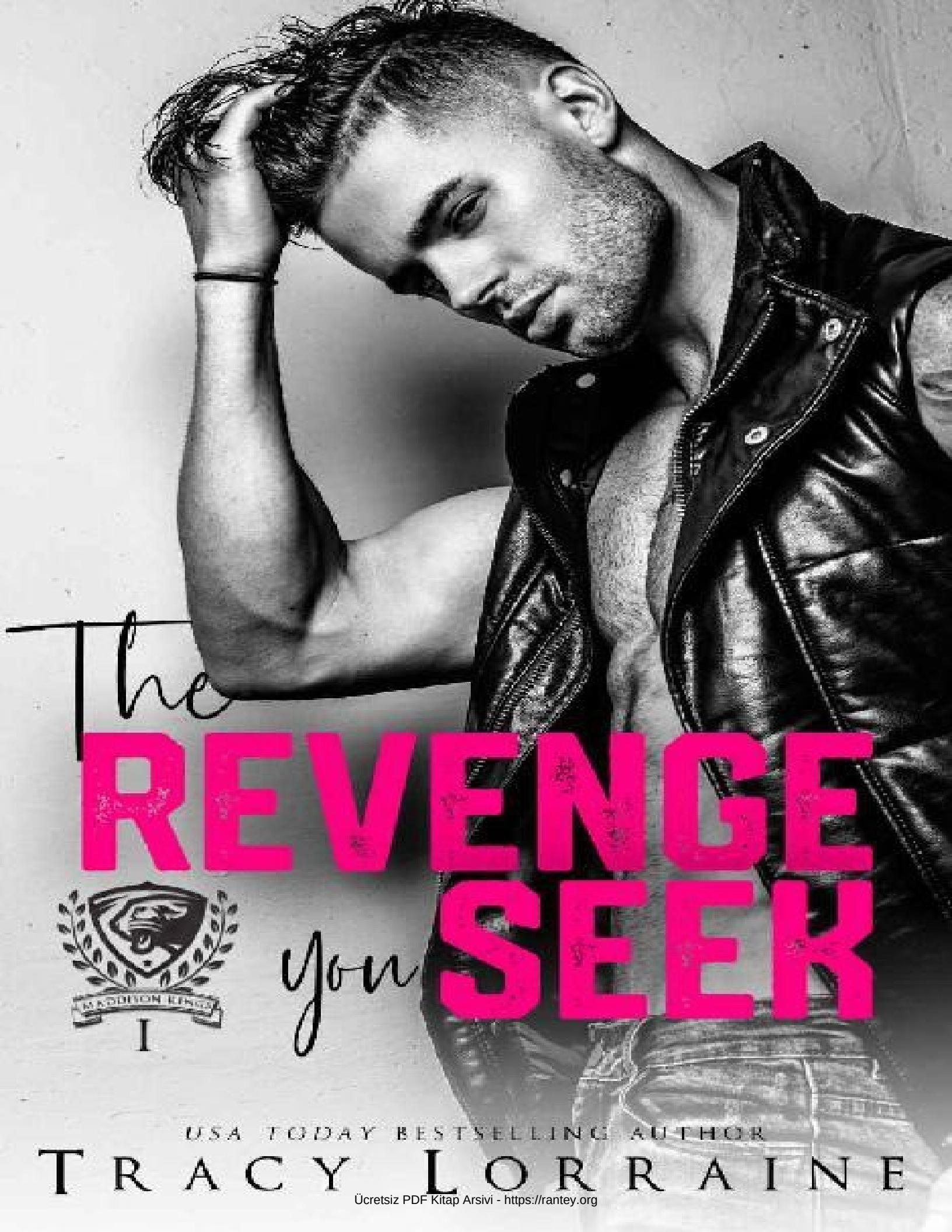
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

The
REVENGE
you
SEEK

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
TRACY LORRAINE

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

ARADIĞIN INTIKAM

MADDISON KINGS ÜNİVERSİTESİ #1

TRACY LORRAINE

TRACY
LORRAINE
believes in happily ever after...eventually...

Copyright © 2021 by Tracy

Lorraine Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bilgi depolama ve arşivleme dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanımı dışında, yazarın yazılı izni olmadan erişim sistemleri. Kardeşimin

Editörü tarafından düzenlenmiştir

Redaksiyon: Sisters Get Lit(erary) Yazar Hizmetleri

Fotoğraf: Armando Adajar

Model Eric Guilmette

İÇİNDEKİLER

Yaptığınız Hatalar

1. [Letty](#)
2. [Letty](#)
3. [Kane](#)
4. [Letty](#)
5. [Kane](#)
6. [Letty](#)
7. [Kane](#)
8. [Letty](#)
9. [Kane](#)
10. [Letty](#)
11. [Letty](#)
12. [Letty](#)
13. [Kane](#)
14. [Letty](#)
15. [Kane](#)
16. [Letty](#)
17. [Kane](#)
18. [Letty](#)
19. [Kane](#)
20. [Letty](#)
21. [Kane](#)
22. [Letty](#)
23. [Kane](#)

Yazar Hakkında

Ayrıca yazan: Tracy

Lorraine THORN

YAPTIĞINIZ HATALAR

Letty ve Kane'in hikayesinin ÜCRETSİZ ön bölümünü okudunuz mu?

[ŞİMDİ İNDİR](#)

LETTY

Iyatağında oturmuş, elimdeki kumaşa bakıyordum.
Böyle olmaması gerekiyordu. Bu planımın bir parçası değildi.
İçimi çektim, gözlerimi sıktım ve gözyaşlarımın akmasını istedim. Yeterince ağladım. Şimdiye kadar biter sanıyordum.
Kapının diğer tarafından gelen bir gürültü beni panik içinde yukarı baktırıyor ama dün olduğu gibi kimse kapıyı çalmıyor.
Sanırım yeni ev arkadaşlarımla takılmak istemediğimi, biri kapımı çalıp onlarla kahvaltıya gitmek isteyip istemediğimi sorduğu ilk seferde kanıtladım.
Bilmiyorum.
Burada olmak bile istemiyorum. Sadece saklanmak istiyorum.
Ve bu düşünce her şeyi milyonlarca kez daha kötü yapıyor. Ben saklanan biri değilim. Ben bir savaşçıyım. Ben lanet bir avcıyım.
Ama ben bu hale düştüm. Bu acınası, zayıf karmaşa.
Ve hepsi *onun* yüzünden.
Benim üzerimde bu güce sahip olmamalı. Ama şimdi bile var.
Yatakhane bir kez daha sessizliğe gömülüyor ve fark edilmeden sıvışabilmek için hepsinin dönemin ilk dersine gitmiş olması için dua ediyorum.
Saçma olduğunu biliyorum. Oraya başım dik bir şekilde çıkmam ve sahip olduğumu bildiğim özgüveni ortaya çıkarmam gerektiğini biliyorum.
Ama yapamam.
Sadece bugünü -ilk günümü- atlatacağımı ve her şeyin yoluna gireceğini düşündüm.
Sanki son on sekiz ay hiç yaşanmamış gibi kaldığım yerden devam edebiliyorum.
Keşke.
Elimdeki kapüşonlu sweatshirt'e bir kez daha bakıyorum. Annem onları Zayn, küçük kardeşim ve benim için almıştı.
Lacivert kumaş parmaklarımın arasında yumuşacık ama bana bakan metin doğru gelmiyor.
Maddison Kings Üniversitesi.

Midemde bir düğüm oluşuyor ve yemin ederim tüm vücudum yeni gerçekliğimle birlikte sarkıyor. Hayalimdeki okuldaydım. İhtimalleri yendim ve Columbia'ya girdim. Ve her şey iyiydi. Hayır, her şey harikaydı.

Ta ki öyle olmayana kadar.

Şimdi buradayım. Her zaman yedek planım olan okulda, her şeye baştan başlamak zorunda olduğum bir yurtta oturuyorum. Kapüşonumu yatağıma fırlatıp öfkeyle ayağa kalktım.

Kendimden bıktım.

Bundan daha iyi, daha güçlü olmalıydım. Ama ben sadece... ben kırıldım.

Ve her ne kadar bu durumun olumlu yanlarını görmek istesem de. Zorlanıyorum.

Ayaklarımı spor ayakkabılarımın içine sokuyorum, çantamı omzuma atıyorum ve masamın üzerinde duran, bugün alacağım iki derse ait birkaç kitabı alıyorum.

Ortak mutfığa girdiğimde ince, sarı saçlı bir kızın bir kupa ve bir ders kitabı üzerine eğildiğini görünce kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

Kahve kokusu burnuma doluyor ve ağzım sulanıyor.

Ayakkabılarım yerde gıcırıyor ve hemen başını kaldırıp bakıyor.

"Özür dilerim, sizi rahatsız etmek istememiştim."

"Şaka mı yapıyorsun?" diyor heyecanla, güneyle aksanı dudaklarımda bir gülümsemeye neden oluyor. Gülümsemesi güzel yüzünü aydınlatıyor ve nedense içime bir şeyler yerleşiyor.

Saklanmanın yanlış olduğunu biliyordum. Bir süredir bu benim başa çıkma yöntemimdi.

"Yeni oda arkadaşımızın yüzünü ne zaman göstereceğini merak ediyorduk. Çocuklar senin uzaylı ya da onun gibi bir şey olduğuna dair bahse girdiler."

Dudaklarımdan bir kahkaha dökülüyor. "Hayır, uzaylı yok. Sadece..." Ne diyeceğimi bilemeden iç geçirdim. "Sen buraya transfer oldun, değil mi? Columbia'dan?"

"Ugh... evet. Nereden biliyorsun-"

"Kızım, ben her şeyi bilirim." Bana göz kırpmıyor ama bu beni daha iyi hissettirmiyor. "West ve Brax takımdalar, yazı kardeşinle geçirdiler."

Dudaklarımdan rahatlamış bir hava geçiyor. Yine de kardeşimin hakkımda dedikodu yapmasından pek hoşnut değilim.

"Peki, bugün hangi derslerin var?" diye soruyor ben şaşkın şaşkın ona bakarken.

"Umm... Amerikan edebiyatı ve psikoloji."

"Benim de psikoloji dersim var. Profesör Collins?"

"Uh..." Çantamdan programımı çıkardım ve ona baktım. "Evet." "Harika. Birlikte oturabiliriz."

"Elbette," diye kekeleyorum, sesim emin değilmiş gibi çıkıyor, ama ona verdiğim gülümseme tamamen gerçek. "Ben Letty, bu arada." Gerçi bunu zaten bildiğinden oldukça eminim.

"Ella."

"Tamam, sonra görüşürüz." "Elbette."

İyi sabahlar."

Bana gülümsüyor ve ben de dışarı çıkıp yeni oda arkadaşlarımla tanışmaktan neden bu kadar korktuğumu merak ediyorum.

Annemden yalnız kalabilmem için bana bir daire ayarlamasını istemiştim ama -muhtemelen akıllıca bir şekilde- bunu reddetti. Orayı saklanmak için kullanacağımı ve üniversiteye yeniden başlamamın amacının her şeyi geride bırakıp yeni bir başlangıç yapmak olduğunu biliyordu.

Masanın ortasındaki kaseden bir elma aşırıdktan sonra kitaplarımı göğsüme daha sıkı sarıyorum ve yeni hayatıma başlamaya hazır bir şekilde dışarı çıkıyorum.

Binamızdan dışarı adımımı attığımda sabah güneşi gözlerimi yakıyor ve yeni kesilmiş çimlerin

kokusu burnuma doluyor. Yaz sıcıağı tenime vuruyor ve her şeyi biraz daha iyi hissettiriyor.

Baştan başlıyorsam ne olmuş yani? Columbia ve MKU'dan kazandığım kredileri transfer etmeyi başardım.

iyi bir okul. Yine de iyi bir derece alacağım ve hayatımda bir şeyler yapabileceğim.

Her şey daha kötü olabilirdi.

Geçen yıl bu zamanlar olabilir...

Bu düşünceyi kafamdan silkeliyorum ve ayaklarımı hareket etmeye zorluyorum.

Yeni dönemin başlaması için arkadaşlarıyla buluşan öğrencilerin yanından geçiyorum, heyecanla yazlarını ve yaptıkları inanılmaz şeyleri anlatıyorlar ya da programlarını karşılaştırıyorlar.

İhtiyacım olan havayı içime çektikçe ciğerlerim sıkışıyor. Columbia'da geride bıraktığım arkadaşlarımı düşünüyorum. Birlikte çok fazla zamanımız olmamıştı ama hayatım başıma yıkılmadan önce birbirimize bağlanmıştık.

Etrafıma bakarken kendimi tanıdık yüzler ararken buluyorum. Burada beni tanıyan pek çok insan olduğunu biliyorum. En yakın arkadaşlarımdan birkaçı liseden sonra buraya geldi.

Annem yaz boyunca beni ulaşmaya ikna etmeye çalıştı ama kaygım bunu yapmamı engelledi. Kimsenin bana başarısızmışım gibi bakmasını istemiyorum. Ülkenin en iyi okullarından birine girdim, her şeyi berbat ettim ve sonunda Rosewood'a sürünerek geri döndüm. Hangisinin daha kötü olduğundan emin değilim, başa çıkamayacağımı düşünmeleri mi yoksa gerçek mi?

Gideceğim yere odaklanarak başımı öne eğiyorum ve etrafımdaki heyecanlı konuşmaları duymazdan gelerek kafeye doğru ilerliyorum; bir derse girmeyi düşünmeden önce günlük ihtiyacımı gidermek için umutsuzca çabalıyorum.

Günün ilk dersinin olduğu Westerfield Binası'nı buluyorum ve asansöre doğru onu takip etmeden önce ağır kapıyı benim için açık tutan kıza teşekkür ediyorum.

"Vay anasını," diye bir ses yükseliyor köşeyi dönüp programımdaki odaya giden tabelaları takip ederken.

Ne olduğunu anlamadan kahvem elimden düşüyor ve ayaklarım yerden kesiliyor.

"Bu da ne-" Beni kucağına alan adamın arkasında duran adama baktığım anda kiminle karşılaştığımı anlıyorum.

Yerde biriken kahveyi unutup kitaplarımı bırakıyorum ve kollarımı eski dostuma doluyorum.

Tanıdık odunsu kokusu içime doluyor ve birden kendimi yeniden kendim gibi hissediyorum. Sanki geçen iki yıl hiç var olmamış gibi.

"Burada ne halt ediyorsun?" Luca geri çekilip beni incelerken yüzünde kocaman bir gülümsemeyle soruyor.

Gözlerini vücudumda gezdirirken kaşları birbirine yaklaşıyor ve ben nedenini biliyorum. Yaz boyunca bunun üzerinde çalıştım ama hâlâ hayatımda hiç olmadığım kadar zayıf olduğumu biliyorum.

"Transfer oldum," diye itiraf ediyorum, boğazımdaki yumruyu aşmak için kelimeleri zorluyorum. Beni tekrar bedenine çekmeden önce gülümsemesi daha da genişliyor.

"Seni görmek çok güzel."

Onu sıkıca kavrayıp gücünü içime çekerek rahatlıyorum. Ve bu Luca Dunn'da fazlasıyla bulunan bir şey. O bir kaya gibi, her zaman öyleydi ve şu anda buna ne kadar ihtiyacım olduğunu fark etmemiştim.

Annem haklıydı. Elimi uzatmalıydım.

"Sen de," diye fısıldıyorum dürüstçe, sadece onu-onları görmekten dolayı tehdit eden gözyaşlarımı uzak tutmaya çalışıyorum.

"Hey, seni gördüğüme sevindim," diyor Leon, ikiz kardeşinden biraz daha sakın bir sesle,

elimdeki atılmış kitapları bana uzatırken.
"Teşekkür ederim."

İkisinin arasına bakıyorum ve onları son gördüğümünden bu yana değişen her şeyi fark ediyorum. Onları Instagram ve TikTok'tan takip ediyorum elbette ama hiçbir şey ikisinin karşısında durmak gibi değil.

İkisi de hatırladığımdan daha iri, bu da koçlarının onları ne kadar sıkı çalıştırdığını gösteriyor, şimdi ikisi de Panthers'ın birinci takımı. Ve eğer mümkünse, her ikisi de lisedeki hallerinden daha seksi, ki bu gerçekten bir şey ifade ediyor çünkü o zamanlar bir bakışlarıyla en kendine güvenen kızları bile titreyen enkazlara çevirirlerdi. Burada nasıl bir üne sahip olduklarını hayal edebiliyorum.

Arkamızda açılan bir kapının sesi ve ayak sesleri küçük buluşmamızı yarıda kesiyor.

"Profesör Whitman'ın Amerikan Edebiyatı dersine mi giriyorsun?" Luca soruyor, gözleri benimkilerden elimdeki kitaba kayıyor.

"Evet. Öyle mi?"

"Öyleyiz. Seni sınıfa kadar geçireyim mi?" Dudaklarında çok iyi hatırladığım bir gülümseme beliriyor. Beni dikkatle izlerken, eskiden bana verdiği kelebekler uçuşmakla tehdit ediyor.

Luca lisedeki en iyi arkadaşlarımdan biriydi ve neredeyse tüm zamanımızı ona aşık olarak geçiriyordum. Belki de içimdeki genç kız hala onun benim için doğru kişi olabileceğini düşünüyor.

"Çok isterim."

"Haydi bakalım Prenses," diyor Leon ve bana taktığı bu ismi duyunca tüm vücudum sarsılıyor. Bana daha önce hiç böyle hitap etmemişti ve umarım şimdi de etmez.

Belli ki tepkimi fark etmemiş, bir kez daha kitaplarımı elimden alıyor ve kolunu benimkinin içinden geçirerek beni amfiye götürüyor.

İkisine de bakıyorum, dudaklarımı bir gülümseme kaplıyor ve içimde bir umut yeşeriyor. Belki de bunca zamandır olmam gereken yer burasıydı.

Belki de Columbia ve ben asla birlikte olmamalıydık.

Boş koltuk bulmak için merdivenleri tırmanırken birkaç kafadan fazlası bize doğru dönüyor. Çoğunlukla devasa alandaki kadınlar ve onların tepkilerine içten içe gülmekten kendimi alamıyorum.

Anladım.

Dunn ikizleri buranın iki kralı ve ben de şu anda onların arasında sıkışmış durumdayım. Bu üniversitedeki, hatta bu eyaletteki neredeyse her kadının olmak için can atacağı bir yer.

Luca, arkadan birkaç sıra ötede durduğunda başka bir adama "Dostum, kenara kay lan," diye bağırıyor.

Koyu renk saçlı ve daha da koyu renk gözlü adam hemen çantasını, kitaplarını ve kalemini alıp bir boşluğa geçiyor.

"Bu Colt," diye açıklıyor Luca, beni ilgiyle inceleyen adamı başıyla işaret ederek.

"Hey," diye ciyaklıyorum, biraz korkmuş hissederek.

"Hey." Alçak, derin sesi beni yalayıp geçiyor. "Ne oluyor lan?" diye bağırıyor, az önce Luca'nın tokat attığı başının arkasını ovuşturarak.

"Letty yasak bölge. Gözlerini ondan çek."

"Dostum, sadece merhaba diyordum."

"Evet ve hepimiz bunun genellikle neye yol açtığını biliyoruz," diye homurdanıyor Leon arkamdan.

Üçümüz yerimize oturduk ve profesörümüz dönem müfredatını açıklamaya başlamadan önce kitaplarımızı çıkarmayı başardık.

"Kahve için özür dilerim," diye fısıldıyor Luca birkaç dakika sonra. "Al." Masamın üzerine bir şişe su koyuyor. "Tam olarak yerine geçmeyeceğini biliyorum ama elimden gelenin en iyisi bu."

Koridorda bıraktığım dağınıklığı hatırlıyorum. Koridor - Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

"Gitmeliyim ve-"

"Sakin ol," diyor elini kalçama koyarak. Dokunuşu vücudumda bir şok etkisi yarattığı kadar beni anında rahatlatıyor. "Dersten sonra sana yenisini getireceğim. Hatta sana bir kek bile ısmarlayabilirim."

Ona gülümsüyorum, en sevdiğim ikramı hatırladığı için kendimden geçiyorum. Neden buraya gelmenin kötü bir fikir olduğunu düşündüm ki?

LETTY

M Profesör Whitman konuşmasını bitirdiğinde ellerim ağrıyordu. Not almak için bu kadar uzun zaman harcadığım bir ömür önceymiş gibi geliyor.

"İyi misin?" Parmaklarımı uzatırken Luca gülerek bana soruyor.

"Evet, uzun zaman oldu."

Colt'un dudaklarından, "Eminim bu çocuklar sana bu konuda yardımcı olabilirler, güzelim," sözleri döküldü ve kafasına bir tokat daha yedi.

"Boş ver onu. Kafasına topla çok fazla vuruldu," diyor Leon yanımdan ama Luca'nın bana bakışından o kadar büyülenmişim ki cevap veremiyorum.

Lisedeyken arkadaşlığımız alışlagelmiş bir arkadaşlık değildi. O yıldız bir oyun kurucuydu, bense ne amigo kızdım ne de o kadar sportiftim. Ama Rosewood Lisesi'ndeki ilk haftamda laboratuvar partneri olarak eşleştirildik ve bir daha hiç ayrılmadık.

Takımı yeni zirvelere taşıırken, üniversite gözlemcileriyle buluşurken izledim, hatta yalnız gitmek zorunda kalmasın diye onunla birkaç yere gittim.

Kalbimde kocaman bir boşluk bırakan bir başkasının kaybını kabullenmeye çalışırken omzunda ağlamama izin veren oydu ve ben ona sarılıp desteğini içime çekerken bir kez bile haddini aşmadı.

Amigo takımının her üyesiyle ve ona öylece bakan diğer kızlarla takılırken de oradaydım. Her biri bir öncekinden biraz daha fazla acı veriyordu çünkü zavallı genç kalbim soldan, sağdan ve ortadan hırpalanıyordu.

Geçen her gün, her hafta, her ay onu daha çok arzuluyordum ama o bana bir kez bile öyle bakmadı.

Mezuniyet balosuna bile ben gitmiştim ama o geceyi başka biriyle geçirdi.

Acıttı, tabii ki acıttı. Ama bu onun hatası değildi ve bunu ona karşı kullanmayı reddediyorum.

Belki de ona söylemeliydim. Duygularım ve ne istediğim konusunda ona karşı dürüst olmalıydım. Ama en iyi arkadaşımı kaybetmekten o kadar korkuyordum ki asla itiraf etmedim ve bu sırrı Columbia'ya kadar yanımda götürdüm.

Şimdi ona bakarken, o tanıdık kelebekler hala karnımda uçuşuyor, ama hatırladığım kadar güçlü değiller. Bunun nedeni ona karşı hislerimin zamanla azalması mı, yoksa şu anda acıdan başka bir şey hissetmeyecek kadar uyuşmuş ve kırılmış olmam mı, emin değilim.

Her iki şekilde de olabilir.

Ona gülümsüyorum, bu sabah onunla karşılaştığım için çok minnettarım.

Ona ne zaman ihtiyacım olduğunu her zaman biliyordu ve burada olduğumu bilmese bile koruyucu bir melek gibiydi.

Eğer koruyucu meleklerin seksi koyu renk saçları, büyüleyici yeşil gözleri ve günah işlemek için yaratılmış bir vücudu olsaydı, evet, işte bu o olurdu.

Kendi kendime gülüyorum, evet, belki de o sinir bozucu aşk hiçbir yere gitmedi.

"Sırada ne var?" Leon dikkatimi ikizinden başka yöne çekerek soruyor.

Leon her zaman ikilinin daha sessiz, daha düşünceli olanı olmuştur. Yıkıcı derecede yakışıklı ve kadınlar arasında bir o kadar popüler ama Luca gibi kalbini koluna takmıyor. Leon'un insanlara ısınması, onları içine alması biraz zaman alıyor. Oraya ulaşmak zor bir işti, ama kısa sürede anladım ki benim için duvarlarını biraz indirdiğinde, buna kesinlikle değdi.

O daha ciddi, daha düşünceli, daha derin. Bu kadar farklı olmalarının bir nedeni olduğundan hep şüphelenmişimdir. İkizlerin aynı olmak ve aynı şeylerden hoşlanmak zorunda olmadıklarını biliyorum, ama Leon'un içine kapanmasının çok iyi bir nedeni olduğuna dair içimde her zaman bir şeyler vardı. Yıllar boyunca annelerinin konuşmalarını dinlediğimde, büyürken tavırları, sevdikleri ve sevmedikleri şeyler o kadar aynıydı ki, bu kadar farklı olduklarına inanmak zor görünüyor.

"Psikoloji ama bir saatliğine değil. Ben-"

"Onu kahve içmeye götüreceğim," diye araya giriyor Luca. Leon'un gözlerinden bir öfke titreşimi geçiyor ama o kadar hızlı kayboluyor ki, acaba hayal mi gördüm diye düşünmeye başlıyorum.

"Ekonomi dersinden önce bir kahve daha içebilirim," diye araya giriyor Leon. "Harika. Gidelim," dedi Luca sıkılmış dişlerinin arasından. Beni yalnız istiyordu.

İlginç.

Ona mega aşkımdan hiç bahsetmememin nedeni, arkadaşlığımızın ilk birkaç haftasında, bir kızın arkadaşı olmak istemesinin ve bunu daha fazlasını elde etmek için bir taktik olarak kullanmamasının ne kadar ferahlatıcı olduğunu söyleyerek beni arkadaşça zonlamasıydı.

O zamanlar sadece ikinci sınıftaydık ama o zaman bile Luca her şeyin peşindeydi ve etrafımızdaki kızların hepsi onun ihtiyaçlarına boyun eğmeye fazlasıyla istekliydi.

O andan itibaren ona gerçek hislerimi söyleyemedim. Arkadaşlığımızın sadece bundan ibaret olduğunu düşünmesi bile yeterince kötüydü.

İkizlerin arasındaki ani gerginliği kırmak umuduyla ikisine de gülümsüyorum.

Diğerleriyle birlikte konferans salonundan çıkarken Colt arkamızdan, "Bu ikisine dikkat edin," diye anons ediyor. "Duyduğum hikâyeler."

"Colt," diye uyarıyor Luca, yüzünü ona dönüp birkaç adım geriye doğru yürüyerek.

"Merak etme," diye omzumun üzerinden ateş ettim. "Dunn ikizlerini nasıl idare edeceğimi biliyorum." O kahkahalarla inlerken ben ona göz kırpyorum.

O odadan sola dönerken ve biz sağa giderken, "İkinizin başı çok büyük belada," diye düşünüyor.

Leon kitaplarımı bir kez daha elimden alıyor ve Luca parmaklarını benimkilerin arasından geçiriyor. Bir süre hareketsiz kaldım. Bu hareket alışılmadık olmasa da, Luca her zaman çok sevecen olmuştur. Sıcaklığının koluma yayılması ve midemi düğümleyen son huzursuzluğu da yatıştırması sadece bir saniye sürüyor.

"İki Americano ve ekstra shot'lı bir vanilyalı latte. Üzerine serpiştirilmiş üç cupcake."

Luca'nın siparişimi hatırladığı gerçeğine bayılıyorum. "Nasıl-"

Bana dönüyor, geniş gülümsemesi ve gözlerindeki ışıltı sözlerimin yarım kalmasına neden oluyor. Yüzünün tanıklığı, bana verdiği rahatlık ve güven hissi boğazımda bir yumru oluşmasına neden oluyor.

"En iyi kızım ile ilgili hiçbir şeyi unutmadım." Kolumu omzuma atıyor ve beni kendine çekiyor.

Burnumu sert göğsüne gömüp onu içime çekiyorum. Odunsu kokusu çamaşırlarıyla karışıyor.

deterjan ve ihtiyacım olduğunu bilmediğim bir şekilde beni sakinleştiriyor.

Kardeşine sarıldığımda Leon'un bakışları sırtımı yakıyor ve kendimi üçüncü tekerlek gibi hissetmemesi için geri çekilmeye zorluyorum.

"Dunn," diye sesleniyor garson ve Leon siparişlerimizi almak için acele ederken Luca beni kafenin arka tarafındaki bir kabine götürüyor.

Her masanın önünden geçerken, ikizlerin üzerindeki ilginin giderek daha fazla farkına varıyorum. Temsilcilerini tanıyorum, Rosewood'a taşınıp onlarla lisede tanıştığımдан beri futbol tanrısı statüsündeler, ama ne kadar kahramana tapındıklarını unutmışum ve şu anda bu durum alışılmışın dışında.

Kızlar açıkça bakıyor, zihinsel olarak onları çırlıçıplak soyarken gözleri utanmadan erkeklerin vücutlarında geziniyor. Erkeklerin kıskançlığı yüz ifadelerinden okunuyor, özellikle de şu anda onlara hiç ilgi göstermeyen kız arkadaşlarıyla burada olanlar. Bir de dikkatleri benim üzerimde olan kızlar var. Neredeyse düşüncelerini okuyabiliyorum; lisedeyken yeterince duymuştum.

Onda ne buluyorlar? O

kadar güzel bile değil.

Onun için fazla iyiler.

Burada liseden tek fark, çocuklarla tanışmadan önce Harrow Creek adlı cehennem çukurundan taşındığım için kimsenin benim karavan parkı çöpü olduğumu bilmemesi.

Çenemi yukarı kaldırarak omurgamı dikleştiriyorum ve bulabildiğim kadar kendime güveniyorum.

Benim hakkımda istediklerini düşünebilirler, istedikleri şirret yorumları yapabilirler. Beni ilgilendirmez.

"Çekiciliğini kaybettiğini görmek güzel," diye mırıldanıyorum, ikisinin karşısındaki banka çöküyorum ve Leon bardağı uzatırken ellerimi sıcak kupama sarıyorum.

"Neredeyse fark edilmeden etrafta dolaşıyoruz," diye mırıldanıyor Luca.

"Lisenin kötü olduğunu sanıyordun," diye mırıldandı Leon, her zaman ilgiden nefret eden o olmuştu, oysa Luca bunu istediği her şeyi elde etmek için kendi avantajına kullanıyordu. "Hiçbir şey değildi."

"Anlıyorum. Ee, nasıl gidiyor? Her şeyden haberdar et beni," diyorum, benim tren enkazı hayatımı düşünmek yerine onların ünlü statüsündeki yaşam tarzlarına dalma ihtiyacı duyuyorum.

"Gerçekten mi?" Luca kaşlarını kaldırarak soruyor ve midemin ayaklarımın altına düşmesine neden oluyor. "Bence asıl soru senin nasıl olup da burada olduğun ve bizim bundan neden haberimizin olmadığı?"

Kupamı bırakıp kollarımı kendime doluyorum ve gözlerimi masaya dikiyorum.

"Columbia'da işler yolunda gitmedi," diye mırıldanıyorum, gerçekten bu konuda konuşmak istemiyorum.

"En son konuştuğumuzda, beklediğin her şey ve daha fazlası olduğunu söylemiştin. Ne oldu?"

Kane Efsanesi oldu.

Her ortaya çıktığında yaptığım gibi bu düşüncayı de kafamdan silip atıyorum. Hayatımı mahvedecek zamanı geçirdi. Bitti artık.

"Ben sadece..." İç çektim. "Biraz yolumu kaybettim, sonunda okulu bıraktım ve sonunda itiraf etmek ve anneme açılmak zorunda kaldım."

Leon hüzünle güler. "Bahse girerim iyi gitmiştir."

Dunn ikizleri saldırgan bir ebeveynle yaşamının nasıl bir şey olduğunu çok iyi bilirler. Yıllar boyunca üçümüzü birbirine bağlayan şeylerden biri.

"Kurşun balon gibi. Daha da kötüsü, yüzümü göstermeden maylar önce okulu bıraktım." "Neden

saklanıyorsun?" Luca gözlerini endişeyle karartarak bana bakarken Leon'un kaşları birbirine yaklaşıyor.

"Bazı sağlık sorunlarım vardı. Önemli bir şey değil."

"Kahretsin, iyi misin?"

Lanet olsun, Letty. Bunu kendin için daha kötü hale getirmeyi bırak.

"Evet, evet. Her şey yolunda. Gerçekten. Buradayım ve yeniden başlayıp elimden gelenin en iyisini yapmaya hazırım."

İkisi de bana gülümsüyor ve ben bir kez daha kahveme uzanıyorum, bardağı dudaklarıma götürüp bir yudum alıyorum.

"Benden bu kadar bahsettiğiniz yeter, bana Maddison'ın en ateşli iki kralının hayatlarından bahsedin."

"Tamam... bunu nasıl yaptın?" Ella, Luca ve Leon kahve molamızdan sonra beni psikoloji dersime götürdükten sonra fısıldıyor.

"Ne yapacağım?" Onu takip ederek odaya girdim ve yarı yolda kendime bir yer buldum. "Bugün senin ilk günün ve Dunn ikizleri seni sınıfa kadar geçirdi. Elmas kaplı bir vajinan var. ya da başka bir şey?"

Diğer birkaç kişi onun sözleri üzerine yerlerine giderken duraksayınca bir kahkaha attım. "Sus," diye azarlıyorum.

"Kızım, eğer bu doğruysa, tüm bu adamların bunu bilmesi gerektiğini biliyorsun."

Profesör Collins ön tarafa yerleşirken ben de kitaplarımı ve birkaç kalemimi çıkarıp

On

u. "Hayır, kolyem dışında hiçbir yerimde elmas yok. Onlarla yıllardır arkadaşız." "Kızım, arkadaş olmamız için bir neden olduğunu biliyordum." Bana göz kırpmıyor. "Bir süredir West ve Brax bana bir şeyler ayarlamaya çalıştılar ama işe yaramadılar."

"Sana Dunn'lardan birini ayarlayabilmem için arkadaş mı olmak istiyorsun?"

"Ya da ikisi birden." Omuz silkiyor, eğilmeden önce yüzü ölümcül derecede ciddi. "Bazen takım olduklarını duymuştum. Hayal edebiliyor musun? İkisinin de tüm dikkati onların üzerinde." Kendisini bir Dunn sandviçinin ortasında hayal ederken kendini yelpazeliyor. "Oh ve bence sen de oldukça havalısın."

"Tabii ki biliyorsun." Gülüyorum.

Garip, bu sabah onunla çok kısa bir süre görüşmüş olabilirim ama bu kadarı yeterliydi.

"Yurtta sana hoş geldin demek için bu akşam hep birlikte yemeğe çıkıyoruz. Diğerleri seninle tanışmak için can atıyor." Bana gülümseyerek sözlerinin ardında acı olmadığını kanıtlıyor.

"Hepinizi görmezden geldiğim için özür dilerim."

"Kızım, endişelenme. Arkadayız, merak etme."

"Teşekkür ederim," diyorum profesör derse başlamak için herkesin dikkatini toplamak istediğinde.

Notlarımı olabildiğince hızlı bir şekilde karalarken zaman uçup gidiyor, ellerim yeniden ağrıyor ve ne olduğunu anlamadan önce ilk ödevimizi açıklamayı bitirdi ve dersini kapattı.

İkimiz de toparlanırken Ella, "Tanrım, bu dönem çok zor geçecek," diyor.

"En azından birbirimize sahibiz."

"Düşünme tarzını seviyorum. Bugünlük işin bitti mi?"

"Evet, dükkâna gidip birkaç malzeme alacağım, sonra da bu ödevi başlayacağım sanırım."

"Birkaç saatim var. Arkadaş ister misin?"

Eşyalarımızı odalarımıza yerleştirdikten sonra Ella beni en sevdiği mağazaya götürüyor ve o derse gidebilsin diye geri dönmeden önce ihtiyacım olan her şeyi alıyorum.

Cesur davranıp dizüstü bilgisayarımı mutfak masasına kurmadan önce kendime biraz öğle yemeği hazırlıyorum.

ödevlerime başladım. Saklanma zamanım sona erdi, hayata geri dönme ve bir kez daha kendini tamamen üniversiteye kaptırmış bir öğrenci olma zamanı.

"Vay anasını, kız yaşıyor. Zayn'in güzel ablası hakkında yalan söylediğini sanıyordum," diyen gürleyen bir ses beni birkaç saat sonra araştırmamdan sürükledi.

Dönüyorum ve bana katılan iki adama bakıyorum.

"Zayn bana asla güzel demezdi," diyorum selam verirken.

"Bu doğru. Sanırım asıl sözleri şunlardı: dağınık, baş belası ve kişisel favorim, onunla tekrar yaşamak zorunda olmadığım için mutluyum," diyor ağabeyimin sesini taklit ederek.

"İşte bu daha iyi. Hey, ben Letty. Kusura bakma-"

"Hepiniz iyisiniz. Ortaya çıktığınız için mutluyuz. Ben West, bu çirkin orospu çocuğu da Braxton-" "Brax, lütfen," diye yalvarıyor. "Sadece annem bana tam adıyla hitap eder ve sen de bu isim için fazla seksisin.

onu."

Gözlerini kıvrımlarımda gezdirirken yanaklarım ısınıyor. "Teşekkürler, sanırım."

"Boş ver onu. Haftalardır biriyle yatmadı."

"Tamam, şimdi gerçekten oraya gitmemiz gerekiyor mu?"

"Her zaman, kardeşim. Kızımız, kuku alamadığında sinirlendiğini bilmeli."

Şakalaşmalarına gülüyorum, dizüstü bilgisayarımı kapatıyorum ve onlar buzdolabına doğru ilerlerken dirseklerimin üzerine yaslanıyorum.

Brax iki şişe su çıkarıp birini West'e atarken, "Ella dışarı çıkacağımızı söylüyor," diyor.

"Görünüşe göre öyle."

"Birazdan burada olur. Violet ve Micah da. Hepsi aynı sınıftaydı."

"Ee," diyor West, yanımdaki sandalyeye kayarak. "Kardeşinin senin hakkında bize daha önce anlatmadığı neyi bilmemiz gerekiyor?"

Düşüncelerimi geçmişimden uzaklaştırmadan önce kardeşimin bile hayatımla ilgili paylaşmayacağı şeylere kalbim hızla çarpıyor.

"Uhhh..."

"Dunn'ların onu sevmesine ne dersiniz?" diye soruyor Ella, yanında iki kişi daha olduğu halde kapıda belirirken. Violet ve Micah, sanırım.

"Um... bunu nasıl bilemedik?" Brax soruyor.

"Çünkü onlarla vakit geçirecek kadar havalı değilsin, göt herif," diye bağırıyor Violet, Ella'nın etrafında dolanırken. "Bu pislikleri görmezden gel, takımında oldukları için kendilerini özel sanıyorlar ama sana söylemedikleri şey, birinci lige çıkma ya da Dunn'larla konuşma şanslarının olmadığı."

"Vi, kızım. Bu acıtıyor," diyor West, elini kalbinin üzerinde tutarak.

"Evet, aş bunu. Gerçekler acıtır." Adam onu göğsüne çekip başının üstünü öperken kadın ona gülümsüyor.

"Her neyse, Titch."

"Pekala, tamam. Gitmeye hazır mıyız? Dünkü gibi taco'ya ihtiyacım var." "Evet. Gidelim."

"Daha önce hiç böyle taco yemedin, Letty. Seni büyük bir zevk dünyası bekliyor," diyor Brax heyecanla.

"Senin yatağında olsaydı olacağından çok daha fazla, orası kesin," diyor West.

"Yalan ve bunu hepimiz biliyoruz."

"Her neyse." Violet onu kapiya doğru iter.

"Hey, ben Micah," diyor üçüncü adam ona yetiştiğimde.

"Hey, Letty."

"Mantıklı bir konuşmaya ihtiyacın varsa, ben senin adamınım." "Bildiğim iyi oldu."

Micah ve ben diğerlerinin arkasından gidiyoruz ve attığım her adımda gülümsemem daha da genişliyor. Her şey gerçekten yoluna girecek.

KANE

"W Hoa, bak kim yüzünü göstermeye karar vermiş. Dersler bu sabah başladı, biliyorsun," diye havlıyor Devin, ona ve ikizlere mutfaklarında katıldığında.

"Siktir git," diye homurdandım.

"Meşguldüm." "Bizim ihtiyar yine çapkınlık mı yapıyor?"

"Onun gibi bir şey," diye mırıldandım. "Bir tane de bana?" Devin'in elindeki biraya başımı sallayarak soruyorum. "Elbette, dostum."

Buzdolabından bir tane çıkardı ve fırlattı. Kolayca yakalıyorum ve üstünü kapatıyorum. "Daha başlamadan geride kaldın. Üniversite kariyerine iyi bir başlangıç değil, Efsane."

"Her neyse, inek." Elimi Ellis'in kafasına sürüyorum ve tezgâhın üzerine zıplıyorum. "Ee, ne kaçırdım?"

"Bilmiyorlardı. İkisi de o kadar akşamdan kalmaydı ki dersleri kaçırdılar."

"Ve sen bana bok mu veriyorsun?" Devin ve Ezra'dan çekiniyorum.

"Yine de buna değdi, değil mi?" Ezra sırtarak Devin'e bakıyor.

"Kesinlikle evet, pis bir orospuydu."

"Tanrım, bavulumu boşaltacağım."

Onları bir önceki gecenin maskaralıklarını yeniden yaşamaları için geride bırakıyorum ve benim olduğumu bildiğim yatak odasına doğru merdivenleri koşarak çıkarken arkamda bir dizi ayak sesi daha duyduğumda şaşırıyorum.

"Bunun için hazır mısın?" Ellis bana soruyor ve omzumun üzerinden baktığımda onu kollarını göğsünde kavuşturmuş bir şekilde kapı çerçevesine yaslanmış buluyorum.

"Elbette, dostum." Kaşları şüpheyle kalkıyor. "Bunu en az senin kadar ben de hak ettim."

"Biliyorum, biliyorum," diyor ellerini yenilgiyle havaya kaldırarak. "Sana aptal falan demiyorum."

"Peki, ne diyorsun?"

"Bir sürü insanı kızdırmak üzeresin."

Gülmekten kendimi alamıyorum. "Evet, eğlencenin yarısı da bu. Panterlerin başlarına gelecekler hakkında en ufak bir fikri yok."

"Koç bugünü kaçırdığın için çok kızacak."

"Muhtemelen. Bunu atlatacaktır."

Ondan uzaklaşarak çantamı açıyorum ve kıyafetlerimi çıkarmaya başlıyorum, onlara ev bulmaya hazırım.

"İlk günün nasıldı, tek gelen sen olduğuna göre?" "İyi. Farklıydı."

"Harrow Creek Lisesi'ne kıyasla çoğu yer öyledir," diye mırıldanıyorum, hepimizin yaşadığı ormanı düşünerek

Neyse ki geride kaldı.

Ellis ve Ezra daha yeni mezun oldular, oysa ben son sınıfta tekrar sınava girdikten sonra o bok çukurundan çikalı bir yıldan fazla oldu.

Bir yıl önce burada olmalıydım, ancak hayat, kardeşimin bir yıllığına ıslahevine tek yön bilet alması şeklinde araya girdi ve kendi geleceğimden başka düşünecek başka şeylerim vardı.

Ama bir yıl sonra Maddison Kings'i, daha da önemlisi şampiyonluk kazanan futbol takımını ele geçirmeye hazırım.

Yarın takıma katılmak için soyunma odalarına girdiğimde alacağım tepkileri düşündükçe dudaklarımda bir gülümseme beliriyor.

Bildiğim kadarıyla Koç Butler geleceğimi duyurmadı.

Dunn'ların yüzlerindeki ifadeyi neredeyse zihnimde canlandırabiliyorum ve bu da tüylerimi diken diken ediyor.

Bu piçler lisede oynadığımız her maçta Harrier'ları ezip geçtiler. Harrow Creek'ten ayrıldıktan sonra altın tenli bir güzeli kanatları altına aldıklarından bahsetmiyorum bile.

Onu ve geçen yıl o partide her şeyi nasıl bıraktığımızı düşündükçe öfke içimi yakıyor. Onu öylece bırakmaya hiç niyetim yoktu. Ama sirenlerin çalmaya başladığı ve evden kaçan herkesin sesinin bize kadar ulaştığı anda, onlarla birlikte kaçmaktan başka çarem kalmamıştı.

Neler olacağını bilseydim, işleri biraz daha farklı yapabilirdim.

Kolej futbolu hayalimin peşinden gitmek için Kyle'ı Rosewood'daki evimizde geride bırakmayı düşünürken iç çekip yatağımın ucuna çöküyorum.

Şu anda on sekiz yaşında, kendi başının çaresine bakabilecek durumda ama başka bir ailesi olmadığı için onun için endişelenmek benim işim.

Islahevinde geçirdiği süre sayesinde son senesine de giriyor. Rosewood Bears için oynayarak yerini çoktan garantiledi ve hatta kaptan yardımcılığına kadar yükseldi.

Yeni top kariyerime böyle bir başlangıç yapabilmeyi umuyorum. Sanırım bu hüsnükuruntu olabilir.

"İyi misin?" Ellis beni şaşırtarak sordu. Beni izlediğini tamamen unutmuştum.

"Evet, sadece Kyle için endişeleniyorum."

"O iyi olacak. Ayrıca yanında sevgilisi de var, değil mi?" "Evet," diyorum gülerek, Bebek Hunter'ı düşünerek.

Hayatımı mahveden kızın kız kardeşine aşık olmak için lanet kardeşime güveniyorum. Yirmi yıl boyunca pek çok kötü şey yaptığımı biliyorum ama karmayı siktir et, o gerçekten bir sürtük.

Ellis sanki aynı yaşta değillermiş gibi, "O iyi bir çocuk, iyi olacak,"

diyor. "Öyle," diye katılıyorum. Islahevi onun suçu değildi.

Tamam, evet, cepleri uyuşturucu doluydu ve kollarında uyuşturulmuş bir kızla bulundu. Ama ikisi de onun hatası değildi.

O gece her şeyden sorumlu olan kişiyi düşündükçe yumruklarım kıvrılıyor. "Daha önceki iş dersimizden notlarımı mı istiyorsun?"

"Sakıncası var mı?" Geride bıraktığımız her şeyden başka düşünecek bir şeyimiz olduğu için memnun bir şekilde soruyorum. "Kendine çeki düzen ver, sonra gel beni bul. Diğerleri konusunda yardımcı olamam, başka birilerine ihtiyacın olacak.

bunun için enayi."

Bugün kaçırdığım diğer dersi düşünüyorum. Bu sabah gelemeyeceğim belli olunca, hocalarıma gıda zehirlenmesiyle ilgili saçma sapan bir özür e-postası gönderdim ve içten özürlerimi ilettim.

Alıp almadıkları hakkında hiçbir fikrim yok ve dürüst olmak gerekirse gerçekten umurumda da değil. Bir tanesi sunumuyla ve ilk ödevle ilgili bilgilerle cevap verdi ama ben henüz

Diğerlerinden haber almak için. Muhtemelen iyiye işaret değil.

Kitaplarımı masama bırakmadan ve şarj cihazımı orta boy yatağın kenarına takmadan önce kıyafetlerimi hızlıca yerleştiriyorum.

Oda çok büyük değil. Bu evdekilerin en küçüğü ama parasını ödemek zorunda olmadığım için şikayet edemem, en azından gerçek parayla değil.

Küçük odaya şöyle bir göz gezdiriyorum. Duvarlar koyu gri, şifonyer, karyola, komodin ve küçük masa siyah ve köşede çatlak bir ayna var, umarım bununla gelen kötü şans odanın önceki sakini ile birlikte gitmiştir çünkü cehennem bilir ki bir ömür boyu yetecek kadar kötü şansım oldu.

Elimde bir defter ve kalemle odamdan çıkıp Ellis'i aramaya koyuluyorum. Muhtemelen MKU'daki yerini hak eden tek Harris kardeş o ama babalarının kim olduğu sayesinde Devin ve Ezra da benimle birlikte kendilerini burada buldular, her ne kadar bu deneyimle ilgili niyetleri benimkinden çok farklı olsa da.

Bir gelecek istiyorum. Bir şans.

Kuklalarının ipleri babaları tarafından çekiliyor.

"Vur bana," diyorum, Ellis'in yatağına uzanıyorum, tüm bu üniversite işine girişmeye hazırım.

Ertesi sabah alarmım komodinin üzerindeki cep telefonumdan çalmaya başladığı anda yatakta dimdik oturuyorum.

Hava hala karanlık ve beynim canlanmak ve neden bu kadar erken kalkmam gerektiğini hatırlamak için savaşıyor.

Kahretsin, şu anda nerede olduğumu bile bilmiyorum.

Geçtiğimiz birkaç yıldan sonra alışılmadık bir duygu değil ve yakında arkasını görmeyi umuyorum.

Karanlıkta etrafıma bakarken, farkına varıyorum ve dudaklarımda bir gülümseme beliriyor.

Bugün hayatımın geri kalanının ilk günü. Victor Harris'i ve onun talepkâr, kontrolcü tavırlarını geride bırakıp her zaman hayalini kurduğum hayata adım atacağım ilk gün.

Vücudum birdenbire durumu kabullenmişti, yorganı üzerimden atıp bir şort giydim, ardından da tüm bunlar olurken sipariş ettiğim MKU Panthers formasını giydim. Tüm bu olanlardan sonra her şeyin olması gerektiği gibi sonuçlanabileceğine dair bir hatırlatıcıya ihtiyacım vardı.

Ayaklarımı spor ayakkabılarımın içine sokarak çantamı omzuma atıyorum ve mutfığa doğru ilerliyorum.

Kendime hızlı bir protein karışımı hazırlıyorum ve yola çıkmadan önce çantama birkaç şişe su atıyorum.

Ön kapıyı çekip kapatırken arkamdaki ev hâlâ sessizlik içinde.

Eski Nissan Skyline'ımın anahtarını çeviriyorum, sesi açıyorum ve garaj yolundan geri dönüyorum, başparmağım ritimle birlikte direksiyona vuruyor.

Vücudumda uzun zamandır hissetmediğim bir hafiflik var.

Olaakların kolay olmayacağını biliyorum. Takıma açık kollar ve geniş gülümsemelerle kabul edilme şansımın düşük olduğunun farkındayım ama Luca Dunn'ın ya da diğerlerinin bu konuda yapabileceği hiçbir şey olmadığını bilmek bunu çok daha tatlı kılıyor.

Eğitim tesisine giden yol kısa sürüyor ve otoparktaki diğer arabaların yanında durduğumda heyecanım damarlarımda dolaşmaya başlıyor.

Koşarak kapıya gidip anahtarı açıyorum, içeri adım atıyorum ve mekânı sürekli dolduran terli insanların kokusunu örtmek için kullandıklarını varsaydığım, hafifçe bastıran oda spreyinin kokusunu içime çekiyorum.

Giriş boş ama soyunma odasının kapısına yaklaştıkça boğuk sesler bana doğru süzülüyor.

Heyecanım neredeyse dayanılamayacak kadar artarken yumruklarımı sıkıyorum.

Kapının önünde neredeyse tamamen duracak kadar yavaşlıyorum, birkaç derin nefes alıyorum ve parmaklarımı saçlarımda gezdirerek birkaç saniyeliğine alnımdan geriye doğru itiyorum.

Bu anı hatırlamak istiyorum. Kapının diğer tarafındaki o pisliklere sandıkları gibi bir hiç olmadığını gösterdiğim anı. Her yıl ligden düşen Harriers'ın ezik kaptanı olmadığını. İçine doğacak kadar şanssız olduğum bok çukuru yer tarafından sonsuza kadar geride tutulmayacağımı.

Ben Kane Efsanesi'yim ve Panthers'ın başına geleceklerden haberi yok.

Kendi kendime başımı sallayıp omuzlarımı genişletiyorum ve avucumu mor kapıya vuruyorum.

Ben odaya girdiğimde konuşmalar birkaç saniyeliğine daha da yükseliyor. Oda spreyinin kokusu kayboluyor ve yerini ter, çamur ve deodorantın tanıdık kokusuna bırakıyor, yavaş yavaş odadaki neredeyse tüm gözler bana çevriliyor ve sessizlik ve gerginlik neredeyse boğucu hale geliyor.

Her bir yüze bakıyorum. Çoğu kim olduğumdan ve bu anın öneminden bihaber ama sonra tanıdık bir çift göz buluyorum. Daralmışlar ve çok alışık olduğum bir öfkeyle dolular.

Yıllardır saha içinde ve dışında birbirimizden nefret ediyoruz. Stadyum dışında birlikte hiç vakit geçirmemiş olmamıza rağmen, ikimiz de içimizdeki karşılıklı nefret ve rekabetin arkadaş olmamızı her zaman engelleyeceğini biliyoruz.

"Ne oluyor lan?" Luca bağılıyor, yumrukları iki yanında kıvrılırken dudakları tiksintiyle kıvrılıyor.

"Sakın bana Koç'un sevgili oyun kurucusuna her an yeni bir geniş alıcı beklediğini söylemediğini söyleme." Ses tonumdaki kendini beğenmişlik soyunma odasında yüksek sesle ve net bir şekilde çınlıyor.

Kim olduğumu bilen birkaç adamdan birkaç nefes sesi geliyor, özellikle de Luca'nın omuzlarının üstündeki adam beni hemen burada öldürmeye hazır görünüyor - kız kardeşine yaşattığım pislikten sonra haklı olarak öyle sanırım.

Luca, yardımcısı ve ikiz kardeşi yanına yaklaşırken, "Yalan söylüyorsun," diye homurdanıyor.

Leon'a gülümsüyorum ama bu tamamen samimi yetersiz. Bu pisliklerin hiçbirisiyle arkadaş olmaya niyetim yok.

Buraya sadece ve sadece tek bir sebep için geldim. Futbol oynamak için.

Son sınıftaki ilk girişimim sırasında keşfedildim. Takımımız berbat ötesi olabilirdi ama ben asla öyle değildim. Harrow Creek Harriers'ın uzun zamandır gördüğü en iyi şey bendim ama ne kadar iyi olursam olayım, yeteneklerim bütün bir takımı zor taşır.

Elimden gelenin en iyisini yaptım ve küçük kardeşim Kyle'ın benimle oynamaya başlaması da buna yardımcı oldu ama yine de her antrenmanda etrafımızı saran akşamdan kalma, karavan çöplerini asla gerçek bir kazananlar takımına dönüştüremeyecektik, bu asla olmayacaktı.

Ama mezun olmak için yeterli kredim olmadığından, bir Panter olarak yerimi kabul edemezdin. Bu yüzden bir yıl daha okudum ve küçük kardeşim kendini hapse attırana kadar Maddison'a geçmeye hazırdım.

Ama sanırım dedikleri gibi, her şeyin bir nedeni var, çünkü burada Dunn ikizlerinin yanında birinci sıra geniş alıcı olarak hak ettiğim yeri almak üzereyim. Eminim ki şu anda bana bakan birçok erkek sol testislerini bu pozisyon için verirdi.

"Öyle miyim?" Çantamı önümdeki bankın üzerine atıp kapüşonumu açarak Panthers formamı ortaya çıkararak soruyorum.

"Olmak zorundasın. Öylece ortaya çıkamazsın. Bu işler böyle yürümez."

"Senin dünyanda değil belki. Ama benim dünyamda, tam da olmam gereken yerdeyim."

Ona döndüğümde Luca'nın dudaklarını ince bir çizgi halinde bastırıldığını, boynundaki ve omuzlarındaki kasların kopup kopmayacağını merak ettiğim kadar gerildiğini ve yumruğunu sıkıldığını, birkaç yıldır indirmek için can attığını bildiğim bir yumruk atmaya hazır olduğunu görüyorum.

Gözlerim onunkileri tutarken gülümsemem genişliyor.

Bir adım daha yaklaşıyorum ve yemin ederim etrafımızdaki herkes derin bir nefes alıyor, karşı karşıya gelmemize hazırlanıyor.

"Hangi dolabın benim olduğunu biliyor musun?" Masumca sordum.

"Böyle bir şey olamaz-" Uzun odanın diğer ucundaki kapı açılıp duvara çarpınca sözleri kesiliyor.

Etrafımızdakilerden bazıları ben içeri girip işleri bölmeden önce ne yapıyorlarsa ona geri dönerken Luca ve Leon kıpırdamıyor, ben de kıpırdamıyorum. Dunn ikizlerinin karşısında sinmem için cehennemde soğuk bir gün olması gerek. Ne olmuş yani, babaları eski NFL oyuncusu. Ne olmuş yani, ne yapacağımı bilemeyeceğim kadar çok paraları var.

"Ah güzel, görüyorum ki yeni alıcımızı tanımaya başlamışsın." Luca'nın gözleri Koç'a dönmeden önce yarıklara kadar kısılır.

"Evet, o konuda-" Luca yetkili adama doğru yürümeye başlar. "Onun kim olduğunu biliyor musun?"

Soyunma odasına bir kez daha sessizlik çöktü, muhtemelen çoğu bu sorunun cevabını bilmek istiyordu.

"Evet, eyaletteki en iyi alıcı. Alınma Dunn," diyor ve gözleri kısa bir süreliğine Leon'a kayıyor.

"Ne kadar iyi olduğu umurumda değil, burada olmamalı," diye bağırıyor Luca, ofisine doğru dönen Koç'un peşinden giderken.

"Gir şuraya, Dunn," diye azarlıyor. "Kıçınızı kaldırıp spor salonuna gidin hanımlar. Kaslarınız kendi kendine güçlenmeyecek." Onun sözüyle herkes harekete geçer. "Efsane," diyor selamlamak için çenesini yukarı kaldırarak. "Daha iyi hissettiğini görmek güzel. Takıma hoş geldin evlat."

Ona gülümsüyorum, bu uzun zamandır birine verdiğim en samimi gülümseme.

Burada pek çok kişi tarafından istenmiyor olabilirim ama Zayn Hunter başta olmak üzere birkaç kişinin nefret dolu bakışlarına rağmen burada kendimi yıllardır hiç olmadığım kadar evimde hissediyorum.

LETTY

Ertesi sabah uyandığımda her şey farklı hissediyordum. Kendimi daha hafif hissediyorum, göğsümde alıştığım gerginlik azaldı.

Çocuklar beni kampüs dışında bir bar ve ızgaraya götürdüler ve akşamı gülerek geçirdik.

Yemek yiyordum. Uzun zamandır geçirdiğim en normal geceydi.

Onlardan biri beni her güldürdüğünde, geçmişimin stres ve kayıplarının eriyip gitmeye başladığını hissettim. Bu kadar uzun süre bu yükün altında boğulduktan sonra çok özgürleştirici bir duyguydu.

Yatağımın başucundaki ışığı yakıp odama bakıyorum. Columbia'daki yurt odama hiç benzemiyor ve bu biraz rahatlatıcı. Duvarlar kirli beyaz renkte ve bir önceki sakinin posterlerini astığı yerlerde kirli izler var. Kıvrıldığım ikiz yatağın yanı sıra tek kişilik bir dolap, bir çekmeceli dolap ve bir çalışma masası var. Ayrıca, annemin son dakikada bunu nasıl ayarladığına dair hiçbir fikrim yok, özel bir banyo.

Tekrar kıvrıldım ve dünün ne kadar inanılmaz olduğunu düşündüm. Luca ve Leon'la karşılaşmamı, derslerimi, oda arkadaşlarımı ve burada gerçekten mutlu olma ihtimalimi.

Sonunda çarşaflarımı atıp banyoya doğru ilerlerken yüzümdeki gülümsemeyi silemiyorum. Karo zemin çıplak ayaklarıma buz gibi geliyor ve dişlerimi fırçalayıp duşun ısınmasını beklerken etrafta zıplıyorum.

Hazır olduğum anda kapımı çekip açmakta ve mutfakta kahvaltı için toplanmış olanlara katılmakta tereddüt etmiyorum. Kızarmış domuz pastırmasının kokusuna karşı koymak çok zor.

"Günaydın," diye sesleniyor Violet sobanın yanındaki yerinden. "Günaydın."

"Umarım açsındır." Tam zamanında karnım gurulduyor.

"Tahmin bile edemezsin."

Kendime bakarken içimde panik titreşiyor ama hemen kendimi sakinleştiriyorum çünkü burada kimsenin geçen yılın stresi sayesinde her zaman olduğumdan iki beden küçük olduğumu bilmesine imkan yok.

"Kendine bir kahve al, birazdan hazır olur."

"Yardım edebilirim," diyerek kahve makinesine doğru yöneldim.

"Yemek çizelgemiz var. Yarın ve Cuma günü siz varsınız. Çocuklar sezon boyunca şanslılar ama sezon bittiğinde bunu telafi etmelerini sağlayacağız."

"Yemek yapabildiğimi varsayıyorsun."

"Yemek yapmak zorunda değilsin. İstersen bir kutu mısır gevreği al, istersen bir şeyler sipariş et. Sadece o günlerden sen sorumlusun."

Ona gülümsüyorum, altısının iyi yağlanmış bir makine gibi çalışmasına bayılıyorum. Eğer bilseydim

taşınmadan önce onlara katılma konusunda gözüm korkmuş olabilirdi, ancak beni sanki hep buradaymışım gibi karşıladılar ve daha fazla minnettar olamazdım.

İhtiyacım olduğunu bilmediğim bir ailem var ve daha ikinci gündeyim.

Ella ve Micah bize katıldığında ve Violet tabakları hazırlamaya başladığında kahvemi yudumluyorum. "Hâlâ burada mısın?" Micah şaka yapıyor.

"Evet, dün gece beni hiç de kötü etkilemediniz."

"Ben de West ve Brax'ın şakalarının senin sonun olacağını düşünmüştüm."

Dün geceki en kötü tavlama cümlelerinden bazılarını hatırlayarak gülüyorum. "Zararsızlar."

"Kampüste dolaşan ve muhtemelen sizinle aynı fikirde olmayan birkaç kırık kalp var."

Gözlerimi deviriyorum. "Futbolcular. Onlar hakkında her şeyi biliyorum." Luca'yı ve onu tanıdığım birkaç yıl boyunca kadınlarla olan ilişkilerini düşünüyorum.

"Oh, yani..." Ella sesini yükseltiyor. "Aslında onları nasıl tanıdığını hiç açıklamadın," diye takılıyor.

"Kendini aşmalısın. Seni istemiyorlar," diye homurdanıyor Violet bizimle birlikte yemeğe otururken. "İki yıldır kayıp bir köpek yavrusu gibi onların peşinden koşuyor. Acınası bir hal almaya başladı."

"Ben kimseyi kovalamadım. Ve..." diyerek bıçağını Violet'e doğrulttu. "Senin de çok iyi bildiğin gibi, birinci sınıfın büyük bölümünde Sawyer'la birlikteydim."

"Ugh," diye yakınıyor Micah. "Biliyoruz. Bize hatırlatmana gerek yok."

Üçünün kardeş gibi didişmesini izliyorum ve bu yurttaki ortamın neden bu kadar iyi işlediğini anlıyorum, onlar gerçekten küçük bir aile.

Ella diğerlerini ve onların konu değiştirme çabalarını görmezden gelerek bir kez daha, "Ee, ikizler," diye soruyor.

"Rosewood'a on altı yaşındayken taşındım. Luca ilk haftamda laboratuvar ortağımdı ve çok iyi anlaştık. Gerisi tarih oldu."

"Onlarla yattın mı?" diye soruyor, dirseklerinin üzerinde öne doğru eğilmiş ve her kelimemi içine çekiyor. "Ee..."

"Aman Tanrım, öyle. Seni takıma aldıklarını söyle lütfen." Gözlerindeki heyecan çok eğlenceli ve sırf komedi değeri için onu onlarla tanıştırmak zorunda kalacağımı fark ediyorum. Kendini kaybedecek.

"Hayır, Dunn sandviğine girmedim, bu yüzden fantezini besleyemem, üzgünüm." "Ugh, ne işe yararsın ki?" diye somurtuyor.

"Onları bir dahaki görüşümüzde seni tanıştıracam."

"Yesss," diye tıslıyor. "Belki de bunu yememeliyim. Eğer bugün böyle bir şey olursa şişmiş ve iğrenç olmak istemiyorum."

Hepimiz ona bakıyoruz. "Gerçekten mi?" Violet kaşlarını kaldırarak soruyor.

Haklı, Ella'nın harika bir vücudu ve en çılgın kıvrımları var. Herhangi bir erkek onu ellerine aldığı için şanslı olurdu.

"Sadece şu lanet pastırmayı ye, El. Zaten hiçbir erkek sıska bir sürtük istemez."

Hiçbiri bana bakmıyor ve yorumun hiçbir şekilde bana yönelik olmadığını biliyorum ama yine de kendimi biraz geri çekilmiş hissediyorum. Şu anki görüntümden nefret ediyorum. Aynaya baktığımda kaburgalarımın ve kalça kemiklerimin bu kadar görünür olmasından nefret ediyorum. Kıvrımlarımı, göğüslerimi, kıkırmı özlüyorum.

Sessizce kahvaltımı kesiyorum ve her lokmayı ağzıma atıyorum ama hiçbirinin tadını almıyorum.

Vücudumla ilgili düşünceler beni oraya geri götürüyor ve kafamı şimdiki zamanda tutmak için her şeyi yapacağım. "Ne diyorsun, Letty? Var mısın?"

"Uh..."

Üçü de bana bakıyor ama ne konuştukları hakkında hiçbir fikrim yok. "Cuma gecesi parti var. Var mısın?"

Bir partiden söz edildiğinde mideme korku oturuyor. Hayır demeliyim. Yapmam gereken işlerle ilgili bir bahane uydurup odama saklanmalıyım.

Ama onların arasına ve gözlerindeki umuda baktığımda, artık o korkak küçük kız olamayacağımı fark ediyorum. Buradayım ve görünüşe göre çoktan inanılmaz arkadaşlar edinmiş olabilirim. Bunu kabullenmeliyim.

"Dunn'ların evinde futbol partisi var," diye ekliyor Ella. "Muhtemelen seni yine de davet edeceklerdir."

"Oh, um..." Luca ve Leon'un orada olduğu düşüncesi beni daha iyi hissettiriyor ve kendimi hemen aynı fikirde buluyorum.

"Güzel. Burada hazırlanınız, modaya uygun bir şekilde geç gideriz, umarım biraz göz göze geliriz." Ella kaşlarını oynatıyor.

"Kızım, ikizler seni istemiyor," diye tükürüyor Micah, sesi tamamen kızgın çıkıyordu. "Ben onlardan bahsetmiyordum. Ben her sporcuyla alırım. Seçici değilim."

"Biliyoruz. Seni dinlemek zorundayız, unutma."

"Ah, Micey." Adamın yüzü bu korkunç lakap karşısında sertleşirken o somurtuyor. "Kıskanıyorsun çünkü uzun zamandır biriyle yatmadın..." Sanki gerçekten çözmüş gibi parmaklarıyla saymaya başlar.

"Siktir git, El." Kalın çerçeveli gözlüklerini burnuna doğru itiyor ve elinde boş tabağıyla duruyor. Kara gözlerini bana çeviriyor. "Üzgünüm, Let. Umarım iyi bir gün geçirirsin."

Tabağını neredeyse lavaboya fırlatacak, Ella'ya nefret dolu bir bakış fırlatacak ve odadan hışımla çıkacak. İlginç.

"Kızım, onun damarına basmak zorunda mısın?" Violet, masumca omuz silkmiş olan Ella'ya ters ters bakıyor. "Eski sevgilisini unutamaması benim sorunum değil."

"Onu unuttu ve bunu sen de biliyorsun. Aldatan kaltak artık onun düşüncelerini hak etmiyor." "Buna amin derim. Chloe büyük b harfli bir kaltaktı."

"Bitirdin mi?" Violet boş tabağıma bakarak bana soruyor.

"Evet. Teşekkür ederim, çok lezzetliydi. Yarın için baskı hissediyorum."

"Bu bir sınav değil Let. Sadece yiyecek bir şeyler olduğundan ve hepimizin iyi olduğundan emin ol. Ah, işte çocuklar geliyor. Şu tavayı hazırla, Vi."

West ve Brax'ın gürleyen sesleri, onlar kapıdan içeri girmeden birkaç saniye önce bize kadar ulaşıyor.

Saçlarına bakılırsa ikisi de yeni duş almış. Çantalarını yatak odalarına doğru fırlatıyorlar ve aynı anda birer sandalye çekip oturuyorlar.

"Yemek nerede, Vi? Burada iki aç sporcu var."

"Erken dönmüşsün," diye mırıldandı Ella. "Bugün derse zamanında bile girebilirsin."

"Oturum kısa kesildi. Yeni bir adam geldi ve kargaşaya neden oldu." Pastırmanın cızırtısı odayı bir kez daha doldururken West bunu önemsiz bir şeymiş gibi geçiştiriyor.

Odama işaret ederek, "Ben gidip hazırlanayım," diyorum ve kitaplarımı toplamak için hızla o yöne doğru ilerliyorum.

Futbol dramasıyla pek ilgilenmiyorum. Lisedeyken bunlardan uzak durmak için elimden geleni yaptım.

-En iyi arkadaşım eyaletin en iyi oyun kurucusu ve kaptanıyken bunu söylemek yapmaktan daha kolaydı.

Oyuna olan sonsuz sevgisi karşısında gözlerimi deviriyorum ve her şeyi topluyorum. Burada

geçirdiğim süre boyunca yapmayı planladığım bir şey varsa o da futboldan, halihazırda arkadaşım olan ya da hızla arkadaşıma dönüşenler dışında tüm sporculardan olabildiğince uzak durmaktır. Futbolculardan iyi bir şey gelmez.

"İçeri mi giriyorsun?" Ella, omzunda çantasıyla derse gitmeye hazır bir şekilde oturma alanında karşılaştığımızda bana soruyor.

"Evet. Sosyoloji, sen?"

"Pazarlama. Yan binadayım, sana eşlik edeyim." "Hadi yapalım."

Kolunu benimkine doluyor ve birlikte diğerlerini geride bırakıyoruz.

"Bil diye söylüyorum, ben seks düşkünü bir fahişe değilim," diyor avluda ilerlerken biraz fazla ciddi bir şekilde.

"Ben öyle düşünmemiştim," diyorum hafifçe. "Sadece seninle dalga geçtiklerini biliyorum."

"İtiraf etmeliyim ki, unutulmaz olmayan ilişkilerden ve tek gecelik ilişkilerden payıma düşeni aldım. Aynı olduklarını unutmuş gibi görünüyorlar. Micah dışında, o hepimizden daha sessiz."

"İnek gibi bakıyor."

"Evet, MKÜ'deki kızlar genelde sporcuların peşinden koşar."

"Sanki başka bir üniversitede farklıymış gibi konuşuyorsun. Columbia tamamen aynıydı." "Kitapları suçluyorum."

Bir kahkaha attım. "Nasıl yani?"

"Bilirsin, tüm o ateşli aşk romanları erkekleri oyuncu falan yapar ama sonra sana bir kez bakan ve diğer herkesi unutan biri vardır ve o NFL'de ya da NBA'de ya da her neyse tonla para kazanırken sen onunla kaçarsın." Hülyalı bir şekilde iç geçiriyor.

"İstediğin bu mu?"

"Hayır, pek sayılmaz." Gülüyor. "Ben bir kariyer istiyorum. Ama hepimiz hayal kurabiliriz, değil mi?"

"Elbette olabilir." Yıllar boyunca Luca'ya olan takıntımı düşünüyorum ve bu hayranlığı tamamen anlıyorum.

Görünüşe göre ihtiyacım olan binaya geldiğimizde Ella benim için kapıyı açıyor ve içeri giriyorum. "Sanırım telefonun çalıyor," diyor hızla bana yetişerek.

"Oh."

İkinci kata çıkarken çantamı çevirip karıştırıyorum.

"Mary Poppins'in çantası falan mı o?" diye mırıldanıyor beni hâlâ ararken bulduğunda.

"Ah-ha," diye bağıriyorum onu çıkarırken.

"Tanrım, biri seni istiyor," diye mırıldanıyor ve benim gibi ekrana bakıyor.

Zayn'den on yedi cevapsız arama.

Bu kadar çok cevapsız aramanın ne anlama gelebileceğini düşünürken kalbim ayaklarımın altına düşüyor. Anne, baba, Harley... Siktir.

Onu geri aramaya çalışırken ellerim titriyor. Aramanın bağlanmasını beklerken yaşadığım panik yüzünden zar zor nefes alabiliyorum.

Eğer onlara bir şey olduysa, bununla başa çıkabileceğimden emin değilim.

Sonra değil... Cevap vermeden önce telefon iki kez çalıyor.

"Ne oldu? Herkes iyi mi?" Sesim duygusallıktan çatlayarak aceleyle çıktım.

Ella'nın endişeli bakışları başımın yan tarafını yakıyor ama hiçliğin beni bir şekilde sakinleştirebileceği umuduyla gözlerimi koridorun aşağısındaki duvarda bir noktaya dikeyyorum.

"Ne? Evet, herkes iyi" diyor, beni sinir krizine soktuğu için biraz pişmanmış gibi.

"Şükürler olsun. Bunu bana bir daha yapma, tamam mı?"

"Kahretsin, özür dilerim. Önemli değil demek istememişim. Bunun için oturmak isteyebilirsin."

Azalmaya başlayan panik tüm gücüyle geri döndü.

"Zayn?"

"Tamam, um... Nasıl... sevişeceğimden emin

değilim..." "Tükür gitsin."

"Tamam, bu sabahki seansımıza yeni bir oyuncu geldi ve-"

Bakmakta olduğum koridorda yürüyen bir kişi dikkatimi çektiğinde sesi unutulup gidiyor.

Kalbim kaburgalarımın çarpıyor ve başım dönmeye

başlıyor. Hayır. Hayır, olamaz.

Hayır.

Gözlerimiz birleşiyor ve sanki biri bana kamyonla çarpmış gibi

hissediyorum. Bu bana oluyor olamaz.

Hayır.

Hayır.

"Hayır," diye bağıryorum ama sesim kendiminkine benzemiyor.

Telefonum elimden kayıyor. Kollarımı ortama sarıp, aramıza mümkün olduğunca mesafe

koymaya çalışarak geri çekilirken, Zayn'in hatta bağırdığını belli belirsiz duyabiliyorum.

"Letty?" Yumuşak bir ses kulaklarıma çarpıyor ve Ella'nın yanımda olduğunu hatırlıyorum ama tek görebildiğim o. Kane Legend.

Sosyoloji dersime girecekmiş gibi koridorda yürüyor. Hayır. Hayır.

Hayır.

Gözlerim tekrar odaklandığında, onu kapının dışında kıpırdamadan durmuş ve sanki gerçek olamazmışım gibi bana bakarken buluyorum.

Tanrım, lütfen bu bir rüya ya da lanet bir kabus olsun.

Sanki gerçekten orada değilmişiz gibi birbirimize bakarken aramızda nefret çatırdıyor. Sanırım en azından bunu onun planlamadığını biliyorum.

O da benim kadar şaşırdı.

Dudakları aralanıyor ve bir an için gerçekten bir şey söyleyeceğini sanıyorum ama son anda dudaklarını tekrar kapatıyor ve hızla salonun içinde kayboluyor.

Tuttuğumu bilmediğim nefesimi bırakıyorum ve bacaklarım gevşiyor.

Kıçım yere değene kadar duvardan aşağı kayıyorum ve kollarımı dizlerimin etrafına sarıyorum.

"Bu da neydi böyle?" Ella yanıma çömelip sıcak elini omzuma koyarak soruyor.

"Bu... bu benim en kötü kabusumdu."

"Uh... tamam." Kane'in kaybolduğu kapıya ve sonra bana baktı. "Yurtlara geri dönmek ister misin?"

Evet demek üzereyim ve kaçma ihtiyacımla neredeyse yerden kalkacağım ama son anda kendimi durduruyorum.

"Hayır. Derse gitmem

gerek." "Ama-"

Yerden kalkıp kendimi fırçalıyorum.

Son bir yıldır olduğum kız olmayı reddediyorum. Eğer o olursam, beni hiç denemeden ezip geçecek.

O parti gecesi ona karşı çıkan kız bulmalıyım. Dünyamın eksenini kaydıran o gece.

Nefesimi üfledim ve elimi telefonuma uzatıp baktım, kapağını kırmadığım için minnettarım.

ve sonra çantamı alacağım.

Sınıfıma doğru bir adım atıyorum ama Ella'nın kolumdaki eli beni durduruyor. "Bunun iyi bir fikir olduğuna emin misin?"

Hayır, muhtemelen değil. "Evet, iyi olacak." Onun yüzünden hayatımı bir an daha durdurmayı reddediyorum. Zaten benden yeterince şey aldı. Artık buna bir son vermeliyim.

Zayn'e hızlıca bir mesaj gönderdikten sonra, profesör odaya girerken omuzlarımı dikleştirip başımı dik tutuyorum.

Mükemmel zamanlama.

"Ben de gelebilir miyim?"

"Hayır, senin pazarlama dersin var. İyi olacağım." Tereddüt ediyor, beni bırakmak istemiyor.

Anlıyorum. Sadece birini gördüğünde böyle tepki verdiğine şahit olsaydım, ben de endişelenirdim.

"Bunun kilidini aç," diyor ve telefonumu kaldırıyor.

Dediğini yapıyorum ve telefonu benden alıp hızlıca numarasını tuşluyor.

"Bana ihtiyacın olursa... herhangi bir şey. Ara beni. Hemen burada olacağım."

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım. "Gitmeliyim. Hiçbir şeyi kaçırmak istemiyorum." "Tamam."

Gitmiyor, onun yerine sınıfıma girmemi izliyor.

Gözlerimi odanın içinde gezdirirken koltuklar neredeyse doluydu, umarım gözlerim onu bulmazdı.

Yarı yolda boş bir koltuk görünce çantamı yukarı kaldırıyorum ve profesör kendini tanıtmaya ve bugünkü dersin içeriğini anlatmaya başlarken oraya doğru ilerliyorum.

Omurgamda bir farkındalık ürpertisi oluşmadan önce on adımdan fazla atmış olamam.

Beni izliyor.

Elimden geldiğince dikkat çekmeden, onu bulmak için odaya bakıyorum ama başarılı olamıyorum. Tek bulduğum, sınıfın önünde söylenenleri dinleyen hevesli öğrenciler.

Oturup kitaplarımı çıkardıktan çok sonra bile kanım hala kulaklarımda uğulduyor. Odaklanmak ve bu dönemin beni bu sınıfta nelerin beklediğini anlamak için elimden geleni yapıyorum ama tek görebildiğim koridorda bana bakan mavi gözleri.

Tıpkı o gece olduğu gibi görünüyordu. Sanki gitmiş ve o gece arasında olanlardan etkilenmemiş gibiydi.

Bi

z. Neden yapsın ki? O geceden sonra birbirimizi görmedik, konuşmadık bile.

Uzaktan siren seslerini duyar duymaz kaçtı ve beni karanlık ormanda bıraktı.

Beni becerdiği o çamurlu su birikintisine neredeyse yapışmıştım.

Berbat durumdaydım. Bunun olacakların bir işareti olduğunu bilseydim, bu kadar kötü hissetmeyebilirdim.

Geriye görmek harika bir şey çünkü Skye'ın evinde neler olduğunu bilseydim gururumu bir kenara bırakıp kız kardeşimi bulmak için içeri girebilirdim.

Ama yapmadım. Elbisemi elimden geldiğince düzelttim, arabama bindim ve Harley'nin Kyle ve

diğerleriyle güvende olacağından emin bir şekilde eve doğru yola çıktım. Onun bakıma ihtiyacı yok, hepimiz Harrow Creek çocuklarıyız ve kendi başımızın çaresine bakmayı biliriz.

Ama bilseydim.

Boğazımı tıkayan dağınık duygu yumağını yutmaya çalışıyorum.

O geceyle ilgili çok fazla pişmanlığım var. Olmaması gereken o kadar çok şey var ki ve Kane ile benim aramda geçenler bunlardan sadece biriydi.

Harley hastanede polis tarafından sorgulanırken, Kyle da ıslahevine gönderildi.

Suçlu olduğumu düşündüğü zaten çok uzun olan suçlar silsilesiyle birlikte tüm bunların suçunu da bana yüklediğine şüphe yok.

Geçmişimden görüntüler kafamda bir film gibi oynarken titrek bir iç çekiyorum.

İki saat sonra profesörümüz ilk ödevimizi açıkladıktan sonra dersi bitiriyor ama ben tek kelime bile duymadım. Notların kısa süre içinde çevrimiçi olacağını söylediğinde rahat bir nefes alıyorum çünkü bu sabah neler olduğuna dair hiçbir fikrim yok.

Etrafımdaki herkes eşyalarını toplamaya ve çıkışa doğru ilerlemeye başladı ama ben kendimi olduğum yerde donmuş buldum.

Yine de, onun hâlâ burada olduğuna dair bir farkındalıkla derim karıncalanıyor.

Neden herkesle birlikte çekip gitmiyor, benim varlığımı unutup hayatına devam etmiyor? Bir anda West ve Brax'ın bu sabahki yorumları aklıma geldi.

"Yeni bir adam ortaya çıktı ve kargaşaya neden oldu."

Lanet olsun, Luca.

Kane'den en az benim kadar nefret ediyor. Rosewood'da geçirdiğim süre boyunca asla cesaretimi kırmadığım bir şey, ancak bu duygunun karşılıklı olduğunu asla itiraf etmedim. Bears ve Harriers'ın her maçı olduğunda meşgul olmaya özen gösterdim ve okulda birlikte olmamız dışında onunla olan bağlantımdan bir kez bile bahsetmedim. İkisi de hiç sormadı, sorsalardı da gerçeği söylemezdim. Lisedeki zorbamdan kaçmışım ve her şey sona ermişti. Bears'ın Harriers'la her oynadığında onları mahvetmesine seviniyordum. Kafamda her şeyi biraz daha iyi hissettiriyordu.

Ama şimdi... şimdi o burada ve eğer takımdaysa.

Lanet olsun.

Bu hiç iyi değil.

Hayır.

Bu gerçekten çok kötü.

KANE

Kendime salonun en arkasında bir yer buldum ve arkamdan daha fazla öğrenci gelip etrafımdaki koltukları doldururken gölgelere gömüldüm.

Etrafımdaki oda dönüyor ve ben az önce ne olduğunu anlamaya çalışırken bulanıklaşıyor. koridorda oldu.

O burada.

Scarlett Hunter MKÜ'de ve derse girmek üzereymiş gibi görünüyor.

Ama Columbia'ya gidiyor. Ya da en azından öyleydi.

O geceden beri onu ne gördüm ne de haber aldım. Ama kardeşim onun küçük kız kardeşiyle çıkıyor. Bunu nasıl bilemedim?

Muhtemelen senin katıldığını bilmemeleriyle aynı sebepten, pislik, diye kafamın içinde küçük bir ses yükseliyor.

Üniversiteyi Kyle'dan ya da herhangi birinden saklamak istememiştim. Ama bunu yüksek sesle söyleme ve son dakikada her şeyin suya düşmesi düşüncesi beni dehşete düşürdü. Son birkaç yıldır yaptığım her şey buraya gelmek, kardeşime ve bana daha iyi bir hayat sağlamak içindi ama buraya gelmek için başkalarının kolayca bozabilecekleri sözleri yerine getirmelerine güvendim. Risk çok yüksekti ve Kyle'ı umutlandırmak istemedim. O gece battığında zaten hayatımın mahvolmasında parmağı olduğunu düşünüyor.

Eğer ona söyleseydim, onun burada olması konusunda ihtiyacım olan uyarıyı alabilirdim. Ya da benim burada olacağım haberi ona ulaşırdı ve o da fikrini değiştirirdi.

Yıllar boyunca düşüncelerimin çoğunu tüketen kadını düşünürken içimi çektim. Bu odanın dışındaki kadın ile on sekiz ay önce o partideki kadın arasında o kadar çok fark vardı ki.

Onu koridorun diğer ucunda ilk gördüğümde, o olduğunu bile düşünmedim, sadece zihnim benimle oyun oynuyordu.

Ama yaklaştıkça biliyordum, vücudum biliyordu.

Yüzü daha ince, yanakları çukur ve teni solgundu. Vücudu onu elime aldığım geceye göre çok daha zayıftı ve ilk tepkim endişe oldu. Belli ki ona bir şey olmuştu, ama sonra bana yaptığı her şeyi, beni incittiği her yolu hatırladım ve öfke endişeyi yok edip yüzeye çıktı.

Yumruklarımı tekrar tekrar sıkarak bastırdığım öfkenin bir kısmını dışarı atmaya çalışıyorum ama bunun pek faydası olmuyor. Ayağa kalkmam, gidip bir şeyi ya da birini yumruklamak için hareket etmem gerekiyor. Luca Dunn bu sabah Koç'la yaşadığı olaydan sonra bu listenin başında yer alıyor, onu beni içeri alarak NCAA kurallarını çiğnemekle suçluyor. Bu Koç'u gerçekten kızdırdı çünkü herkes bilir ki Koç Butler asla

kurallara aykırı bir şey yapmaz. Bu sadece Koç'a ne kadar güvendiğini gösteriyor. Beni sorgulamasını bekliyordum ama gelişim konusunda bu kadar kızgın olacağını düşünmemiştim.

Hepimiz Luca'nın liderine hayal kırıklıklarını haykırdığını ve kararlar ilgili olarak atletizm direktörüne gitmekle tehdit ettiğini duyarken gülümsememek zordu.

Tepkisi beklediğimden çok daha fazlaydı. Ve şimdi, Letty ile karşılaşmak. Aslında bugün daha iyi olamazdı.

Profesörümüz dersine başlarken sandalyemde kayıyor, hâlâ kendimi tutmaya çalışıyorum. Kalemimi hazırlamış, en azından bir derse istediğim gibi başlamaya hazırdım ki yan kapı açıldı ve tanıdık bir figür oditoryuma girdi.

Çoğu kişi Profesör Nelson'ın geç geldiğini fark edemeyecek kadar ona odaklanmış durumdadır, ancak Profesör Nelson odaya girerken ona sert bir bakış atar.

Koridordakinin aksine, başını dik tutuyor ve omuzlarını dikleştiriyor. Onun kontrollü görünme çabasına gülmemek için kendimi zor tutuyorum.

Belli ki benim yanımdayken kontrolünün sıfır olduğunu unutmuş.

Onun her hareketini izliyorum, kolayca kalkıp yanına oturabilmeyi, ona biraz eziyet edebilmeyi çok istiyorum.

Kendi kendime gülümsüyorum. Sanki liseye geri dönmüş gibiyim. Sadece o zamanlar bana ihanet ettiği için ona bir ders vermek istiyordum. Şimdi her şeyin nasıl sonuçlandığı için onu mahvetmek istiyorum.

Onun yüzünden çok şey kaybettim ama o istediği her şeye sahip oldu.

Gerçi şu anda sevgili Columbia'sı yerine burada olması bazı şeyleri sorgulamama neden oluyor ama onun sorunlarını beni etkilemesine izin verecek kadar önemsemiyorum.

Sandalyeme çöküyorum, Nelson'ı yarı dinliyorum ama çoğunlukla ona odaklanıyorum, onda geçen yıldan gördüğüm tüm farklılıkları seçiyorum.

O gece ona asla dokunmamalıydım. Bunu ona parmağımı bile sürmeden önce biliyordum ama birbirimizin etrafında dans ettiğimiz onca yıldan sonra cazibesi çok güçlüydü. Sonra vücudunu kendime bastırduğmda, kıvranıp daha fazlası için yalvardığında, muazzam bir hata yaptığımı anladım.

Arkamızdaki parti şiddetlenirken onu çamurlu su birikintisine götürdüğümü canlı bir şekilde hatırladığımda aletim kabarıyor, pantolonumu çadırılıyor.

Ama en başından beri benim olması gereken şeye nihayet sahip olduğuma dair anılarım ne kadar güzel olsa da, o evin içinde neler olduğunu unutamıyorum.

Başımı eğiyorum, kardeşimi ve dikkatim dağıldığı için yaşadığı her şeyi düşünüyorum. Onun yüzünden.

Ders düşündüğümünden daha hızlı geçiyor ama ben neredeyse hiçbirini duymuyorum. Bugün beklediğimden daha iyi geçiyor olabilir ama derslerime daha iyi bir başlangıç yapacağımı umuyordum. Dün iki dersi kaçırdım ve bu dersi de berbat ettim.

Gerçekten liseye dönmüş gibiyim. Dinlemem gereken şeye odaklanamayacak kadar siyah saçlı bir güzelle dikkatim dağılmıştı.

Yavaşça toparlanıyorum, çoğunlukla bilerek çünkü onun kıcı yanıyormuş gibi odadan kaçışını izlemek istiyorum.

Görünüşümden etkilenmemiş gibi görünmek isteyebilir ama hepsi yalan. Çok korkuyor.

Tam da olması gerektiği gibi.

Sonunda salondan en son çıkanlardan biri ben oldum. Bu sabahki oturumumuzdan belli belirsiz

tanıdığım birkaç kişi var ama hiçbirisi benimle konuşmaya yeltenmiyor. Anlıyorum. Onların sadakati kaptanlarına.

Arka cebimden katlanmış kâğıt parçasını çıkararak kampüs haritasına bakıyorum ve bir saat sonraki istatistik dersimden önce nerede yiyecek bulabileceğimi anlamaya çalışıyorum.

Nihayet kampüsteki kafeyi bulduğumda kendime bir sandviç alıyorum ve onu yiyip bir sonraki dersim için doğru binayı bulduğumda neredeyse geç kalmış oluyorum.

Kapıdan içeri adımımı attığımda konferans salonu öğrenci konuşmalarıyla çalkalanıyor, neredeyse tüm koltuklar dolu. Gözlerim tanıdık bir eğik başa takıldığında oturacak bir yer aramak için odayı tarıyorum.

Bingo.

Onun iki yanındaki koltuklar dolu ama bu beni durdurmayacak.

Merdivenlerden onun olduğu yere doğru yürüyorum ve onun yanında iPad'ini ders için hazırlayan adamın yanında duruyorum.

"Benim yerimdesin," diyorum ve yaptığı işi bırakıp dönüp bana bakmasını sağlıyorum. Onda tanıdık gelen bir şeyler var ve bunu gören tek kişi ben değilim çünkü gözleri tanıdık geliyor.

Yanında oturan Letty sesimi duyunca geriliyor ama yanıma oturmak zorunda kalacağı için vücudu kilitlenmiş olmasına rağmen başını kaldırıp bakmayı reddediyor.

"Üzgünüm ama bu sınıfta yer ayrılmadığına eminim. Git başka bir tane bul."

"Huh." Sanki sözlerini anlamamışım gibi başımı yana eğdim. "Belli ki beni doğru düzgün duymamışsın. Dedim ki... sen benim yerimdesin, pislik."

Etrafımızdaki öğrenciler dikkat kesilmeye başlıyor ama yine de ben burada dururken Letty nefes bile almıyor.

"Her şey yolunda mı?" diyor başka bir adam, yanıma geliyor ama gözlerini oturan adamdan ayırmıyor.

"Sorun yok," diyor adamın yanından gelen sessiz bir ses. "Git ve Brax ile bir yerde otur." Dudaklarımda başarılı bir gülümseme seçiriyor.

"Ama-" diye itiraz ediyor adam, kısılmış gözlerini benimkilerden ayırıp Letty'ye bakıyor.

"Sorun değil." Ona gülümsüyor. Başkası olsa ciddi olduğunu düşünürdü ama ben herkesten daha fazlasını görüyorum ve o bu durumdan hiç de mutlu değil.

Adam eşyalarını toplamaya başlarken profesör arkamdan "Herkes başlamaya hazır mı?" diye soruyor.

"Biz şurada olacağız." Birkaç sıra aşağıdaki birkaç boş sandalyeyi işaret ediyor.

Kadın ona başını sallayıp tekrar gülümsüyor ve adam tereddütle ayağa kalkıyor ama hemen gitmiyor, bunun yerine daha az erkeklerin korkup kaçmasına neden olabilecek bir bakışla bana bakıyor. Belli ki benim kim olduğum ya da neler yapabileceğim hakkında hiçbir fikri yok.

"Kışt," diyorum elimle bir fiske vurarak, boşalan koltuğa çöküp ihtiyacım olan her şeyi yerleştirmeden önce.

Yanımda taş gibi duruyor, hareket etmiyor ve yemin ederim bir sonraki hamlemi beklerken nefes bile almıyor.

Profesör Richman bu dersten beklentilerini anlatmaya başlıyor ama sözleri arka planda kaybolup gidiyor.

Göz ucuyla Letty'yi izlerken kendi kendime, *yine berbat bir ilk ders daha*, diye düşünüyorum.

Sonsuza kadar yanımda oturduktan ve çiçek kokusu burnuma dolup beni çıldırttıktan sonra, ona doğru hafifçe eğildim.

Bir sonraki hamleme hazırlanırken omurgası dikleşiyor.

"Columbia'ya giderken yolunuzu mu kaybettiniz,

Prences?"

Bana bir şeyler söyleme ihtiyacıyla savaşıırken dudakları düzleşiyor.
Onunla eğlenceli olan da bu. Kendine engel olamıyor.

Çenesi düşüyor ve yanıtını beklerken nefesimi içime çekiyorum. "Dinlemeye çalışıyorum."

Masasında öne doğru eğiliyor ve beni arkasına atıyor. Bu beni çok kızdıran bir hareket, beni bu kadar kolay bir kenara atabilmesi, unutabilmesi.

Kıkırdıyorum ve birkaç saniye sonra bana bakıyor, gözleri öfkeyle kısılmış, beni susturacağını umduğu bir bakışla beni sıkıştırmaya çalışıyor. Şimdiye kadar bundan daha iyisini bildiğini düşünmek isterdim.

Gözlerindeki altın benekler, üzerindeki sert floresan ışığın altında parlıyor. Sadece kızdığında ya da tahrik olduğunda bu kadar belirgin oluyor. Bana bu kadar yakınken her ikisinden de biraz olduğunu düşünmek istiyorum ama sadece kendime yalan söylediyimi biliyorum. Gerçek şu ki, tek gözüm açık uyumam gerekiyor çünkü gecenin bir yarısı beni bıçaklaması muhtemel. O ve muhtemelen Luca Dunn tarafından yönetilecek olan diğerleri.

"Ne?" diye tersliyor. Gözleri kısa süreliğine yüzümde geziniyor, sanki benim onda bulduğum farklılıkları o da bende arıyor.

Eğer bir zayıflık bulmayı umuyorsa hayal kırıklığına uğrayacak çünkü birbirimizi son gördüğümüzden bu yana geçen on sekiz ayda sadece daha öfkeli, daha sert, daha güçlü ve bu kampüsün dışında yatan gerçeklere karşı daha sertleştim.

Burada herhangi bir zayıflığı olan sadece birimiz var ve sadece birimiz yaptığı tüm hatalar yüzünden kırılacak.

Diğeri intikam almak.

Keşke burada olacağını bilseydim de bu kadar gafil avlanmasaydım. Gerçek hislerimi gizlemeye çalışarak ona gülümsemeye devam ediyorum.

"Yine lise gibi. Sen tüm notları alan ineksin ve ben-" "Her şeyden kalmaya niyetli kibirli, pislik sporcu mu?"

"Ah, Prenses," diyorum, kalbimi örtmek için elimi kaldırarak. "Beni yaraladın." "Siktir git, Kane. Bu derse ihtiyacım var."

"Evet o konuda, ne oldu-"

"Eğer dinlemeyecekseniz, şu anda dersimden çıkıp gidebilir ve bir daha asla geri dönmeyebilirsiniz," diye gürleyen Profesör Richman'ın sözlerinin ardından salonda bir gerilim dalgası oluştu.

Ön tarafa dönmeden önce Letty'nin gözlerini iki saniye daha tutuyorum, nefret dolu bakışlarını bana yönelten profesöre başımı sallıyorum ve işe koyulmaya hazır bir şekilde kalemimi elime alıyorum.

"Daha fazla kesintiye müsamaha göstermeyeceğim."

"Sert çocuk," diye mırıldanıyorum kendi kendime ve kısa süre sonra yanıldığımı anlıyorum. Etrafımda kimse kıs kıs gülmüyor ve başımı kaldırdığımda herkes sınıfın ön tarafına odaklanmış durumda. Hayır, burası liseye hiç benzemiyor.

Letty'ye bir kez daha bakıyorum. Onu gerçekten tanımak ve ondaki tüm farklılıkları kaydetmek için kendime birkaç saniye izin veriyorum.

Baktığımı biliyor, nefes alış verişini kontrolüm altında kesiliyor ama ne yaptığı işi bırakıyor ne de dönüp bana tekrar bakıyor.

Kendime ona ne olduğunu umursamadığımı söylüyorum ama içten içe umursadığımı biliyorum. Çünkü o acı çekiyorsa, bu acıyı dindiren kişi ben olmak istiyorum.

Bu ders, yemin ederim, hayatımın en uzun dersi.

Kendimi dinlemeye ve not almaya zorluyorum çünkü diğ er     dersimde zaten geride olduğumu ve sezon başlamadan   nce derslerimin başında olmam gerektiğini biliyorum. İlk ma ımızdan   nceki bu birkaç hafta uçup gidecek ve başladıktan sonra ne kadar dolu olacağını hayal edebiliyorum.   zellikle de ben

Luca'nın kıcıma binmeye devam edeceğinden hiçşüphem yok. Ayağım heyecanla yere çarpıyor. *Hadi bakalım, göt herif. Senin için hazırım.*

Profesörümüz, başlamam gereken bir başka ödevin ayrıntılı açıklamasını yaparak dersi bitirirken kıpırdamıyorum. Salondakilerin aksine ben harekete geçip yıldırım hızıyla kapıya doğru ilerlemeye başladım.

Arkama yaslanıp Letty'nin eşyalarını toplamasını izliyorum.

"Affedersiniz," diyor aniden ayağa kalkarken.

Vücuduna yakından bakmak için bakışlarını serbest bırakmadan önce gözleri benimkileri tutuyor.

Çiçekli bir elbisenin altına bir çift tayt ve deri bir ceket giyiyor. Seksi görüldüğünü inkar edemem, o Letty Hunter, her zaman seksi görünür. Ama eskiden olduğu kadının neredeyse yarısı kadar olduğu çok açık.

Columbia'da birinin ona zarar verme olasılığını ve burada olmasının nedeninin bu olduğunu düşündükçe yumruklarım sıkılıyor.

Orospu çocuğunun biri, tüm hayatını hayalini kurarak geçirdiği üniversiteden mezun olma hayalini mi mahvetti?

"Kane," diye bağılıyor, sinirleniyor ama yine de kıpırdamıyorum. "İyi, her neyse."

Dönüyor ve ben koluna uzandığımda arkasındaki boş koltuk sırasına doğru ilerlemek üzere.

Bileğini kavrayışından kurtarmak için mücadele ederken ayağa kalkıyorum ama daha sıkı tutuyorum. "Ah, acıyor," diye yakınıyor.

Onu geri çekiyorum ve tökezleyerek bedenime düşüyor.

Onun dokunuşuyla kaslarımın her biri geriliyor ve damarlarımda dolaşan kan lavlara dönüşüyor.

"Umursadığımı mı sanıyorsun, Prensese?"

"Bırak beni," diye talep ediyor, bir kez daha kendini kurtarmaya çalışırken sesi alçak ve boğuk.

"Neden buradasın?"

Gözleri göğsümden kalkıyor ve koyu renk gözleri benim mavi ve öfkeli gözlerimle çarpışıyor. "Neden buradasın? Son duyduğumda mezun olamamıştın."

Başımı ona doğru biraz eğdiğimde dudaklarımdan bir kahkaha dökülüyor. Etrafımızdaki herhangi biri için bu, onu öpmek istiyormuşum gibi samimi görünebilir. Gerçek ise çok farklı.

"Prensese," diye homurdanıyorum ve dudakları öfkeyle bükülüyor. Bu lakaptan nefret ediyor, hep nefret etti. Hâlâ kullanmakta ısrar etmemin nedeni de bu. "Benim hakkımda bilmediğin çok şey var."

"Letty, bu pislik seni rahatsız mı ediyor?" diye soruyor tanıdık bir ses arkamdan.

"Hayır, değil," diye cevap veriyorum onun yerine, az önceki iki serserinin kafamın arkasında delikler açtığını bilerek.

"Seninle konuşmuyorduk, göt herif."

"Ben iyiyim. Teşekkür ederim," diyor Letty, gözleri bir kez olsun benimkilerden ayrılmıyor.

"Bu *pislikle* nasıl başa çıkacağımı biliyorum."

Öfkem içimde daha da alevlenirken göğsüm sıkışıyor.

Yüzümü aşağı indiriyorum, dudaklarım kulağının hemen yanına gelene kadar gözlerimi pişmanlıkla ondan ayırıyorum.

Nefesim açıkta kalan teninde gezinirken içinden bir ürperti geçiyor, bunu kolundan aşağıya kadar hissediyorum.

"İşte bu noktada çok ama çok yanılıyorsunuz Prensese."

"Beni istediğin kadar tehdit et. Zaten kırılmış bir şeyi kıramazsınız."

Bununla birlikte kolunu serbest bıraktı. Sözlere karşısında yaşadığım şok, bunu kolayca yapmasına izin veriyor ve sandalyelerdeki küçük boşluktan geçip gidiyor.

"Burada kimi düşman edindiğinize dikkat etmelisiniz," diye uyarıyor adamlardan biri. "Letty'den uzak dur. Hatta hepimizden uzak dur."

Cevap vermek için arkamı dönüyorum ama ikisi de çoktan merdivenlerin dibine varmış ve kaçmaya başlamışlar.

LETTY

TBileğim onun elinden kurtulduğu an, bacaklarım beni yeterince hızlı uzaklaştıramıyor. Konferans salonundan kaçarken arkama bakmıyorum ve çok sağlam bir sandığa çarpana kadar tekrar durmuyorum.

Güçlü eller beni sabitlemek için üst kollarımı sıkarken tanıdık bir koku etrafımı sarıyor.

"Whoa, Letty iyi misin?"

Onun endişeli ve derin sesi kulaklarıma çarptığında boğazımda bir hıçkırık fokurduyor ve onu ancak kontrol altına alabiliyorum.

"Evet, ben iyiyim. Buradan çıkabilir miyiz lütfen?"

"Uh... tabi. İzin ver alayım-" Kollarımdaki kitaplara uzanırken sözleri yarım kalıyor ama dikkatini neyin çektiğini anlamak için arkama bakmama gerek yok. Hissediyorum. Onu hissediyorum.

"Efsane," diye tükürüyor Luca, sanki adı dilinde acı bir tat bırakıyormuş gibi.

Bana ve sonra tekrar Kane'e bakıyor. Gözlerinde öfke ve kafa karışıklığı savaşıırken çenesi sabit.

Kane'le aramızda bir şey olduğunu bilmesi için hiçbir sebep yok. Çok iyi bir sebepten dolayı ona hiç söylemedim.

Zaten birbirlerinden yeterince nefret ediyorlar.

Luca'nın Kane'in peşinden gitmesine ve benim için inşa ettiği kariyeri riske atmasına ihtiyacım yoktu. Çünkü gerçeği öğrenirse bir kalp atışında yapacağını biliyordum.

"Luca, gidelim mi lütfen?"

"Evet, tabii. Gel hadi."

Arkasını Kane'e dönüyor ve kollarını belime dolayarak beni vücuduna doğru çekiyor, eminim bu hareket Kane'i çok kızdırmıştır.

Hiçbir zaman Kane'in olmadım ama bazı boktan nedenlerden dolayı başkasının bana sahip olmasına dayanamıyorum. Bir kişi hariç.

Luca bizi hızla binadan çıkarıp Kane'in hain vaatlerle dolu nefret dolu bakışlarından ve vermeyi planladığı acıdan uzaklaştırırken rahatlamış bir nefes alıyorum.

Farkında olmadığı şey, onun yüzünden zaten en büyük acıyı çektiğim ve hayatımın son bir yılına kıyasla başka her şeyin çocuk oyuncağı gibi kalacağı.

"Bu da neydi böyle?" Luca soruyor, ondan, binadan ve bizi dinlemek isteyebilecek diğer herkesten güvenli bir şekilde uzaklaştığımızda duruyoruz.

"Burada olmaz. Antrenmanınız yok mu?"

"Bir saatim var," diyor usulca, elini kaldırıp parmaklarını çenemin altına sokuyor, böylece ondan saklanmamı engelliyor, ki bunu yapmaya çok hevesli olduğumu biliyor. "Bana yatahaneni

göstermek ister misin?" diye soruyor.

Bana arsızca göz kırptı.

"Sen bir kaçıksın. Gel hadi." Kolumu onunkinden geçirip binamın olduğunu düşündüğüm yere doğru dönüyorum, ama dönmeden hemen önce *onun* bizi izlediğini görüyorum.

Gözlerimiz bir süre birbirini tutuyor, aramızdaki gerilim o kadar şiddetli bir şekilde kırılıyor ki sanki bedenime fiziksel bir darbe indirilmiş gibi hissediyorum.

Luca tereddüt ettiğimi fark edip göz hizamı takip ediyor ama çok geç, Kane gölgelerin arasına karıştı.

"West ve Brax'la aynı yurtta mı kalıyorsun?" Ana kapıya yaklaştığımızda Luca soruyor.

"Evet. Lütfen bana onların kötü adamlar olduğunu söyleme," diye yalvarıyorum neredeyse boş bir ortak alana girerken.

Yemek masasında dizüstü bilgisayarı açık bir şekilde oturan tek kişi

Micah. "Tünaydın," diyor bana, Luca'ya bakmadan önce.

Luca'yı odama götürürken, "Tanrım, Ella'nın burada olduğunu öğrenmesine izin verme, yoksa kızgın bir kedi gibi kapını tırmalar," diyor hoşnutsuz bir ses tonuyla.

Luca sanki bu ona söylenecek çok normal bir şeymiş gibi homurdanıyor. "Bizi görmedin, tamam mı?"

"Elbette, Prenses."

Benim için bu lakabı kullanması karşısında adımlarım duraksıyor. "Bana ne dedin?"

"P-prenses? Özür dilerim, sizi kırmak istememiştim. Sadece, o kral ve... bu bir şakaydı. Bir şey söylediğimi bile unutun."

"Özür dilerim," diyorum hemen, onun hakkında kötü bir şey düşündüğüm için kendimi kötü hissederek. Micah iyi bir insan. Buradaki herkes öyle. Kane'in kafamın içine girip beni herkesi sorgulamaya zorlamasına izin vermemeliyim. Buradaki tek sapkın orospu çocuğu o.

Dizüstü bilgisayarının arkasında biraz utangaç görünüyor.

"Ben sadece bu lakabın hayranı değilim. Kraliçe bana daha çok yakışıyor."

Luca arkamdan bir kahkaha atıyor ve neyse ki Micah ben kapımın kilidini açıp Luca'ya içeri girmesini işaret etmeden önce gülümsüyor.

Küçük odayı gezerken ısıklık çalıyor.

"Hunter Anne son dakikada burayı almakla iyi yaptı."

"Değil mi? Bunu nasıl yaptığı hakkında hiçbir fikrim yok. Yine de şikayet etmiyorum. Banyoyu paylaşmak zorunda kalmamak hoşuma gidiyor."

"Oldukça tatlı. Ama neresi daha iyi biliyor musun?"

"Hayır," diyorum şüpheyle, gözlerimi ona dikerek, Luca masamdaki sandalyeye otururken ben de yatağıma uzanıyorum.

"Evimizde boş bir odamız var. Eğer istersen-"

"Hayır," diyerek sözünü kestim. "Bunu kendim yapmalıyım. Önümüzdeki birkaç yıl boyunca senin gölgen altında yaşayamam. Ayrıca, terli, kokan futbolcularla yaşamayı reddediyorum."

Sözlerimden rahatsız olmuş gibi davranıyor ama ne kadar kötü koktuklarını biliyor.

"Sadece futbolcular değil. Birkaç kız arkadaşı da bizimle yaşıyor."

"Ki değilim."

Bana bir süre uzun uzun bakıyor. İçimdeki genç kız hemen bir sonuca varmaya çalışıyor ama onu hemen geri itiyorum. Çok zaman geçti ve en iyi arkadaşına olan tutkusundan bu yana çok şey oldu. Artık tüm bunlar için çok geç.

"Belki değil ama-"

"Hayır, Luc. Teklifin için minnettarım, gerçekten. Ama sonra-" Devam etmeye niyetim olmayan bir yola girmek istemediğim için sözümü kestim. "Sadece kendi alanıma ihtiyacım var. Kendime yeniden başlamam gerek." "Zaten boşluğun vardı, Let. İki yıldır yoktun. I..." Gözlerini benimkilerden ayırıyor.

ve bir süre ayaklarına bakar. "Seni özledim." Yeşil gözleri bir kez daha benimkileri bulduğunda nefesim kesiliyor.

Kalbim, herkesin gördüğü futbol kralı kişiliğinin ardında saklandığını gördüğüm savunmasız çocuk için acıyor.

"Sen benim en iyi arkadaşımdın, Let, ve...

ve..." "Ve ben ayrıldım," diye bitiriyorum.

Kendi kendine gülüyor. "Kahretsin, sanki hayallerinin peşinden koştuğun için seni suçluyormuşum gibi oldu. Kastettiğim bu değildi."

"Biliyorum Luc. Ne demek istediğini anlıyorum. İrtibatı kaybettik. Özür dilerim."

"Ben de," diyor üzüntüyle, sandalyeden kalkıp yatakta yanıma oturuyor. Elime uzanıyor ve parmaklarımızı birbirine geçirerek onlara bakıyor.

"Daha önce ne oldu Let? Bana anlatmadığın ne var?"

Bana bakıyor, yeşil gözlerinin kenarları endişeyle kararıyor ve ona açılmam için bana yalvarıyor.

"Hiçbir şey." Yalan değil, benim çıldırmamdan başka bir şey olmadı ve sonra bütün sınıfı beni kızdırmaya çalışarak geçirdi. Haklıydı, tıpkı lisedeki gibiydi.

İçimi çektim. Yıllar önce Rosewood'u tercih ederek Harrow Creek'ten ayrıldığımız gün her şeyin bittiğini düşünmüştüm. Görünüşe göre kaderin başka fikirleri varmış.

"Bana yalan söyleme, Letty," diye tersliyor Luca, sesinde sert bir ton var. "Oradan dehşet içinde kaçtın. O orospu çocuğu sana ne yaptı? Senin üzerinden bana ulaşmaya mı çalışıyor?"

Elimi onunkinden çekip yataktan itiyorum, böylece şu anda ne kadarını paylaşmak istediğime karar vermeye çalışırken ileri geri yürüyebiliyorum. Sonuna kadar gidemeyeceğimi zaten biliyorum çünkü bunun beni kısa süre önce içinden çıkmayı başardığım kara deliğe geri göndermesinden korkuyorum.

"Ben hiç... um..." *Sikkeyim.*

Ellerimi saçlarıma götürüyorum ve iç savaşıma devam ederken saçlarımı yüzümden geriye doğru itiyorum.

Luca, Kane'in yıllar boyunca ne tür pislikler yaptığını biliyorsa, onun peşine düşecektir ve ben zaten aralarında başlamış olan savaşı daha da kötüleştirmek istemiyorum.

"Letty, söyle bana."

Dirseklerini dizlerine dayamış, koyu renk saçları gözlerine dökülmüş, dişleri beni beklerken çiğnediği alt dudağının derinliklerinde olan en iyi arkadaşıma bakıyorum.

Siktir et.

"Sana Harrow Creek'te geçirdiğim zamanla ilgili her şeyi anlatmadım." "Devam et," diye teşvik ediyor, hâlâ her hareketimi izliyor.

"Kane, o..." Göz ucuyla Luca'nın adının geçmesiyle tüm vücudunun gerildiğini görüyorum. "Benden nefret ediyor."

Luca'nın dudakları bir şey söylemek için aralanıyor ama ağzından sadece hava çıkıyor. Sözlerim içine işlerken birkaç saniye sessiz kaldı.

"Her ne pahasına olursa olsun senden kaçtı, senden nefret ediyor ya da hayatını cehenneme çevirdi, senden nefret ediyor gibi." Onun önünde durdum.

"Ne düşünüyorsun?"

"Lanet olsun, Letty. Bunu bana neden hiç söylemedin? Seni incittiği için o orospu çocuğunu dümdüz ederdim."

"Bu," diyorum, onu göstererek. "İşte tam da bu yüzden sana hiç söylemedim."

"Ona zarar vermeyeyim diye mi?" Kaşları şaşkınlıkla birbirine yaklaşıyor. "Bu çok boktan, Let." "Hayır, seni aptal. Onu korumak umurumda bile değil. Ben seni koruyordum."

"Ne?" Ayağa fırlıyor ve bana doğru uzanarak zemini aşındırmamı engelliyor ve beni önünde durmaya zorluyor.

Boyu benden bir karış daha uzun ve gözlerimin içine bakabilmek için eğiliyor. "Onu ne kadar incitmem gerekiyor?"

"Hayır, Luc. Hayır." Ellerimi öfkeyle havaya kaldırdım. "Seni bu işin ortasında istemiyorum.

Bütün mesele de bu zaten. Oyuna, geleceğine odaklanmalısın."

"Siktir et Let. Seni incitmesinin yanına kâr kalmasına izin vermeyeceğim.

Bu saçmalık." "Bana zarar vermedi." *En azından on sekiz aydır.*

Luca'nın kaşları şüpheyile kalkıyor.

"Lütfen, Luc. Bu işe karışma. Bu senin kavgan değil."

Ellerini kaldırarak yanaklarımı okşuyor ve ben de kendimi onun sıcaklığına bırakıyorum. Beni her zaman çok güvende ve emniyette hissettiriyor.

"Eğer seni incitirse, beni de incitir, Let. Keşke bunu bana yıllar önce söyleseydin." Omuz silkiyorum. "Önemli değil," diyorum, alttan almaya çalışarak.

"Bu gerçekten önemli."

Eğilerek dudaklarını alnıma bastırıyor ve kollarını bana doluyor.

Kokusu ve sıcaklığı etrafımı sarıyor ve kısa sürede kendimi onun sert vücudunun benimkine karşı hissinde kaybediyorum.

"Sen benim kızsın, Letty. Senin için her şeyi yaparım."

"Biliyorum," diye mırıldanıyorum göğsüne karşı, gözyaşlarım gözlerime istediğimden daha hızlı doluyor. Ağlayamıyorum. Kendime bunu tekrar yapma izni verirsem duramayacağımdan korkuyorum.

Boğazımdaki dev yumruyu yutuyorum ve ondan uzaklaşıyorum.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum, yumuşak gözlerine bakarak, desteğini ne kadar takdir ettiğimi bilmesini istiyorum. "Birbirimizi kaybetmemize izin verdiğim için özür dilerim."

"Ben de."

Beni bir kez daha kendine çekiyor ve dudaklarını başımın tepesine indiriyor.

Bir süre sonra ikimiz için birer içkiyle döndüğümde Luca, "Takıma girmesine izin verdi," diyor. Zamanımızın tükenmekte olduğunu biliyorum, antrenmana gitmesi gerekiyor ama şimdi onu yalnız yakaladım, gitmesine izin vermek istemiyorum.

"Bunu yapabilir mi? Uyulması gereken protokoller falan yok mu?" Soruyorum çünkü gerçekten de bu konuda hiçbir fikrim yok. Luca ve Leon'un yıllar boyunca bana futbol hakkında anlatmaya çalıştıkları her şeyi hatırlamaya çalıştım ama çoğunlukla bir kulağımdan girip diğerinden çıktı.

"Evet, tahmin edersiniz. Koç her şeyin yolunda olduğu konusunda kararlı. Onu ilk onbirde oynamayı planlıyor. Leon ve benimle birlikte oynayacak. Şaka gibi."

Suyumdan bir yudum aldıktan sonra "O iyi," diyorum. "Ne?" Sanki alevler içinde kalmamı istiyormuş gibi bana baktığında soruyorum. "Bunun doğru olduğunu biliyorsun. Bunu daha önce

kendin de söyledin."

"Ugh." Başını ellerinin arasına alıyor ve parmaklarını saçlarının arasından geçirerek acı verici bir şekilde yüzünden geriye doğru çekiyor. "Biliyorum, biliyorum. Keşke gafil avlanmasaydım."

"Ona ihtiyacınız var, değil mi?" Panther'in en iyi geniş alıcısının ilkbaharda erken seçmelere katılmayı tercih ettiği ve birileri için oynamak üzere kapıldığı bir sır değil. Gittiğinden başka nereye gittiği hakkında hiçbir fikrim yok.

"Buna cevap vermek zorunda mıyım?"

"Hayır, yüzünün her yerinde yazıyor."

Aramıza sessizlik giriyor ama bu rahatsız edici değil. İkimizin arasında hiçbir zaman böyle bir şey olmaz, bu onun hakkında çok sevdiğim şeylerden biri.

"Zayn dersten sonra seninle buluşmamı söyledi. Senin için endişeleniyor. Endişelenmeli miyiz?"

Evet. "Hayır, tabii ki değil. Kane'i ben halledebilirim. Önümüzdeki sezona odaklanmalısın."

Başını sallıyor ama bunun o kadar kolay olmayacağını biliyorum. Takım arkadaşları arasında zaten olması gerekenden daha fazla gerilim var, bunu daha da artırmaya ihtiyacım yok.

"Keşke kalıp daha fazla takılabilseydim."

"Yapacak bir sürü işim var, merak etme." Eğildi ve yanağıma uzun bir öpücük bıraktı.

"Eğer bir şeye ihtiyacın olursa, sana yan gözle bile bakarsa, nerede olduğumu biliyorsun."

"Biliyorum, ama buna gerek kalmayacak."

Yataktan kalktı ve kapıma doğru yürüdü.

"Cuma gecesi parti var. Var mısın?" Her şeyi bir geceliğine olurluna bırakma ihtimali gözlerinde heyecanla parıltıyor.

"Tamamdır."

"Güzel. Yarın görüşür müyüz?"

Kapıdan geçip gözden kaybolurken ona gülümsüyorum.

O akşam kendime yemek hazırlıyordum ki Brax ve West duştan yeni çıkmış bir şekilde yatakhaneye girdiler.

"İyi akşamlar, güzelim," diye şarkı söylüyor Brax. "Çılgınca kokuyor. Üç kişi için yeterli mi?"

"Bunu söylemen komik," diye mırıldanıyorum, kollarını arkamdan sarıp omzumun üzerinden bana bakarken.

"Giiiiirl, sanırım seni seviyorum."

Yanağıma ıslak bir öpücük kondururken yaptığı maskaralıklara gülüyorum. "Sadece bunu boşaltacağım ve sen de bizi iyice doldurabilirsin."

İkisi de odalarına çekilirken ben de üç tabağı indirip hazırlamaya başladım. Bu kadar çok yapmama gerek yoktu ama içimden bir ses diğerlerinin minnettar olacağını söylüyordu.

Luca gittikten sonra, Kane onunla birlikte antrenmanda olacağı için güvende olacağımı düşündüm ve akşam yemeği ve sabah herkesin kahvaltısı için malzemeler almak üzere kampüs içindeki markete gittim.

Yemek pişirmek her zaman rahatlamama yardımcı olan bir şeydi ama son zamanlarda çok az yapıyordum, ancak gün içinde yaşadığım olaylardan sonra içimdeki tüm gergin enerjiyle odamda oturup ödevlerim üzerinde çalışamayacağımı biliyordum.

"Antrenman nasıldı?" İkisi de dönüp yerlerine oturduklarında

soruyorum. "Acımasızdı. Luca da çok kızgındı."

"Onu daha önce hiç böyle görmemiştim," diye ekliyor West.
Bu duruma yardım etmediğimi bilmek midemi bulandırıyor.

"Az önce yeni çocukla aranızdaki şey de neydi öyle?" Brax soruyor, ben yemeğime bakarken gözleri başımın tepesini deliyor.

Sorunun geleceğini biliyordum. Daha önce istatistiklerde beni savunmaya geçtiklerini unutmaları pek mümkün değildi.

"Bir şey yok muydu?"

"Hiçbir şey mi?"

"Luca onu öldürmek istiyor ve sana bir pislikmişsin gibi davrandı." "Benimle neredeyse hiç konuşmadı," diye itiraz ediyorum.

"Belki değil, ama sana bakış şekli. Sanki tam o noktada alevler içinde kalmanı istiyor gibiydi."

KANE

"DBiliyor musun?" Çantamı oturma odasındaki duvara fırlatırken, yemek masasının etrafında oturup akşam yemeğini mideye indiren üç pisliğe bakıyorum.

Çanta yere düşmeden önce duvarda koyu bir iz bırakarak gümbürtüyle çarpıyor. Ama bu beni daha iyi hissettirmiyor.

Şu anda, onu elime almaktan başka hiçbir şey beni daha iyi hissettiremez.

Tamam, belki de Luca'nın o kendini beğenmiş suratına son üç saattir kendimi tuttuğum gibi bir yumruk indirmek bir işe yarayabilir.

Üçü de sanki başka bir kafam çıkmış gibi bana bakıyor.

"Neyi biliyorsun?" Devin sonunda soruyor.

"Burada olduğunu biliyor muydun?"

"O mu?" Ezra kaşlarını birleştirerek soruyor. "Wh-"

"Vay anasını," diye araya giriyor Devin, belli ki bir ampul anı yaşıyor. "Yok artık. O değil mi?" Gözleri o kadar iri ki, patlamak üzere olup olmadıklarını merak ediyorum.

Baldırlarım kanepeye çarpana kadar ağrıyan bacaklarımın üzerinde tökezleyerek geri çekiliyorum ve üç şaşkın göz beni delerken başımı ellerimin arasına alıyorum.

"O burada... şimdi buraya mı geliyor?" Ezra soruyor, belli ki durumdan haberdar. "Benim sınıfımdaydı, o yüzden öyle olduğunu varsayıyorum," diye mırıldanıyorum avuçlarımın içine.

Benim tepkimi görmek için beklerken ve ne diyeceklerini düşünürken odada sessizlik yankılanıyor.

Scarlett Hunter benim için... uzun zamandır hassas bir konu ve herkes ne pahasına olursa olsun onun hakkında konuşmaktan kaçınmaya çalışıyor çünkü nasıl tepki vereceğimi asla bilemiyorlar ve ben de bilmiyorum.

"Yani..." Devin meraklı bir şekilde suyu test ettiğini söylüyor. "Şimdi ne olacak? Sen... sen kalıyorsun, değil mi?"

Başımı ellerimden kaldırıp onun endişeli bakışlarıyla karşılaşıyorum. Herkesin dışında, bunun gerçekleşmesi için ne kadar çok çalıştığımı biliyor, bu da ona sırtımı dönersem ne kadar çok şeyi çöpe atmış olacağımı sadece onun anlayabileceği anlamına geliyor.

"Tabii ki kalıyorum," diye bağıriyorum. "Sahip olduğum her şeyi onun her şeyi mahvetmesi için yaşamadım."

İkizler bana şaşkın şaşkın bakarken, "Tamam, güzel," diye kekeliyor.

Elimi sallayarak "Bir şey yok," diyorum ama bunun yalan olduğunu hepimiz biliyoruz.

Buraya gelebilmek için babalarının yardımına ihtiyacım vardı ve hepimiz Victor Harris'in

yardımının ciddi bir bedeli olduğunu biliyoruz.

"Biraz yemek ister misin, dostum?" Ellis sonunda sorar. "Bir sürü yemek artığı var." "Evet, bu harika olur. Teşekkür ederim."

O ve Ezra tabaklarını toplayıp mutfakta kaybolurken ben de masaya doğru ilerliyorum.

Devin bir şişe birayı bana doğru itiyor ama reddediyorum. Bu işi ciddiye almaya başlamalıyım ki takıma değerimi kanıtlayabileyim ve onlara Luca'nın yanıldığını, bu yıl onları sonuna kadar götürmek için bana ihtiyaçları olduğunu gösterebileyim.

Geçen yıl inanılmaz bir sezon geçirdiler ancak bu sezon yeni bir takımın sahaya çıkmasıyla her şey havada kaldı. Sadece bir kişi bir takımın dinamiklerini değiştirebilir ve korkarım ki bu yıl işleri berbat edersek suç tamamen benim üzerime kalacak.

"Onunla konuştun mu?" diye soruyor, tabağında kalan yemeği iterek.

"Evet... sayılır. O... o farklı, dostum. Bilmiyorum." Onu zihnimde canlandırırken sandalyeme çöktüm. "Çok zayıftı, yorgundu."

"Sence bir şey mi oldu?"

Omuz silkiyorum. "Kolombiya'dan savaşmadan vazgeçmezdi."

Letty'yi uzun yıllardır tanımıyor olabilirim ama o daha çoğumuz üniversitenin ne olduğunu bile bilmezken oranın hayalini kuruyordu. Bu onun en büyük hayaliydi.

Yani şu anda burada olması büyük soru işaretleri yaratıyor.

"Kötü bir şey olmuş olmalı," diyerek düşüncelerimi yansıtıyor. "Her zaman kızların saldırıya uğradığını, okulu bıraktığını ve-"

"Gerçekten mi?" Yüzünün yan tarafına bakmak için dönerek ona soruyorum. "Özür dilerim, sadece söylüyordum."

"Yapma o zaman." Burada olmasının nedenine dair aklımda zaten yeterince görüntü var. Onun daha fazlasını eklemesi ya da zaten sahip olduklarımı cesaretlendirmesi yardımcı olmuyor.

"Buyurun. Afiyet olsun," diyor Ellis gülümseyerek ve bir tabak uzatıyor. Domatesli bolonezin kokusu duyularıma saldırıyor ve ağzım sulanmaya başlıyor.

"Başka bir şeyi mükemmelleştirdin mi?" Tek pişirdiği yemeğin bu olduğunu bildiğim için soruyorum. "Hayır, ben tek yemek yapan bir adamım."

Ezra mutfaktan tek kadınlı bir erkek olmamakla ilgili bir şeyler söylerken ona başımı sallıyorum.

"Onunla konuşmalısın. Tüm bunları geride bırak ve hayatına devam et." Çatalım dudaklarımın ortasında duraklıyor.

"Bekle... sen ciddi misin?"

"Kardeşim, biliyorum, anlıyorum. Ama artık her şeyi bırakmanın zamanı gelmedi mi sence?"

İkiniz de buradasınız, yeniden başlıyorsunuz.

Sadece..." Kelimeleri yüksek sesle söylemeye gerek duymadan sözünü kesiyor.

Ama o anlıyor. Tüm bu süreç boyunca yanımda oldu, benim yaşadığım kayıpların bir kısmını o da yaşadı, ancak bu onun için benim için olduğu kadar derin değil. Ve ne kadar uzaklaşmak istesem de, az önce önerdiği şeyi yapmak istesem de, bunu yapamayacağımı biliyorum.

Onun etrafta dolaşmasını, yeni hayatına adım atmasını izleyemeyeceğim ve bir kenarda kalamayacağım. Biz burada birlikteyken bunun gerçekleşmeyeceğini zaten biliyorum.

"Evet, biliyorum." Ellis'in bolonezini kürekle ağzıma atıyorum ve bir saniyeliğine tadına bakıyorum, çok uzun sürmese de mükemmel bir dikkat dağıtıcı.

"Şu anda dinlemiyorsun bile, değil mi?" "Tabii ki dinliyorum."

"Elbette. Bu küçük sorun bir yana, sonunda bir üniversite öğrencisi olmak nasıl bir duygu?"

"Kafamı geçmişten kurtarmayı başarabilirsem harika olacağına eminim," diye mırıldanıyorum. "Derslerinden tek bir kelime bile duymadın, değil mi?"

"Bir ya da iki. Hepsi internette. Her şeyi çözeceğim. Her şey daha iyiye gidebilir, değil mi? Nefret ettiğim kız derslerime giriyor, takım kaptanı benden nefret ediyor ve gitmemi istiyor. Üniversite kariyerim için oldukça sağlam bir başlangıç."

"Dostum, boku yemişsin." Gülüyor ve sırtımı sıvazlıyor.

Hayatımın birilerini eğlendirmesine sevindim.

Yemeğimi bitirdikten sonra mutfağı temizlemeyi istemeyerek de olsa kabul ediyorum ve kendimi odama kapatıp sömestre gireli henüz iki gün olmuşken dört dersimin de içine etmiş olmam gibi küçük bir sorunu çözmeye çalışıyorum.

Yatağıma uzanıp dizüstü bilgisayarımı açıyorum ve bugünün ders notlarını bulabilmek için üniversitenin web sitesine giriyorum.

Her şeyi okurken başım dönüyor, ama zihnim sürekli gidip geliyor ve beni onun yanımda oturduğu o konferans salonuna geri götürüyor.

Şu anda ne yaptığını merak etmeye başladım.

Yurtta mı kalıyor, yoksa arkadaşlarıyla bir evi mi var?

Dimdik oturuyorum. Onunla mı yaşıyor?

Daha önce ilk fırsatta onun kollarına atıldığında aralarındaki yakınlığı düşündükçe kalbim hızla çarpmaya başlıyor. Onun dersi bitirmesini bekliyordu, bu çok açıktı.

Lisede arkadaş olduklarını biliyordum ama bundan daha fazlası olduklarına dair hiçbir kanıt görmedim. Eğer görseydim, ona dokunduğundan şüphelenseydim oyunlarımız daha da acımasız olabilirdi.

Buraya onun için mi taşındı?

Bu düşünce ve onun kollarındaki görüntüsü dizüstü bilgisayarımı yatağın ucuna bırakıp ayağa fırlamama neden oluyor. Bu sabahki seansımızın ardından sıkı bir antrenman yapmış olabilirim ama kaslarımda seğiren enerjiyi dışarı atmamın tek yolu kalkıp hareket etmek.

Siyah kapüşonlu bir tişört giyiyorum, ayaklarımı spor ayakkabılarımın içine sokuyorum ve evden çıkıyorum, AirPods'umu takıyorum, ön kapıyı arkamdan kapatıyorum ve yola çıkıyorum.

Hava karardı ve nereye gittiğime dair hiçbir fikrim yok ama umurumda da değil. Eninde sonunda dönüş yolunu bulacağım. Tek bildiğim, en azından bazı şeytanlarımdan kaçmaya çalışmam ve sabah her şey yeniden başlamadan önce kafamı toparlamaya çalışmam gerektiği.

Kaslarım yanmaya başladığında gülümsüyorum.

Bu benim kontrolümde olan bir şey. Hayatımın geri kalanı, o kadar da değil, öyle görünüyor. Ama bu, vücudum, hepsi benim.

Daha da zorluyorum, hareket ettikçe ter kapüşonumu tenime yapıştırmaya başlıyor. Kilometrelerce yol kat ederken ayaklarım kaldırıma çarpıyor.

Kampüsteki kahve tabelasının parlak ışıkları görünene kadar nereye geldiğimi fark etmiyorum. Etrafıma bakıyorum, tanımadığım binaları görüyorum ama tam olarak nerede olduğumu biliyorum. Buralarda bir yerde mi?

Etrafımda dönüp çevredeki yurt binalarının ışıklarına bakıyorum. Onun şu anda bana baktığını hayal ederken yumruğum sıkılıyor.

Gözlerim onu bulmak için etrafta geziniyor.

"Neredesin, Prenses?" Tam bir psikopat gibi kendi kendime fısıldıyorum. "Sadece bir yere kadar

saklanabilirsin."

LETTY

I Masamda oturup ödevim üzerinde çalışırken gözlerim yanıyor ve vücudum geceyi bırakıp yatağa gitmem için bana yalvarıyor.

Arkamı dönüp pencereden dışarı, karanlık gökyüzüne bakıyorum.

Kampüsteki tüm ışık kirliliği nedeniyle bu gece dışarıda yıldız olup olmadığını görmek imkansız.

Sandalyeden kalkıp pencereye doğru yürüyorum ve kollarımı pervaza dayayıp bir pırıltı görme umuduyla gözlerimi kısarak yukarı bakıyorum.

Anneme artık üniversiteyi bıraktığımı itiraf etmek için kuyruğumu bacaklarımın arasına sıkıştırıp Rosewood'a döndüğümde, arka bahçede ya da sahilde oturup güneşin batışını izleyerek ve karanlık hem beni hem de etrafımı sararken kaybolarak çok zaman geçirdim.

Parıldayan yıldızlara bakmak, annemin kollarında yıkıldığım ve ona uzun zamandır sakladığım her şeyi anlattığım ana kadar olan her şeyi unutturdu.

Sonunda içimdekileri dökmek iyi hissettirdi. Acımı açıkça döktüm ve birinin benimle birlikte ağlamasını sağladım.

Annemin yüzümü ellerinin arasına alıp benimle birlikte hıçkıra hıçkıra ağlarken yüzündeki ifadeyi asla unutmayacağım.

Eve gitmekten ve ona hayatımı nasıl berbat ettiğimi anlatmaktan korkuyordum. Beni hayal kırıklığına uğratacağını biliyordum. Hepimizin doğduğu günden beri ana odak noktası, hayatımızı başarılı kılmak için ihtiyacımız olan her şeye sahip olmamızı sağlamaktı ve ben orada parçalanıyordum ve kendim için yarattığımı düşündüğüm hayatın kontrolünü kaybediyordum.

Ona daha fazla güvenmeliydim çünkü evet, Columbia'ya sırtımı döndüğüm için hayal kırıklığına uğramış olsa da beni tüm kalbiyle destekledi ve bu kadar uzun süre tek başıma acı çektiğim için beni azarladı.

Belki daha önce itiraf etmiş olsaydım, onun desteğiyle hayatıma devam edebilirdim. Ama artık merak etmek için çok geç.

Hepsi bitti ve işte buradayım.

Yeniden başlayıp her şeyi geride bırakmaya çalışıyorum. Ama yapamam, çünkü o burada.

Benimle alay

ediyor. Bana

hatırlatıyor.

Beni tekrar karanlığa sürüklemekle tehdit ediyor.

İç çekerek pencereden uzaklaşıyorum, kapüşonumu omuzlarımdan silkip sandalyemin üzerine atıyorum ve yatağıma giriyorum.

Uzanıp tavana bakıyorum ve aslında ışığı kapatıp biraz uyumaya çalışmam gerektiğini biliyorum ama bir şey beni bundan alıkoyuyor.

Yata Khanenin geri kalanı bir saatten fazla bir süredir sessizlik içindeydi, herkes kendi işlerini yapmak için kendi odalarına kayboldu, bu yüzden kapım keskin bir şekilde çalındığında korku içinde ciyaklamama neden oldu.

Kalbim boğazıma kaçıyor ve ellerim titremeye başlıyor. İlk düşüncem o oldu. Beni çoktan buldu.

Kimseye nerede yaşadığımı bilmemesini söylemedim ama eminim istese öğrenmenin milyonlarca yolu vardır.

Her zaman oldukça becerikli olmuştur. Yani, sonuçta kendini buraya o getirdi.

Teredditle yorganı geri çekiyorum ve ayaklarımı soğuk zemine indiriyorum.

Vücudumdaki her bir kas olduğum yerde kalmam ve saklanmam için çığlık atıyor.

Ama eğer o ise, bana ulaşana kadar durmayacağını biliyorum, bu kapıyı tekmelemek anlamına gelse bile.

Tüm yata Khaneyi uyandırıp baktan hayatıma tanık olmalarını sağlamaktansa kaderime razı olmayı tercih ederim.

Nefeslerim o kadar hızlı tükeniyor ki, elim kapının koluna dolandığında neredeyse hiperventilasyon geçiriyordum.

Eğer bu oysa... o zaman her şey olabilir. Her kimse kapıyı tekrar çaldığında tüm vücudum sarsılıyor.

Sorun yok. Bir şey yok. Sadece kapıyı aç. O bile olmayabilir.

Kolu aşağı bastırmadan önce uzun bir nefes çekiyorum, kilidin açılma sesi sessiz odamda yankılanıyor.

Kapıyı hızla çekip açıyorum. Artık geri dönmek için çok geç.

"Lanet olsun," diye nefes alıyorum, içimdeki rahatlama o kadar hızlı ki ayaklarımın üzerinde biraz sallanıyorum. "Sadece sen varsın."

Bana doğru yaklaşırken Leon'un yüzünde orantısız bir gülümseme beliriyor, gözleri endişeyle kararıyor. Gözleri kardeşininkilere çok benziyor ama yakından baktığınızda daha koyu ve içinde biraz ela benekleri var.

"Kimi bekliyordun? Bekle... Cevap verme. İçeri girebilir miyim?" diye soruyor ve ben geri sıcıyorum, hala kapının yarısı açık bir şekilde durduğumu ve onun yolunu tamamen kapattığını fark ediyorum.

"Oh, evet. Tabii ki."

Kapıyı aralayıp odaya giriyorum ve kapıyı arkasından kapatması için ona bırakıyorum.

Gözlerini bana çevirdiği anda omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor ve birden ne giydiğimin -ya da duruma göre giymediğimin- farkına varıyorum.

"Üzgünüm, yataktaydım," diye mırıldanıyorum, şu anda vücudumu çok fazla gösterdiğim için utanıyorum. "Hey," diyor beni kendisine doğru çevirerek.

Bana biraz yaklaşıyor ve parmaklarını çenemin altına sıkıştırıyor, böylece ona bakmaktan başka çarem kalmıyor.

"Çok güzelsin, Letty."

Gözlerimi kaçırmaya çalışıyorum ama izin vermiyor.

"Benim, Let. Benden asla saklanmak zorunda değilsin." Sesindeki duygusallık karşısında gözlerim yaşıyor. "Biliyorum. Sadece... bu çok zor."

Anlayışla başını sallıyor. Leon'la ilgili olan şey bu, her zaman nasıl hissettiğimi biliyor gibi

görünüyor, durum ne olursa olsun beni daha iyi hissettirmek için söylenecek veya yapılacak doğru şeyi biliyor.

"Neden yatağına dönmüyorsun? Sadece seni kontrol etmeye geldim. Luca daha önce olanlardan bahsetti."

Onlardan farklı bir şey beklemesem de, "Tabii ki yaptı," diye mırıldanıyorum. Korumacı değillerse hiçbir şey değiller.

"Senin için endişeleniyor."

"Olmasına gerek yok. Her şey yolunda."

Tartışırken kaşları kalkıyor ama bir şey söylemiyor. En azından benim bariz yalanım hakkında.

"Hadi," diyor, kocaman ellerini ince omuzlarıma koyup beni yatağıma doğru iterek. "Üşümeden içeri gir."

Yorganın altına girdim ve ona baktım.

"Beni sıcak tutar mısın?" Ona yanımdaki boşluğu göstermek için köşeyi kaldırarak teklif ediyorum. "Hiç sormayacaksın sandım."

Yüzünü aydınlatan gülümsemeye göğsüm kabarıyor ve bu sadece şu anda buna -birine- ne kadar ihtiyacım olduğunu kanıtlıyor.

Spor ayakkabılarını ayağından çıkarırken, kapüşonlu tişörtünü başının üzerine çekerken, yontulmuş göğsünü ve karın kaslarını ortaya çıkarırken hareketlerini izliyorum.

Çizgileri bel kemerine kadar takip ederken ağzım sulanıyor.

"Aklına bir şey gelmesin Hunter." Bana göz kırpmıyor ve ben de beni hatırladığından emin olduğum bir kız öğrenci gibi kıkırdıyorum. "Buraya tamamen arkadaşlık amacıyla geldim."

"Biliyorum. Ve bunu gerçekten takdir ediyorum. Sen... um..." Kot pantolonunu indirip bana doğru dalarken yanaklarım ısınıyor. "Gerçekten iyi görünüyorsun."

"Bana karşı utangaç mı davranıyorsun, Cupcake?"

Yanına kıvrılıp, yüzümün yandığı gerçeğini gizlemek için yüzümü göğsüne gömüyorum Yukarı.

Kolunu sırtıma dolayarak beni sıkıca kendine doğru çekti ve ben de yüzümü çekip sarılıp yatmak. Sağlam bir kas kütlesi olduğu için şaşırtıcı derecede rahat.

"Koç Butler bizi gerçekten çok çalıştırıyor," diye itiraf ediyor. "Kardeşim de biraz köle gibi çalışıyor."

"Düşündüğün gibi mi oldu?" Kulağımın dibindeki kalbinin sabit atışı beni yere indirirken odanın diğer ucuna bakarak soruyorum.

Kapım ilk kez çalındığında içimi kaplayan korku, şimdi onun burada olmasıyla çoktan yok oldu. Her şey olabilir ve Leon'un beni koruyacağından hiç şüphem yok.

Luca her zaman bu oyuna kafayı takmış olan kişiydi. Elbette bu Leon'un da hayaliydi ama kendini Luca kadar bu amaca adamamıştı.

Luca her zaman oyunu yaşadı ve soludu, Leon ise başka şeyler görüyor. O daha derin, kalbini koluna takmıyor ve neredeyse herkese karşı duvarlarını yüksek tutuyor. Yıllar boyunca sadece birkaç kişiyi içeri aldığını gördüm ve onlardan biri olduğum için çok minnettarım. Çünkü o duvarların ardında sakladığı kişi gerçekten çok güzel.

"Evet, sanırım."

Parmaklarımı kaburgalarında ve diğer tarafında gezdirerek, "Vay canına, neden hepsini benim için hecelemiyorsun?" diye şaka yapıyorum.

"Bilemiyorum. Gerçekten zor bir iş ama getirisi oldukça tatlı."

"Tapan kızların kalabalığı mı?"

Kıkırdıyor. "Elbette onlardan şikayet edemem ama tam olarak bahsettiğim şey onlar değildi."

O hiçbir zaman Luca gibi kendini ortaya koyan biri olmadı. Kadınlar konusunda biraz daha seçiciydi. Şimdi de öyle olduğunu varsayabilirim.

"Benden bu kadar bahsettiğin yeter. Gözlerindeki hüznün ne Cupcake?"

Eski takma adı içimi ısıtıyor ama hiçbir şeyin isteyerek paylaşmam için yeterli olacağını sanmıyorum. En azından henüz. Acı hâlâ çok taze.

"Ben... Ben yapamam, Lee."

Diğer kolunu bana dolayarak daha sıkı sarılıyor. "Uyu, Cupcake. Yorgun görünüyorsun."

İkinci kez söylememe gerek yok çünkü o bunu söyledikten iki dakika sonra vücudum ihtiyacı olan dinlenmeye yenik düşüyor.

Onun kollarında güvende olmak bütün gece uyumam anlamına geliyor.

Bir yanım ben uykuya daldıktan sonra kaçıp gitmesini bekliyordu ama ertesi sabah kim bilir saat kaçta alışılmadık bir zil çalmaya başlayınca yanıldığımı anladım çünkü hâlâ onun ateşli vücuduna yapışmış durumdaydım.

Sıcak derken, kelimenin tam anlamıyla demek istiyorum çünkü bu küçük yatakta onunla birlikte eriyip gidiyorum. "Saat kaç?" Kendimi ondan ayırmaya çalışırken sesim hırıltılı ve derinden geliyor. "Sabah beş."

"Sabah beş," diye yankıladım. "Ne diye alarmı sabahın beşine kurdun ki?" "Eğitim."

"Hardcore."

"Hiçbir fikrin yok, Cupcake."

Alnıma bir öpücük kondurup yataktan kalkarken dudaklarımda bir gülümseme kıvrılıyor.

Vücuduna bir kez daha yakından bakmanın cazibesi inkar edilemeyecek kadar fazla ve gözlerimi açıyorum.

Hâlâ karanlık, ama kısmen açık pencere perdelerinden gelen ışık bana vücudunun keskin hatlarını ve sert düzlemlerini göstermeye yetiyor. Ve gözlerimi ön tarafında gezdirdiğimde kesinlikle göze çarpan sert bir kısım var.

"Baktığımı biliyorum, Letty."

"Hayır... uh... Ben-"

Bacaklarını kot pantolonunun içine sokup yukarı çekerken bana gülüyor.

Yatakta doğrulup yorgani çeneme kadar çekiyorum ve onu izlemeye devam ediyorum. Artık öyle olduğumu bildiğine göre bu kabalık olur.

"Güzel olan sensin, bunu biliyorsun, değil mi?"

"Dışarıdan belki."

"Lee," diye azarlıyorum. "Sen tanıdığım en nazık, en tatlı insanlardan birisin." "Sadece görmeni istediğim şeyleri görmene izin veriyorum, Cupcake."

"Saçmalama Leon. Seni görüyorum."

Bir şeyler sakladığını biliyorum ve bunun yüzleşmeyi reddettiği karanlık bir şey olmasından korkuyorum ama bu her ne ise onun kim olduğunu değiştirmiyor. Keşke bunu kabul edebilse.

"Ben de seni görüyorum, Let. Ve konuşmaya ihtiyacın var. Bu her neyse, seni canlı canlı yiyor." "Tencere dibin kara, seninki benden kara mı?"

"Bu farklı," diye ısrar ediyor kapüşonunu çekerek.

"Hayır, değil. Bir anlaşma yapalım." Durdu ve bana baktı, yüzünde söylemek üzere olduğum şeyle ilgili bir korku titreşimi vardı. "Konuşmaya hazır olduğunda gel ve beni bul, konuşalım."

Tüm gerçeklerimizi masaya yatırın."

Dudakları aralanıyor ama birkaç saniye boyunca hiçbir kelime çıkmıyor. "Vay canına, büyük silahları çekiyorsun ha?"

"Kısasa kısas, koca oğlan."

"Hmm... Memeyi ben alıyorum, Cupcake."

"Sen bir aptalsın." O aramızdaki mesafeyi kapatırken ben gülüyorum. "Eğlenceli değilmiş gibi davranma."

Sözleri beni birkaç yıl öncesine, bir daha asla konuşmayacağımıza yemin ettiğimiz bir konuya götürdü. "Kuralları çiğniyor musunuz, Bay Dunn?"

"Onlar kırılmak için yaratıldı, Cupcake." Dudaklarını indiriyor ve dudaklarıma bir öpücük konduruyor.

Bu hareket karşısında kalbim küt küt atıyor. İkisinin de bana karşı çok şefkatli olmasına alışkınım, her zaman böyle oldu ama o basit öpücükte daha fazlası olduğunu hissetmekten kendimi alamıyorum.

Ancak hayatımdaki neredeyse her şey gibi, bu düşünceyi de başa çıkılması zor şeyleri saklayan kutunun derinliklerine itiyorum.

"Şeker için teşekkürler."

O kapıya doğru yürürken gerçekte nasıl hissettiğimi gizlemeye çalışarak kıkırdıyorum. "Bu sabah dersin var mı?"

"Um..." Hangi derslerim olabileceğini bir kenara bırakıp, bugünün hangi gün olduğunu düşündüm. "Evet, sanırım psikolojim var."

"Seninle yürümemi ister misin?"

"Sorun değil. Ella yanımda," diyorum ama hemen pişman oluyorum çünkü ikizlerden biri beni sınıfa götürmek için almaya gelse tepkisini görmek isterdim.

"Sonra görüşürüz. Bana ihtiyacın olursa ara."

"Teşekkür ederim. Beni kontrol etmeye geldiğin için gerçekten minnettarım." "Her zaman, Cupcake." Kapıdan çıkmadan önce bana gülümsüyor.

Yataktan kayarak fırladım ve kilidi açtım. Paranoyaklaştığımı biliyorum ama elimde değil.

Kane dün Luca'yı alıp gitmeme izin verdi ve bunun onu inanılmaz derecede kızdıracağını biliyorum.

Sabırlı olmaya çalışıyor olabilir, hatta belki de kendi berbat yöntemiyle doğru olanı yapıyor olabilir. Ama bu sabır tükenecek ve tükendiği zaman için hazır olmalıyım.

Psikoloji dersine giderken yol boyunca sanki Kane her an bir çalılıktan fırlayıp bana saldırırmış gibi omzumun üzerinden bakıyorum.

Paranoyaklaştığımı biliyorum ama Kane'in uzmanlık alanlarından biri de hiç beklemediğim bir anda saldırmak.

Tıpkı 18 ay önceki o gece gibi.

İçimi çekiyorum ve kendimi nereye gittiğimize odaklanmaya zorluyorum. "Ödeve başladın mı?"

"Hı-hı," diye kabul ediyorum ama aslında sorusunu zar zor duydum.

"Letty." Ella elini koluna koyarak Anderson Binası'na doğru ilerleyişimizi durdurdu. "Her şey yolunda mı?" Bal rengi kocaman gözleri endişeyle bana bakıyor.

"Evet, sorun değil."

"Brax ve West'in bahsettiği adam mı?"

"Lanet olsun," diye mırıldanıyorum, dramamın yurttan bir yangın gibi yayıldığını fark ediyorum.

"Endişelendiler ve bana bir şey bilip bilmediğimi sordular. Biz sadece sana göz kulak oluyoruz, Let. Söz veriyorum. Sen artık bizden birisin, biz kendimize göz kulak oluruz."

İçimi bir rahatlama kaplıyor ve duygularım gözlerimin arkasını yakıyor. Az önce söylediklerinin benim için ne kadar önemli olduğunu bilemez.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum.

"Önemli bir şey değil." *Umarım.* "Sadece eski bir lise draması." "Dediler ki-"

"Ben iyiyim. Sorun yok," diye temin ediyorum onu, daha fazla kazmak ister gibi görüldüğünde.

"Her şeyi geride bıraktım ve önüme bakıyorum. Bana Cuma çünkü Dunn'ların partisinden bahset, çok büyük olacak mı?" O heyecanla ciyaklarken tekrar yürümeye başlıyoruz.

"Kızım, bu senin tüm Columbia partilerini yerle bir edecek. Onlar beceriyor." "Yani, sen becermek istiyorsun..."

"Evet, tabii. Orası duvardan duvara ateşli bir atlet olacak."

"Uyarıldılar mı?"

"Eminim birileri bu haberi yaymıştır çünkü hiçbiri sunabileceğim şeylerle ilgilenmiyor gibi görünüyor." Binaya yaklaştığımızda suratını asıyor.

"Bahsettiğin eski sevgilin... sporcu değil mi?" "Evet, takımda."

"Yani hepsini senden uzak durmaları konusunda uyardı."

"Yapmasa iyi olur, hilekâr herif," diye tükürüyor.

"Tamam," diyorum yüzümü buruşturarak, belli ki yumuşak bir noktaya denk gelmişim. "Her şey iyi bitti o zaman." "Evet, biz çok iyi arkadaşız."

Onun bariz yalanına gülmekten kendimi alamıyorum.

Sınıftaki yerlerimizi buluyoruz ve Cuma gecesi hakkında sohbet ediyoruz ve bana önceki Dunn partilerinde yaşanan bazı sefahatleri anlatmaktan zevk alıyor. Arkadaşlarıyla neler yaptıklarını anlatırken yüzümdeki gülümsemeyi silemiyorum. Onları palyaço gibi davranırken, içerken ve kendilerini bırakırken hayal edebiliyorum. Bunu hak ediyorlar, yeterince sıkı çalışıyorlar.

Ders çabuk geçiyor ve birlikte bir kahve içip öğle yemeği yedikten sonra Ella öğleden sonraki dersine giderken ben de biraz çalışmak için kütüphaneyi aramaya koyuluyorum.

Büyük bir parçam yurtlara geri dönmek ve Kane'le karşılaşma ihtimalini ortadan kaldırmak için çılgılık atıyor. Ama mantıklı tarafım, bu büyüklükte bir kampüste bu kadar çok öğrenci varken onu görme şansımın yok denecek kadar az olduğunu biliyor. Bu yüzden büyük kız külotumu yukarı çekiyorum ve kendimi var olmayan bir tehdit karşısında sinmemeye zorluyorum.

Kollarımda kitaplarımla kütüphanede dolaşıyor, her kata göz atarak her şeyin nerede olduğunu öğrenmeye çalışıyorum. Sonunda üçüncü katta neredeyse boş olan bir grup masa buluyorum ve kendimi evimde hissediyorum.

Klavyemi tuşluyorum, yaptığım işe kendimi tamamen kaptırmışken bir ürperti omurgamdan aşağıya doğru akıyor.

Buraya oturduğumda endişelerimi bir kenara itmeye çalıştım ve birinin bana eziyet etmek istemesi durumunda saklanacak pek çok yer olduğu gerçeğini görmezden geldim. Etrafım sıra sıra kitaplar ve karanlık köşelerle çevrili.

Kendimi bunu görmezden gelmeye zorlayarak çalışmaya devam ediyorum ve kendime bir kez daha paranoyaklaştığımı söylüyorum.

İki dakika sonra ürperti daha da şiddetleniyor ve izlendiğim hissi görmezden gelinemez hale

geliyor, arkamı dönüp etrafı tarıyorum.

Masalarda oturmuş çalışan birkaç kişi daha var ama hiçbirisi bu yöne bakmıyor ve etrafta duran kimse yok.

Titrek bir nefes vererek devam etmek için ekranıma dönüyorum ama bu his hiç geçmiyor. "Hey, seni burada görmek ne güzel," diyor Micah, elinde bir kucak dolusu kitapla masama doğru yürürken. "Sen yalnız mı?"

"Elbette."

"Sakıncası var mı?" "Tabii ki yok."

Karşımdaki koltuğu çekerken, bir kez daha etrafa bakma fırsatını değerlendiriyorum. Hâlâ bir şey yok.

"Biriyle mi buluşacaksın?" diye soruyor ne yaptığımı fark ettiğinde.

"Hayır, sadece bir şey duyduğumu sandım," diye yalan söyledim. "Peki, orada ne var, öyle görünüyor ki..." Gözlerimi aramıza yığdığı bilişim programlama kitaplarının sırtlarında gezdiriyorum.

"Sıkıcı mı?"

"Uh..." Tereddüt ediyorum, açıkça sevdiği bir şeyi kötülemek istemiyorum. "Sorun değil. Çoğu insan için çok sıkıcı olduğunu biliyorum."

"Hoşuna gittiği sürece, önemli olan tek şey bu." Ona gülümsüyorum ve o da hemen karşılık veriyor. "Sana kim bok veriyor? Dur tahmin edeyim, grubun futbolcuları."

Kıkırdıyor. "Evet, ama iyi niyetliler. Sadece kıskanıyorlar çünkü onlar otuz beş yaşına geldiklerinde eski NFL oyuncularını olacaklar ve ben de gittikçe daha iyi olacağım."

O keyifle ellerini birbirine sürterken ben bir kahkaha patlatıyorum. "Sanırım sizinle birlikte doğru yere geldim."

"Havlamamız ısırmanızdan daha kötü. Aslında Violet konusunda o kadar emin değilim." Bana göz kırıyor ve ben de içimdeki huzursuzluğu unutarak gülüyorum.

Rahat bir sessizliğe gömüldük ve hücresi masanın üzerinde dans etmeye başlamadan önce biraz iş yaptık.

"Çocuklar," diyor ekrandan başını kaldırarak. Ona gülümsüyorum.

"Henüz kimse seni grup sohbetine eklemedi mi?" "Umm... hayır."

"Pislikler. Muhtemelen pişman olacaksınız çünkü çoğunlukla Brax her beş dakikada bir tamamen uygunsuz memler paylaşıyor, ama en azından bizi nerede bulacağınızı bileceksiniz..."

Gözlerimi deviriyorum. West ve Brax da onu yakaladı.

"Biz sadece-"

"Beni kolladığını biliyorum. Minnettarım."

"Bana numaranı ver o zaman."

Çıngırdattım ve sadece birkaç saniye sonra cep telefonum cebimde patlamaya başladı.

Onu çıkardığımda, beni sohbete davet eden yirmi mesaj vardı. Çoğunlukla Brax'tan ve söz verdiğim gibi beni gülmekten kırıp geçiren birden fazla meme.

"Size teşekkür mü etsem yoksa..." "Seni

uyarmadığımı söyleme."

Bu hızla devam ederlerse hiçbir işimi bitiremeyeceğimi bilerek telefonumu sessize alıyorum ve çantamın derinliklerine itiyorum.

KANE

I Ürkütücü bir sapık durumuna düşmek istememiştim. Gözleri fal taşı gibi açılmış bir şekilde içeri girdiğinde ve tüm kitapları heyecanla incelediğinde gerçekten de kütüphanedeydim. Yanından geçerken beni fark etmesin diye gölgelerin arasına girdim ve yukarı doğru yürümeye başladım.

ve kitap koridorlarının her birinde.

Onu takip etme isteği çok güçlüydü ama dün gece avlunun ortasında dururken kendime onu aramayacağımı, bunun yerine şimdilik birlikte derslerimizin tadını çıkaracağımı söyledim.

Önümüzdeki haftalarda ve aylarda çitayı yükseltmek için bolca zamanım var. Omzunun üzerinden bakmasını, saldırmamı beklemesini istiyorum, sonra belki de saldırmayacağımı anladığında, işte tam o zaman hamlemi yapacağım. Hiç beklemediği ve gardını düşürdüğü bir anda.

Sonra... sonra o benim.

Niyetim gitmekti ama buraya gelmemin bir nedeni vardı, bu yüzden gölgelerden çıktım ve aslında nerede olmam gerektiğini keşfettim.

İşte bu yüzden kendimi üçüncü katta bir sıra kitabın arkasına saklanmış onun çalışmasını izlerken buluyorum.

Yapmamam gerektiğini biliyorum ama parmaklarının dizüstü bilgisayarının klavyesi üzerinde uçuşunda büyüleyici bir şey var.

Uzun saçlarını bir değıl, iki kalemle başının üstüne yığımış ve yüzündeki konsantrasyon seviyesi büyüleyici.

Orada çok uzun süre durup çalışmasını izliyorum.

Ona yapmak istediğim şeylerin görüntüleri zihnimde bir film gibi titreşirken, intikam ihtiyacım etrafımda dalgalanıyor.

Tanıkların olmayacağı bir yerde onu yalnız istiyorum. Onu tamamen kendime istiyorum.

Ona doğru yürüdüğümü ve benimle birlikte gitmesini istediğimi hayal ederken yumruklarım kıvrılıyor. Yapardı, yapacağını biliyorum çünkü olay çıkarmaktan nefret eder.

Aramızda geçenleri herkesin bilmesindense benimle özel olarak konuşmayı tercih ediyor. Biz.

Aptal kız.

Benimle yalnız kalmanın en güzel şey olduğunu şimdiye kadar öğrenmiştir diye düşünmüştüm. tehlikeli bir yer.

Başka biri ona yaklaştığında uzaklaşmak için kendimi neredeyse ikna ettim.

Onun kim olduğunu bildiği çok açık. Onu fark ettiğinde yüzünün aydınlanması göğsümün

daralmasına ve yumruklarımın sıkılmasına neden oluyor.

Yine kendimi gitmeye zorluyorum ve lanet olsun, gitmediğime seviniyorum. Duyabileceğim kadar yakınım

Birbirlerine söyledikleri her kelimeye dikkat ediyorum ve grup sohbeti hakkında konuşmaya başladıkları anda daha da yaklaşıyorum.

Ona numarasını sorduğunda cebimden cep telefonumu çıkarmak için uğraşıyorum ve benimkini yazacak kadar hızlı açıyorum.

Ona bakarken kendi kendime gülümsüyorum. Az önce ne yaptığının farkında bile değil.

Bu öğleden sonra kendimi düşürdüğüm takip seviyesinden ürkmeye başlayarak, kitap koridorundan kayıyorum ve kütüphaneden ayrılmadan önce ne için geldiğimi bulmaya ve bir sonraki dersimden ve ardından pratik seansımızdan önce öğle yemeği için kafeteryaya gitmeye başlıyorum.

Letty, Perşembe sabahı ders sırasında far ışığına yakalanmış bir geyik gibiydi. Orada olacağını bildiğim için erken gelmeye özen gösterdim ve o gelmeden çok önce onu izleyebilmek için oditoryumun arka tarafındaki gölgelere gömüldüm.

Sonunda vardığında, iki yanında duran iki aptal takım arkadaşım tarafından korunuyor - Salı günü onu savunmaya çalışan aynı pislikler.

Garip çünkü antrenmanlarda bana neredeyse hiç ilgi göstermiyorlar, kendi işlerini yapmayı ve başlarını öne eğmeyi tercih ediyorlar. Ama onları Letty'nin yanına koyduğunuzda içlerindeki mağara adamı ortaya çıkıyor ve kızlarını büyük kötü kurttan korumak için ellerinden geleni yapıyorlar.

Onları nereden tanıdığına dair hiçbir fikrim yok. Luca'nın isteği üzerine görünüşte tüm ekiple olan istenmeyen düşmanlığım, tüm bu soruları kurnazca sorabileceğim kimsenin olmadığı anlamına geliyor.

Kim olduklarını, neden ona bakma ihtiyacı hissettiklerini ve en önemlisi benim için bir sorun olup olmayacaklarını bilmek istiyorum.

İçlerinden biri kolunu kızın omzuna dolayarak onu arka taraftaki boş koltuklara götürüyor.

Etrafta beni ararken ihtiyatlı olmaya çalışıyorsa, fena halde başarısız oluyor çünkü gözleri beni bulmaya çalışırken etrafta uçuşan sinirlerini neredeyse buradan hissedebiliyorum.

O aramaya devam ederken sandalyeme gömülüyorum ve gözleri bana kilitlendiği anda anlıyorum. Aramızdaki elektrik çatlağı neredeyse odayı aydınlatmaya yetiyor. Bunu ruhuma kadar hissediyorum.

Dudaklarımda bir gülümseme kıvrılıyor. Yumuşak bir gülümseme yapmaya çalışıyorum ama onu incitme ihtiyacım yüzünden bu gülümseme çok hızlı bir şekilde hırlamaya dönüşüyor.

Korumaları, gözlerini benimkilerden ayırmaya çalışırken dikkatini kimin çektiğini kısa sürede fark ediyor ve dersin başlaması için hazırlanabilmeleri için onu hareket ettirmeyi başarıyorlar.

Sanki bakışlarımın kafasının arkasını yaktığını fiziksel olarak hissediyormuş gibi tüm ders boyunca sandalyesinde dimdik otururken içimi bir kez daha tatmin duygusu dolduruyor.

Bir kere bile arkasını dönmedi. Eminim bu onu öldürüyordur.

"Hey, sen Kane Legend değil misin?" Profesör Richman sınıftan ayrıldıktan kısa bir süre sonra konferans salonundan çıkarken arkamdan hastalıklı tatlı bir ses geliyor.

Etrafta dolanıp onun ve adamlarının gitmesini beklemedim. Yaptığı şeyin benim üzerimde bir etkisi olduğunu düşünmesini istemedim. Çıkarken saldırıya uğramayı hiç planlamamıştım ama bu

mükemmel bir şey.

Luca Dunn benden kurtulmak için elinden geleni yaptığından, geliş haberim henüz o kadar da yayılmadı. Bir şekilde dedikoduların çoğunu durdurmayı başardı.

Dürüst olmak gerekirse, etkileyici.

Belki de burada sandığımdan daha fazla gücü vardır.

"Evet, kim soruyor?" Topuklarımın üzerinde dönüyorum ve sanırım şimdiye kadar gördüğüm en mavi gözlere sahip güzel sarışın bir kızla göz göze geliyorum.

"Selam." Gülümsemesi mükemmel beyaz dişlerini gösterecek şekilde genişliyor. "Ben Clara." Bir adım öne çıkıyor, tam o sırada omzunun üzerinden geçen bir hareket gözüme çarpıyor. "Bir ara gidip bir kahve içmek ister misin?"

Gözlerimi Letty ve haydutlarının olduğu yerden ayırıp Clara'ya bakıyorum.

O yaklaştıkça tenim farkındalıkla karıncalanıyor. Bana ölümcül bir bakış attığını anlamak için tekrar bakmama gerek yok.

"Dikkatli ol kızım. Bu ısıtır." Letty'nin küçük uyarısı karşısında başımı arkaya atıp gülme arzusu neredeyse beni ele geçiriyor.

Bu kızı uyarmaya çalışacak kadar önemsemesi bile bana bilmem gereken her şeyi anlatıyor.

"Sorun değil tatlım. Sertlikle başa çıkabilirim. Değil mi Brax?" Çenesini Letty'nin takipçilerinden birine doğru kaldırıyor ve adamın göğsü genişliyor.

"Tabii ki yapabilir," diye övünüyor, eğer dramatik göz devirmesi bir şey ifade ediyorsa, diğer adamın sinirlenmesine neden oluyor.

"Gidelim," diye bağıyor. "Yemeğe ihtiyacım var." Letty'yi nazıkçe ileri doğru itiyor, ancak çok fazla teşvike ihtiyacı yokmuş gibi görünse de, omzunun üzerinden "Seni uyarmadığımı söyleme," diyerek koridorda koşmaya başlıyor.

Sırıyorum. Bu işe karışacak kadar önemsemesi beni eğlendiriyor. "Ee, kahve?"

"Şimdi mi?"

"Elbette." Çantasını omzunda daha yukarı çekerken gözleri parlıyor.

Öte yandan ben en ufak bir heyecan bile hissetmiyorum. Ta ki koridorun sonuna geldiğimizde Letty ve adamların kapanan asansör kapısının arkasında kaybolduğunu görene kadar.

İleri doğru koşarak ayağımı boşluğa sokuyorum ve Letty'nin yüzünü dehşetin kaplamasını zevkle izliyorum. "Sapık bölgesi, Legend," diye mırıldanıyor adamlardan biri, ben de onlarla birlikte küçük boşluğa girerken.

İdeal bir dünyada, Letty'nin hemen yanında, hatta arkasında dururdum, böylece ne yaptığımı göremezdi. Ama kişisel koruması ona bir adım daha yaklaşıncaya başka seçeneğim olmadığını anladım. Varlığımın onu kızdırmasına razı olmak zorundayım.

Clara yanıma adımını atar atmaz bir kolumu uzatıp beline doluyorum ve onu kendime çekiyorum.

"Sana hiç büyüleyici gözlere sahip olduğunu söyleyen oldu mu?"

"Evet, ama bunu senden duymayı tercih ederim."

Arkamdan biri öğürür gibi bir ses çıkarıyor ama onu duymazdan gelip elimi sırtının altından kışına doğru kaydırıyorum.

"Sanırım birlikte vakit geçirmekten keyif alacağız, *Prenses*."

Letty'nin şaşkınlık dolu nefesi kapalı alanda yüksek sesle ve net bir şekilde duyuluyor.

Çocukken ona taktığım lakaptan ne kadar nefret ettiğini biliyorum, ama görünüşe göre bu lakaptan ne kadar hoşlanmasa da başkalarının da bu lakaba sahip olmasını istemiyor.

"Umarım öyledir," diye nefes alıyor Clara, avucunu göğsümde gezdirirken.

Onun dokunuşu... hoş. Ama başka birinin yaptığı gibi içimde bir ateş yakmıyor.

Sadece bir kez birlikte olmuş olabilirdik ama geçmişimdeki diğer tüm kızların yanında solda sıfır

kalırdı.

Asansör zemin kata indiğimizi bildirir bildirmez kapalı alandan hışımla çıkıyor, geçerken omzunu bana çarpıyor ve doğrudan sikime bir elektrik şimşeği gönderiyor.

Eğer bunu hissettiyse bile belli etmiyor çünkü binadan çıkarken sanki kovalanıyormuş gibi arkasına bile bakmıyor.

"Onun sorunu ne?" Clara mırıldanıyor, elini enseme doluyor ve gözlerimin içine bakıyor.

"Muhtemelen senin kadar güzel olmadığı için kıskanıyordur."

Letty'nin koruyucularından biri onu takip ederken "Sen bir pisliksin," diye bağırır. "Biliyorum. Eğlenceli."

Clara parmaklarını benimkilere geçirip beni asansörden çekerken omzunun üzerinden beni savuruyor.

Dışarı çıkar çıkmaz Letty'nin ortalıkta görünmediğini fark ediyorum ve cebimden telefonumu çıkarıp bir şey okuyormuş gibi ona bakıyorum.

"Üzgünüm bebeğim, ertelemek zorundayım. Oğullarımdan birinin bana ihtiyacı var."

"Ben de gelebilirim," diyerek öne çıkıyor ve sanki fikrimi değiştirmeye yetecekmiş gibi göğüslerini göğsüme bastırıyor.

Hiç şansın yok, aşkım.

"Üzgünüm, belki başka zaman."

Dolgulu dudağını somurtarak dışarı çıkarıyor ama tek yaptığım ondan uzaklaşmak ve onu bir taş gibi düşürmeyi umursamadan uzaklaşmak.

O bir forma kovalayıcısı. Eminim kaçıp pençelerini geçirebileceği bir sürü başka takım üyesi vardır.

Öğle yemeğimi yiyorum ve tıpkı bu sabah olduğu gibi öğleden sonraki dersime erken gitmeden önce üzerinde çalıştığım bir ödev üzerinde biraz çalışmayı başarıyorum.

Pazartesi günkü ilk dersimizi kaçırdığım için bu derste de onu rahatsız edici bir şekilde kıvrandırmanın zevkine varıp varamayacağımı bilmiyorum ama sadece umut edebilirim.

LETTY

"H"Brax, West'le birlikte ben asansörden koşarak çıktıktan sonra bana yetişirken mırıldanıyor. Ona benim adımla seslendiğini duyduğum anda tek düşünebildiğim ondan kaçmaktı. Bunu söylediğini bir daha asla duymak istemiyorum ama bunu başka bir kıza söylediğini duymanın beni nasıl etkileyeceğini fark etmemiştim. İçimde kabaran kıskançlık neredeyse zapt edilemeyecek kadar fazlaydı ve manikürsüz tırnaklarımı onun saç uzatmalarına geçirip onu sürükleyerek yanından uzaklaştırmama iki saniye kalmıştı. Neyse ki kapılar tam zamanında açıldı ve kaçmama izin verdi. Dışarıdaki hava yüzüme çarptığı anda, onun erkeksi, odunsu kokusundan arınmış kocaman bir nefes çektim ve kendimi rahatlamaya zorladım. Böyle öfkeyle çıkıp giderek beni etkilediğini gösterdiğim için nefret ediyordum ama elimde değildi. Kontrolümü kaybediyordum ve kaçmak zorundaydım. "Öyle." "Seninle ne sorunu var ki?" "Bu..." Benden nefret ettiği onca şeyi düşünüyorum. Çoğunluğu, tamamen benim kontrolüm dışında olan ve benim hatam olmayan şeyler, ama bu onun için önemli görünmüyor. "Sadece geçmişten gelen ve unutamadığı şeyler." "Ama buna ihtiyacı var. Luca'dan nefret etmesi zaten yeterince kötü, bir de sana sorun çıkarmasına gerek yok." Omuz silkiyorum. "Ben Kane'e alışkınım. Onunla nasıl başa çıkacağımı biliyorum." İkisi de gözlerini bana çeviriyor ama ikisinin de onunla baş edemediğime iki kez şahit oldukları gerçeğini görmezden geliyorum. "Hadi, ikinize de öğle yemeği ısmarlayayım." "Tam yerini biliyorum." Üçümüz Brax'ın arabasına doluşuyoruz ve o da bizi kampüsten uzaklaştırmak için gaza basıyor. Uzaklaştığım ve onunla tekrar karşılaşma riskini azalttığım için çok mutluyum. "Buraya geleceğini hiç düşünmemiştim," diyor Violet, lokantanın dışında beklediği yere doğru yürüdüğümüzde. "Sızlanmayı kes," diye mırıldanan West kapıyı iterek açıyor ve içeri giriyor. Her yerde üniversiteli çocuklar var ama neyse ki o onlardan biri değil. Kampüs dışındaki zamanımız çok çabuk geçiyor ve ben farkına varmadan ve karnım pizza ile

doluyken, Amerikan edebiyatı dersime zamanında yetişebilmek için geri dönüyoruz.

Eskortlara ve diğerlerine ihtiyacım olmadığı konusunda ısrar ettikten sonra Westerfield Binası'na doğru yola çıktım.

öğleden sonra boş oldukları için yurtlara geri dönüyorlar.

Neredeyse girişe gelmişim ki iki hoş yüz belirdi.

"Letty, her zamanki gibi muhteşem görünüyorsun," diyor Luca, beni kollarına çekip dramatik bir şekilde etrafında döndürürken, elli metrelik bir yarıçap içindeki herkes onun abartılı selamına bakıyor.

Bizi döndürmeye devam ettiğinde "Beni yere bırak," diye bağıyorum.

Sonunda ayaklarımı tekrar yere koyduğunda başım dönüyor ve gülmeden duramıyorum. "Sen bir aptalsın." Onu kollarımın arasına çekip sarılıyorum ve aynı hareketi hızlıca

Leon.

"İyi misin, Cupcake?" diye fısıldıyor kulağıma, bana bir arkadaş için kabul edilebilir olandan daha uzun süre sarılıyor.

Etrafımızdaki tüm kızların kıskanç bakışlarının sırtımı yaktığını hissediyorum ama buna alışığım. Bu ikisiyle nefret edenlerle başa çıkabilecek kadar uzun süredir arkadaşız.

"Evet, sen?"

"Her zaman." Geri çekildiğimde bana göz

kırptıyor. "Sınıfa gitmeye hazır mısınız?"

"Kesinlikle evet," diyorum. Her kolumda bir Dunn ikizim varken nasıl olmayayım. Lanet dünyayla yüzleşmeye hazırım.

Ne yazık ki, üçümüz konferans salonuna adım attığımızda ve gözlerim hemen öfkeli mavi gözlerle kilitlendiğinde kendime olan güvenim biraz azalıyor.

Adımlarım duraksıyor ve hem Luca hem de Leon bunu fark ediyor.

"Ne-oh. O orospu çocuğu seni takip falan mı ediyor?"

"Muhtemelen sadece bu sınıfta olduğuna eminim." Omuz silkiyorum. "Onu görmezden gel."

"Döndüğüm her yerde o varken bunu yapmak zor. Eğer sezonun ilk maçına burnunu kırmadan çıkabilirsem bu bir mucize olacak."

"Sizi etkilemesine izin vermeyin ve ona sezonunuzu mahvetme zevkini tattırmayın. Eğer koçunuz her şeyin yolunda olduğunu söylüyorsa, o zaman bu saçmalığı bırakmalı ve maçlara odaklanmalısınız."

Birkaç saniye boyunca eğlenerek bana baktı. "Sen kimsin ve benim futboldan nefret eden en iyi arkadaşıma ne yaptın?"

"Futboldan nefret etmiyorum, sadece-"

Kafasındaki ampulün yandığını neredeyse görebiliyorum. "Ondan uzak durmak istiyordun. Harrow Creek maçlarımıza hiç gelmedin. Asla."

"Suçluyum."

Koltuklarımıza doğru ilerlerken öfkesi içinden taşıyor ve yüz ifadesi geriliyor. "Keşke bana söyleseydin Let," diye homurdanıyor birkaç dakikalık sessizlikten sonra.

"Böyle olacağını bilseydim, o zaman yapardım. NFL'deki şansını mahvetmesini istemiyorum."

"O pislik hiçbir şeyi mahvedemeyecek." Uzanıp masanın altından elimi tuttu. "Ona izin vermeyeceğim."

Ona gülümsüyorum ve başımı omzuna yaslıyorum. "Sen iyi bir insansın

Luc." "Sen de öylesin ve onun gibiler tarafından zehirlenmene izin vermeyeceğim."

"Biz senin arkadayız, Letty. Ne olursa olsun," diye ekliyor Leon, profesörümüz derse başlamadan hemen önce.

Tüm ders boyunca bakışlarını hissediyorum ama bir kez bile dönüp bakmıyorum. Ve ilk çıkmak için kalktığımızda, nereye gittiğime bakmaya devam ediyorum.

Kane geçmişimin bir parçası. Unutmayı tercih ettiğim bir parça. Geleceğime odaklanmanın zamanı geldi.

Cuma sabahı geç saatlerde sosyoloji dersinden çıkarken rahat bir nefes alıyorum. Bu haftaki son dersim ve hazırlanmam gereken ilk MKU futbol partim var.

Ella, Violet'le birlikte yüz paketlerini ve ateş toplarını hazırladıkları konusunda beni uyardı bile. Bunu düşünürken alkolün boğazımı yaktığını hissedebiliyorum.

Ne zamandır içki içmedim... Ne kadar olduğunu hatırlamıyorum bile. O yüzden bu gece biraz ağırdan almam gerekecek.

İsteyeceğim son şey bayılmak ya da hastalanmak ve Luca ile Leon'u kendi partilerinde utandırmak.

Karnımda kıpır kıpır bir heyecanla hopyaya zıplaya yatakhaneye dönüyorum. Özlediğim bir duygu bu.

Kızlarla takılmak ve geceyi dans ederek geçirmeye hazırlanmak ve üniversitenin stresini unutmak, hayatımın bu bölümüne başlamak için çok heyecanlı olmamın nedenlerinden biri.

Ailen yok, her hareketini izleyen kimse yok.

Yatakhaneimizin kapısını itiyorum ve daha şimdiden küçük alanda müzik sesi yükseliyor ve Ella ile Violet mutfakta dans ediyor.

"Taco ve margarita yapıyoruz. İster misin?" "Ciddi bir soru mu?"

Onlara katılmadan ve elimden geldiğince yardım etmeden önce çantamı ve kitaplarımı odama bırakıyorum.

Çocuklar hiç görünmüyorlar ve acaba dersleri olduğu için mi yoksa hepimiz takılabilelim diye yurttan kovuldukları için mi?

Saatler sonra Ella'nın yatağında yüzümde mor bir şeyle otururken, o da bu gece giymem için ısrar ettiği elbiseyle uyumlu olsun diye tırnaklarımı ateş kırmızısına boyuyor ve yatakhaneye döndüklerini duyuyoruz.

"Bugün Cuma," diye bağılıyor içlerinden biri kapıları kapanmadan önce, sanırım bu gece için hazırlanabilsinler diye.

Bir kot pantolon ve bir bluz beni mutlu etti ama o bunu kesin bir dille reddetti ve dolabımda asılı duran ve etiketi hala üzerinde olan bir elbise çıkardı.

Neden sakladığım hakkında hiçbir fikrim yok. Columbia'da bir gece dışarı çıkarken giymek niyetiyle almıştım ama her şey boka sardı ve bir daha gün yüzü görmedi.

Neredeyse eşyalarımı toplarken onu hayır kurumuna verecektim ama bir şey onu saklamama neden oldu. Belki de bir gün onu giyebileceğimi ve bir şekilde eskiden sahip olduğum güveni bulabileceğimi ve hayatın normale dönebileceğini fark edebileceğimi umuyordum. Geçmişte boğulmadan dışarı çıkıp bir kez daha eğlenebilirim.

"Bunun için hâlâ benden nefret ediyorsun," diyor Ella, göz hizamı takip ederek beni kapısının arkasında asılı duran elbiseye bakarken görüyor.

"Hayır," diye kekeliyorum.

"Harika görünecek. O Dunn çocukları neye uğradıklarını şaşıracaklar."

"Bizde öyle değil," diye itiraz ediyorum.

"Kızım, ikisinin de sana nasıl baktığını gördün mü? Sanki şahsen aya falan asılmışsın gibi."

"Hayır, hepimiz sadece arkadaşız. Eğer bir oyun oynamak için iznimi istiyorsan başımın üstünde yerin var. İkisi de sana sahip olduğu için şanslı olacaktır."

Sözlerim karşısında yüzünde bir gülümseme belirliyor. "Varlığımı fark edeceklerinden bile emin değilim. İçeri girebilirim

"Çıplak olsaydım eminim ikisinin de gözleri hâlâ sana odaklanmış olurdu."

Rahatsız bir şekilde kıpırdandım.

"Bu değil-"

Ella elini kaldırıyor.

"Öyle değil, o notu aldım. Ama bence biraz daha dikkatli bakmanız gerekebilir çünkü bence bir şeyleri kaçırıyor olabilirsiniz."

Ona bakıyorum.

"Ne?"

"Hiçbir şey. İçkimi uzatır mısın?"

Ella daha önce yaptığımız sürahidен bardağımı hızla dolduruyor.

İlk sürahiyi hemen bitiren Violet ve onun aksine, ben bütün öğleden sonra ağırdan aldım.

"Violet nerede? Duş almaya gittiğini sanıyordum. Bu bir saat önceydi." "Hadi," diye cesaretlendiriyor Ella, oturduğu sandalyeyi itip kapısını açarak. "Çocuklar şu anda ellerinde bira şişeleriyle mutfakta oturuyorlar ama bize pek ilgi göstermiyorlar.

saçlarımız bigudili ve yüzümüz yapış yapış bir halde koridordan gizlice geçiyoruz. Eminim bu ikisiyle yaşarken milyonlarca kez gördükleri bir şeydir.

"Şşşt." Ella parmağını dudaklarının önünde tutuyor ve Violet'in kapısını sessizce iterek açıyor. Yatağında top gibi kıvrılmış uyurken gözümün önüne geldiğinde kahkahamı bastırıyorum.

Ella'nın eli ön koluma konuyor ve dinlenmesine izin vermek için geri çekilmemi engelliyor.

Elini kaldırıp üçten geriye doğru saymadan önce, "Hazır ol," diyor.

Bir tanesinde, sanki dünya etrafında patlıyormuş gibi ayağa kalkan Violet'e doğru koşmadan önce çığlık atıyor. Damarlarımda dolaşan alkol, ayak sesleri bize doğru gelirken ikisi Violet'in yatağında güreşmeye başladığında kahkaha krizlerine girmemi sağlıyor.

"Tabii ya. Micah, git çikolata sosunu getir," diye anons ediyor West, gözleri kızlara kilitlenmiş halde. Onlar kavgaya devam ederken Ella'nın bornozu açılıp siyah dantelli sütyenini bize gösteriyor.

"Partiyi boş ver," diye ekliyor Brax. "Burada bir seks partisi yapabiliriz."

Onlarla birlikte yatağa atlıyor, kollarını her ikisinin de beline doluyor ve onları kendi bedenine çekiyor.

"Eğer siz iki amcık bu işe bulaşmak istemiyorsanız, ikisini de seve seve üstlenirim. İzin verir misiniz?" diye ekliyor, gözleri benimkilere kilitleniyor. "Etrafta dolaşmak için benden fazlasıyla var."

"Sen lanet olası bir aptalsın," diye bağıyor Ella, adam kışına tokat atarken ve Ella ondan kaçmaya çalışırken. "Bu iyi bir bakış, kızım. Çok seksi görünüyorsun." Kız bana doğru yürürken ona bir öpücük konduruyor.

Bukle maşaları her yerde ve yüzündeki çöpler çoğunlukla Violet'in çarşaflarına bulaşmış.

"Sanırım şimdi duş almalıyım, ha?" Violet kendini Brax'tan ayırıp banyoya doğru yürürken soruyor. O da hızla onu takip eder. "Yalnız. Teşekkür ederim."

"Sanki hiçbiriniz benimle yatmak istemiyor gibisiniz," diye mırıldanıyor, üzgün bir köpek yavrusu bakışı atarak. "Çünkü istemiyoruz," diye açıklıyor Ella.

"Ama sen tamamen oyuncularla ilgilisin, bebeğim." Gözlerini onun bornozlu vücudunda gezdiriyor.

"Hmm... bu oyuncu değil. Orada ne sakladığını gördüm ve dürüst olmak gerekirse o kadar da etkilenmedim."

Hepimiz Violet'i duş alması için yalnız bırakmak üzere dönmeden önce odadaki herkes kahkahalara boğuluyor. Brax, "Büyümeme engel olamıyorum," diye havlıyor ve hepimizin tekrar gülmesine neden oluyor.

"Yemin ederim, kampüsteki en iyi yatakhane bizimki," diyor Ella, yüzünü yıkamak için kendi banyosuna yürürken.

Döndüğünde cildi berraktır ve sarı saçları yumuşak dalgalar halinde omuzlarına dökülmektedir. Gerçekten çok güzel.

Sadece iç çamaşırlarıyla dolabına doğru yürüyor, benim burada olduğuma hiç aldırıyor. Onun kendine güveni bana eskiden nasıl olduğumu hatırlatıyor. Ama bu kadar kilo verdiğimden beri vücudumu saklamak için elimden gelen her şeyi yapıyorum.

İçkime bir kez daha uzanıyorum, alkolün o elbiseye bir kraliçe gibi sahip olan eski beni bulmama yardım edeceğini umarak içindekileri mideye indiriyorum.

"Bu mu yoksa bu mu?" diye soruyor, iki elinde eşit derecede açık iki elbiseyle bana doğru dönerek. "Çünkü bana bunu giydiriyorsun." Elimdeki kumaş parçasını gösteriyorum. "Ben öyle diyorum." Kıpırdatıyorum

parmağınızı en küçük görünenin önüne koyun.

"Tamamdır. En azından biraz dikkat çekmemi sağlayacaktır." Saçını omzunun üzerinden geçirerek sürüklüyor.

"Evet, bunu yapmalı." Manken gibi görünüyor. Asla onunla boy ölçüşemeyeceğimi bildiğim için omuzlarım çöküyor.

"Yapma," diye bağılıyor. "O aptalca düşünceleri hemen aklından çıkar."

Dudaklarım tartışmak için ayrılıyor ama nasıl hissettiğimi tam olarak anladığını söyleyen bir bakışla beni sabitliyor. Arkasını dönerek üst çekmecesinden bir albüm çıkarıyor, açıyor ve bana uzatıyor.

Verandada oturan genç bir kızın fotoğrafına bakıyorum. Ella olduğu hemen anlaşılıyor çünkü bal rengi gözleri tıpkı şimdi olduğu gibi parlıyor ama yüzünde alışmaya başladığım mutluluk ifadesi yok.

"Her zaman böyle görünmüyordum. Hayatının her günü zorbalığa maruz kalan okulun tombul kızıydım. Şu anki görünüşünden memnun olmadığını biliyorum. Ama bu sonsuza kadar sürmeyecek. Kendini sevmeni sadece sen sağlayabilirsin."

"Eskiden öyleydin, zor olan da bu. Eskiden ben de senin gibiydim." Yanıma çöktü ve elimi tuttu.

"Ne oldu?"

"Kendimi kaybettim."

Sanki daha fazlasını söylememi bekliyormuş gibi bir süre sessiz kalıyor, ama hayal kırıklığına uğrayacak çünkü yapmaya niyetlendiğim tek şey bu. Bu gecenin tadını çıkarmak istiyorum, geçmişe dönmek değil.

"Tamam, o zaman kendini tekrar sevmen için çalışalım. Haftada iki kez yogaya gidiyorum, sen de gelmelisin."

"Kulağa hoş geliyor... aslında. Teşekkür ederim."

"Bunu benden duymanın hiçbir anlamı olmadığını biliyorum çünkü burada." Başımın yan tarafına vuruyor. "Kendi fikirlerinle dolusun, ama sen güzelsin, Letty. Ve bunu duymak istemediğini biliyorum ama Luca, Leon, dışarıdaki o aptallar, hepsi de bunu görüyor."

Ona gülümsedim. "Teşekkür ederim."

"Ne zaman istersen, tatlım. Şimdi parti yapalım mı?" diye soruyor, ikimizin de içkisini dolduruyor ve benimkini uzatıyor.

"Tabii ki. Gece boyunca dans etmeye hazırım."

"Buna amin derim. Ve belki de sopasıyla ne yapacağını bilen bir atlet..." İçkisini yudumluyor. "Makyaj, sonra gidiyoruz."

Kapıya doğru yürüyor. "Vi, kendini toparladın mı?" "Evet, hemen geliyorum patron."

"Tamam. Otur," diyor, masa sandalyesini işaret ederek ve banyodan devasa makyaj kutusunu kaldırarak.

"Elinden geleni yap."

"Oh, kızım. Tamamen niyetliyim." Göz kırptıyor ve işe koyuluyor.

LETTY

Neredeyse iki saat sonra Luca ve Leon'un evine varıyoruz.

Ön bahçede dolaşan öğrenci gruplarının yanından geçerken ayaklarımın üzerinde biraz sallanarak, "Vay anasını, burası manyak bir yer," diye mırıldanıyorum.

Kolonyal tarzdaki devasa ev tepemizde beliriyor. Bu gece tükettiğim margarita sayısından sonra sayamayacağım kadar çok penceresi var.

Gerçekten etkileyici.

Çocuklardan biri arkamdan, "Dedikodulara göre parasını Dunn Baba ödüyormuş," diyor.

"Tabii ki öyle." Bay Dunn'ın adının geçtiğini duymak bile ağzımda acı bir tat bırakıyor. En iyi arkadaşımın babası olabilir ama ondan nefret ediyorum.

Gösterişçi, kendini beğenmiş, aşağılayıcı bir pislik. Maddie'nin neden o kadar uzun süre onunla kaldığını bilmiyorum. Sanırım insanlar onun parası ve şöhreti yüzünden olduğunu düşündüler ama bence öyle değildi. Öyle şöhrete aç bir eş değildi. O... gerçekten çok tatlı. Harika bir anne. Sanırım zorlayıcı, ısrarcı ve talepkar babalarını telafi etmek için öyle olmak zorundaydı.

Ailelerinin dağılmasına ikizler adına çok üzıldüm ama ne yalan söyleyeyim, Maddie'nin ayrıldığını ve New York'ta yaşadığını duyduğumda onun adına rahatladım.

Olay olduğunda Luca ve Leon'a ulaşmalıydım ama yapamadım. O sırada kendime zar zor bakabiliyordum, onlar için de şefkat ve endişe duymak beni gerçekten uçurumun kenarına itebilirdi.

"Sahibi her kimse, parti yapacak bir yerimiz olduğu için minnettarım," diye duyuruyor Violet, sanki evin sahibiymiş gibi ilerleyip eve girerek.

Vi'yi içeri kadar takip ederken Ella yanımda gülerek, "Görünüşe göre içeri giriyoruz," diyor. İçecek bulmak için mutfığa doğru ilerlerken ev tıklım tıklım dolu.

West ve Brax ekibin diğer üyeleri tarafından sürüklenerek götürülüyor ve burada olmayacağı konusunda defalarca teminat verilmesine rağmen kendimi Kane'i ararken buluyorum.

Daha önce bir kez bana bir partiye gelmeyeceği söylenmişti ve bakın nasıl bitti, çamurlu bir su birikintisinde fena halde becerildim.

Beynimin o su birikintisinin ne kadar güzel olduğunu sadece beş saniyeliğine hatırlamasına izin verdiğimde omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor. Sonra, onu sıkıca kilitliyorum.

Ella Solo bardağını uzatmadan önce bana karışık bir içecek hazırlıyor. Gözleri omzumun üzerinden birine kilitleniyor ve bir an için o olduğunu düşünerek kalbim sıkışıyor ama sonra yüzüne geniş bir gülümseme yayılıyor ve gözlerinde heyecan parıltıyor ve yaklaşan kim olduğunu tam olarak anlıyorum. Aslında teknik olarak iki seçenek var ama ben ikisinden de memnunum.

"Scarlett Hunter, çok fena beceriyorsun," diye Luca yüksek sesle tüm odaya duyururken, Ella'nın

gölümseme daha da genişler.

"Sana söylemiştim," diye ağzını açıyor, kolları ortama dolanmadan önce büyük bir çift el kalçalarımın iniyor ve önü sırtıma bastırıyor.

"Hey," diyorum, ona dönüp bakarak. "Ne kadar içtin?" Gözleri benimkilere odaklanmakta zorlanınca soruyorum.

"İddiaya girmiştik, ben kaybettim. Şutlar."

Yüzünü buruşturdu. "Bahis neydi?"

"Yapamam, bebeğim." Elini dudaklarına götürüyor ve anahtarı çevirip atmadan önce fermuarını kapatıyor.

"Kardeş kodu, anladım." Gülüyorum.

"Dostum, sen çok mükemmelsin, Let. Her zaman anlıyorsun." Yanağıma özensiz bir öpücük konduruyor ve beni daha sıkı sıkıyor.

"Tamam, gerçekten

sarhoşsun." "Gel çocuklarla

tanış." "Uh... tabi."

Beni bırakıyor ve onun yerine elimi tutuyor, beni kendini beğenmiş görünen Ella'dan uzaklaştırıyor ve evinde parti yapan insan kalabalığının arasından geçiriyor.

"Burası inanılmaz bir yer," diyorum arka güverteye çıktığımızda, büyük bir ateş çukurunu çevreleyen devasa kanepelerin -hepsi de muhtemelen futbolcularla dolu- olduğu yerde.

"Çocuklar, işte benim kızım," diye yüksek sesle anons ediyor ve yüzümün yanmasına neden oluyor. "Letty, çocuklarımla tanış."

Çoğunluk beni selamlamak için başını sallamakla yetiniyor. Birkaçının gözleri vücudumda yavaşça bir tur atıyor. Saklanmak için Luca'nın yanına kıvrılmak istiyorum ama gözlerindeki sıcaklık başımı dik tutmamı ve Luca fark ettiğinde muhtemelen gözlerinin moraracağını bilerek doymalarına izin vermemi gerektiriyor.

"Evan, gözlerini kızın suratına dik, dostum." Söz konusu adam hemen benimle göz göze geldi ve ben onu bu sabahki sosyoloji dersinden hemen tanıdım. Geri kalanımız sadece kapıdan geçmeye çalışırken onun dikkatini çekmek için yarışan küçük forma takipçisi kalabalığıyla onu fark etmek zor değildi. "Tekrar söylememe gerek var mı? Letty. O. Off. Sınırların."

"Bana bile mi?" Leon diğer yanımda durup beni Luca'nın elinden çekip alıyor. "Kızım, bu ikisi sana sahip çıkarken kampüste arkanı kollaman gerekecek.

Onlarınki. Kızlar pençelerini çıkaracak," diyor Colt, ilk Amerikan edebiyatı dersimde bu ikisiyle tanıştırıldığım adam.

"Hayranlarının yanında kendimi nasıl idare edeceğimi biliyorum."

Luca bir kahkaha atıyor, muhtemelen Rosewood Lisesi'nin ponpon kızlarıyla girdiğim birkaç kavgayı hatırlıyor.

"Onu hafife alma." Luca boş koltuklardan birine çöküyor. "Otur, bebeğim."

Buradaki her erkeğe külotumu göstermemek için elbisemin kısa eteğini çekiştirerek Leon'un elinden kurtuluyorum ama beni bırakmadan önce dudağını kulağıma götürüyor.

"Harika görünüyorsun, Let. Daha sonra benim için bir dans sakla, olur mu?"

"Her zaman." Luca'nın yanına çökmeden önce ona gülümsüyorum, o da hemen iri, sıcak elini kalçama koyuyor.

Leon'un gözleri, diğer tarafıma oturmadan önce bir süre onun sahiplenici tutuşuna bakıyor.

"Altın çocuk bize Columbia'da okuduğunu söyledi." Standart soruları beklerken irkiliyorum ama hiç gelmeyince rahatlıyorum. Bunun nedeni bu adamların New York'tan ayrılma nedenimi

umursamaması mı, yoksa burnunu sokmamaları için uyarılmış olmaları mı bilmiyorum, her neyse, minnettarım. "Onların

Takım bok gibi, kazanan bir takımın parçası olmak için geri dönmene şaşmamalı."

"İşte bu!" diye bağıyor adamlardan biri, şişesini havaya kaldırıp birkaçının dokunmasını istiyor.

İkizlerin arkadaşlarıyla rahat bir sohbete dalıyorum ve bunun tıpkı lise gibi olduğunu fark ettiğimde kendi kendime gülümsüyorum. Bütün erkeklerle ben. Yanlarından geçen ve erkekler tarafından dışlanan her kız bana sert bir bakış atıyor ama ben sadece tatlı tatlı gülümsüyorum. Beni burada isteyip onları istememeleri benim sorunum değil. Eminim gece yeni başlıyor ve tüm bu adamlar yakında biraz aksiyon arıyor olacaklar.

İçecekler, bana taze bir fincan uzatırken sırttan küçük kardeşim de dahil olmak üzere ekibin birinci sınıf üyeleri tarafından güzelce akıyor.

"Eğleniyor musun?" diye soruyor, Luca'nın elinin hâlâ kalçamın üzerinde olduğunu gözden kaçırmadan. "Evet, bu gece bu adamların küçük orospusu değilim."

"Kapa çeneni," diye mırıldanıyor ve bana ukala bir göz kırptıyor. "Evet, bu pisliklerin arasına tam uyuyorsun."

"Beni gerçekten seviyorsun, abla." Eve geri dönmenden önce başını sallıyor. "Yeni evcil hayvanların hoşuna gidiyor mu?" Luca'ya sırtarak soruyorum.

"Hayır, bayılıyorlar. Kendilerini özel hissettiriyor."

"Sen bir pisliksin. Yeni çocuklara karşı babacan ve destekleyici olman gerekmiyor mu?" "Öyleyim, onlara büyüklerine nasıl saygı duyacaklarını etkili bir şekilde öğretiyorum."

Ekibin geri kalanı gülüyor, özel bir şakayı paylaşıyorlar ve ben de yeni birinci sınıf öğrencilerine dönemin ilk haftasında başka neler yaptıklarını merak etmekten kendimi alamıyorum.

Colt, "Ne yazık ki diğer pislik birinci sınıf öğrencisine ayakkabılarımızı öptürtemiyoruz," diye bağıyor ve Luca, Leon ve ben Kane'den bahsedilince geriliyoruz.

"O piç kurusu hak ettiğini bulacak. Merak etme." "Luca," diye uyarıyorum. "Bana uzak duracağına söz vermiştin."

"Merak etme bebeğim. Her şey kontrol altında."

Beni rahatlatmak için kalçamı sıktığında omurgamdan aşağı bir ürperti yayılıyor. Bu durum hakkında daha iyi hissetmemi sağlayacak hiçbir şey yapmıyor.

Zayn'in bana getirdiği içkiden bir yudum alıyorum ve kendimi Luca'nın ne yaptığını bildiğine inanmaya zorluyorum.

Panthers'ın oyun kurucusu olması boşuna değil ve Kane'le uğraşırken aklının başında olduğuna inanmak zorundayım.

"Çocuklar, ben yokum. Sizi seviyorum ama biraz amcığa ihtiyacım var," diye anons ediyor Colt birkaç dakika sonra.

"Dostum, kız hediyesi," diye bağıyor biri.

"Luca ve Leon'a fazlasıyla alışkın bir kız. Başa çıkabileceğine eminim." "Daha kötülerini de duydum. Aranızda Harrow Creek'i bilen var mı?"

Birkaçı başını sallıyor, ama birkaçı da başını sallıyor. "Orası K'nın olduğu yer değil mi-"

"Evet, ben bir Creek kızıyım. İnan bana, söyleyebileceğin hiçbir şey beni şok edemez," diyorum aceleyle, Evan'ın dudaklarından bu isim düşmeden önce.

Dere'nin ünü hakkında hiçbir fikri olmayan çocuklara döner. "Demek istediği, ona bulaşmayın. O bir baş belası."

Birkaçı etkilenmiş görünüyor, diğerlerinin umurunda bile değil.

"Gel benimle dans et," diye kulağıma üflüyor Leon ve ben de onu içime çekmek için dönüyorum.
"Gidip *biraz amcık bulmayı* tercih etmez misin?" Adamları taklit etmek için sesimin tonunu düşürüyorum.

Dudaklarında bir gülümseme seçiyor.

"Seninle dans etmek varken mi? Asla." "Ah, çok tatlısın."

Luca arkamdan öğürür gibi bir ses çıkarıyor.

"Size hiç amcıklı doğmanız gerektiğini söyleyen oldu mu?"

"Yani sahada seni iyi gösterecek kimse olmayacak mı?" Leon ayağa kalkıp elimi tutarak beni Luca'nın elinden çekip almadan önce karşılık veriyor.

"Kimsenin beni iyi göstermesine ihtiyacım yok, kardeşim."

"Elbette, egon zaten bu işi gayet iyi yapıyor." Leon beni içeri götürürken Luca'yı omzunun üzerinden atıyor.

Önce beni banyoya yönlendiriyor, sonra da daha fazla içki için mutfığa uğruyoruz. Neredeyse bir saat sonra, birinin oturma odasına kurduğu derme çatma dans pistine doğru yol alıyoruz.

Leon beni vücuduna doğru döndürüyor ve odadaki tüm kızların nefret dolu bakışlarını üzerimde hissederken gözlerinin içine bakıyorum.

Vücudumun uzunluğunu onunkine bastırarak, kulağına fısıldamak için uzanıyorum.

"Hepsi benden nefret ediyor." Bu yeni bir şey değil. Rosewood'da hayatımı böyle yaşadım. Bu üniversiteli kızların, bir oyuncuyla takıldıktan sonra ağzının suyu akan liseliler kadar zavallı olması çok eğlenceli.

"Hayır, Cupcake. Hepsi sadece odadaki en güzel kızla dans edebildiğim için beni kıskanıyor."

Onun sözleriyle göğsüm kabarıyor. Her ne kadar Ella başkalarının bana söylediklerinin kendimle ilgili düşüncelerimi değiştirmeyeceği konusunda daha önce haklı olsa da, şu anda bu odadaki herhangi bir kızı kollarına alabilecekken bu sözleri Leon'dan duymak kendimi özel hissettiriyor.

"Herhangi birine sahip olabilirsin. Bu gece sevişmek istemiyor musun?"

Başını arkaya atıyor ve gülüyor. "Ben bir erkeğim, tabii ki sevişmek istiyorum. Ama-" Sesindeki eğlence azalıyor. "Hemen ardından sosyal medyada övünmek için benimle yatmak isteyen bir kız yerine, gerçek beni tanıyan bir arkadaşım ile vakit geçirmeyi tercih ederim."

Kalbim onun için çarpıyor. Gerçekten böyle bir şey mi? Bu kadar anlamsız. "Erkeklerin bu boku sevdiğini sanırdım."

"Erkekler olabilir, ben değilim."

"Sen türünün tek örneğisin, Leon Dunn."

"Bana tuhaf olduğumu söylemenin ne güzel bir yolu, Cupcake."

Şarkı değiştiğinde ve kalçalarını bana doğru hareket ettirdiğinde "Asla," diye nefes alıyorum.

"Bazı hareketler öğrendin mi?"

"Sanırım öğrenmek üzeresin."

Tenimiz terden sıırıslıklam olana kadar dans ediyoruz ve gülmekten ve gülümsemekten yüzüm ağrıyor. Ama duramıyorum çünkü şu anda her şeyi unutmuş, dünyanın tepesinde hissediyorum.

"Partiye katılabilir miyim?" Luca ellerini belime koyuyor ve önu sırtımla aynı hizaya geliyor.

"Bir Dunn sandviçini geri çevirecek biri değilim," diye geveledikten sonra bir kız öğrenci gibi kıkırdıyorum. Bu gece kesinlikle çok fazla votka içtim.

Kıçımı kasıklarına doğru ittiğimde kulağıma "Vay be kızım," diye homurdanıyor, benimle birlikte hareket ederken parmakları kalçalarımı daha sıkı kavlıyor.

Leon önüme geçiyor, elleri belimde, kardeşlerinin hemen üzerinde ve birlikte hareket ediyoruz.

Başımı geriye atıp Luca'nın omzuna yaslıyorum ve onların sıcaklığının ve koruyuculuğunun beni sarmaladığını hissediyorum.

Odadaki herkesin muhtemelen bizi izliyor, hakkımızda dedikodu yapıyor, üçümüz arasında olmayacak şeyler hakkında hikayeler uyduruyor olması umurumda değil.

Bu ikilinin kapalı kapılar ardında neler yaptığına dair çılgın söylentiler dolaşıyor olabilir, ancak nasıl görüldüğüne rağmen, bu öyle değil.

Kardeşim gibiler. Tamam, Zayn ile bu şekilde dans etmezdim ama yine de en fazla bu kadar olur.

"Oh hey," diyor Luca arkamdan, başka bir kızın onlardan birini çalmaya çalıştığını varsaydığım da hafifçe geri çekiliyor. Başımı onun omzundan kaldırıyorum ve gözlerimi açtığımda Ella'yı odanın köşesinde aç gözlerle beni izlerken buluyorum.

"Benim için bir şey yapar mısın?" Leon'a sordum. "Ne olursa."

"Kız arkadaşım ile dans et. İkinizden de çok hoşlanıyor. Ama bunu sana söylediğimi ona söyleme."

Gülerken bana başını sallıyor ve ben de ona el sallıyorum.

Başını sallıyor ve utangaç Ella'yı ilk kez görüyorum. Görmek oldukça sevimliydi.

"Hadi," diye sesleniyorum ve sonunda yaslandığı duvarı iterek kalabalığın arasından ilerliyor.

"El, Leon'u tanıyorsun, değil mi?" Ona bakarken yanakları pancar gibi kızarıyor. "Bizimle dans et," diyorum onu yanıma çekerek.

Bir şarkı diğerine ve bir diğerine geçiyor ve sonunda tuvalete gitmem gerektiği bahanesini öne sürerek kaçmayı başarıyorum.

Geri çekilip Luca'yı kız arkadaşıyla, Leon'u da Ella'yla izliyorum ve eğlendiklerini görüp gülümsüyorum.

Neredeyse dans pistinin kenarına gelmişim ki güçlü bir kol belime dolandı ve sert bir bedene doğru çekildim.

"Sizi pençelerinden kurtaracaklarını sanmıyordum Prenses."

Derin, boğuk ses votka etkisindeki beynime yerleşirken şiddetli bir ürperti omurgamdan aşağıya doğru akıyor.

Hay sikeyim.

Müziğe ayak uydurmaya çalışırken bedenim donup kalıyor.

"Sorun ne? Onlarla küçük bir sürtük gibi dans ediyorsun ama benimle etmiyor musun?"

"Benden uzak dur, Kane." Ondan uzaklaşmak için mücadele ediyorum ama tutuşu çok sert.

Topuğumla ayağına vurmalıyım, kaburgalarına dirsek atmalıyım, canını acıtacak herhangi bir şey yapmalıyım ama olay çıkarmak istemiyorum.

Luca ve Leon onun burada olduğunu öğrenirlerse... Başımı sallıyorum, hayır. Bunun olmasına izin veremem.

"Benimle dövüşürsen bu odadaki herkese tam olarak ne olduğunu gösteririm Prenses," diye kulağımın dibinde uyarıyor. "Bahse girerim benim için çoktan ıslanmışsındır ve ben daha sana dokunmadım bile."

"Siktir git, Kane. Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun."

"Oh, çok şey biliyorum, Prenses. Ve bilmediklerimi de senden öğreneceğimden emin olabilirsin."

"Bırakın gideyim."

Tekrar geri çekilmeye çalışıyorum ama buna izin vermiyor.

"Kımılta, Penses. Yoksa seni burada herkesin gözü önünde beceririm."

Boştaki eli kalçamın açıkta kalan derisinden yukarı kayıyor, elbisemin kısa eteğiyle buluştuğunda sadece kısa bir süre tereddüt ediyor.

"Bu elbise çok günah, Penses. Ne dersiniz, dans mı edelim yoksa herkesin içinde sikilelim mi?"

Kötünün iyisini seçmeye karar vererek kalçalarımı döndürüyorum. Eli kalkıyor ama neyse ki elbisemin altından değil, onun yerine parmaklarını kalçama doluyor, o kadar sert kavırıyor ki morluklar bırakacağından hiç şüphem yok. Bana en son dokunduğundan beri ne kadar kemikli hissettiğimi bildiğim için irkiliyorum ama bu endişeyi bir kenara itiyorum. Benim hakkımda ne düşündüğü umurumda olmamalı.

"İşte böyle, Penses. Tıpkı Dunn'ın sikine yaptığın gibi kıcını bana sür." Nefesim kesildi. "Ben-"

"Masum rolü yapmaya çalışma. Bütün oda seni onlarla birlikte izledi. Sana dokunmalarını mı istedin? Seni becermelerini?"

"Hayır," diye itiraz ediyorum.

"Yani onlar için mi ıslandın, yoksa

benim için mi?" "Islandım."

"Yalan söylemeye devam edersen Penses, yanıldığını kanıtlamak zorunda kalacağım." "Siktir git."

"Biliyor musun, bu hiç de fena bir fikir değil."

Beni dönen bedenler yığınının uzaklaştırıyor ve tökezleyerek ilerlemekten başka çarem kalmıyor. "Ne yapıyorsun sen?" Merdivenlere yaklaştığımızda ciyaklıyorum.

"Bence bunu özel olarak yapsak daha iyi olur, sence de öyle değil mi?" "Seninle hiçbir yere gitmiyorum," diye belirttim.

"Oh hayır mı?"

Ne olduğunu anlamadan önce dünya etrafımda dönüyor ve bir sonraki bildiğim şey, beni merdivenlerden yukarı çıkarırken Kane'in kıcına bakıyorum.

"Ah," diye bağıryorum avucu çıplak kıcımın yanağına yakıcı bir tokatla indiğinde. "Bu taleplerimi reddettiğin içindi. Daha fazlasını istiyorsan, nasıl davranacağını biliyorsun." "Sikeyim seni," diye bağıryorum yine aynı noktaya vurduğunda.

"Benim için sırlıslık olduğunu biliyorum, Penses. Kokunu alabiliyorum."

Yanaklarım utançtan yanıyor ve sadece yalan söylediğini umabiliyorum.

Kapalı yumruklarımı kıcına indirirken iki kat merdiven çıkıyoruz, ne kadar sağlam olduğunu takdir etmemeye çalışıyorum, etrafta sallanmaya devam ederken, bana bu kadar içtikten sonra sayabileceğimden daha fazla tokat kazandırıyor.

Bu gece gelmenin kötü bir fikir olduğunu biliyordum.

Neden insanlar onun orada olmayacağını söylediğinde hep onlara inanıyorum. O her zaman orada.

LETTY

Hangi odaya girdiğimizi fark etme şansım olmuyor ama kimse dışarı çıkmamız için bağırmadığına göre boş olduğunu varsayıyorum.

Sırtım arkamdaki kapıya çarpmadan önce ayaklarım henüz yere değmemişti.

Eli boğazımı sararken ciğerlerimdeki tüm hava boşalıyor.

Sonunda gözlerimi kaldırıp ona baktığımda, karanlık bakışları ondan beklediğim nefret seviyesiyle içimi yakıyor ve bana hırlarken dişlerini gösteriyor. Kukuletası yüzünde aşağıya doğru çekili, görünüşe göre yasaklandığı partiye nasıl girdiğini açıklıyor.

Luca onun burada olduğunu bilseydi.

Midem sinir, korku ve lanet olsun ki heyecan karışımıyla patlıyor. "Bunu yapmak istemezsin," diyorum, sesimin en ufak bir şekilde titremediğinden emin olarak.

Yaşadığım onca şeyden sonra ondan korkmamalıyım. Yaşadığım cehennemin yanında o sönük kalmalı, ama gözlerinin içine bakarken, nefretini aynı şekilde karşılarken, şimdiden parçalandığımı hissedebiliyorum.

Boynumda sadece bir eli var, ama o tek dokunuş ne Luca'nın ne de Leon'un alt katta yapmadığı şekilde tenimi kavuruyor.

Dokunuşları güzel ve güvenliydi ama Kane'inki düpedüz tehlikeliydi ve bedenimin daha fazlası için yanıp tutuşmasına engel olamıyordum.

Bu yanlış. Hem de çok yanlış.

Geçen sefer beni sarmala sokan tetikleyici oydu, o gecenin nasıl sonuçlandığına dair bir fikri olduğundan değil, ama aynı zamanda beni bu kadar canlı hissettiren tek kişi de o.

Beni bakışlarının esiri olarak tutmaya devam ederken göğsüm kabarıyor, sıcak viski kokulu nefesi yüzümde geziniyor.

"Biliyor musun Prenses?" diye soruyor ve kısa bir süre önce ona bir uyarıda bulunduğumu hatırlayana kadar aklım başımdan gidiyor.

Daha yakına eğiliyor, burnu ve dudakları benimkinden sadece bir nefes uzakta ve onu tatmanın nasıl bir şey olduğunu hatırlayarak dolup taşıyorum.

Bir heykel gibi hareketsiz durup bir sonraki hamlesini ya da bir sonraki kötü sözlerini beklerken ağzım sulanıyor, nefeslerim utanç verici derecede hızlı çıkıyor.

"Gerçekten çok istiyorum."

Yüksek sesle yutkunuyorum, kaslarım elinin altında geriliyor ve dudaklarında bir gülümseme beliriyor. "Korktun mu, Prenses?"

"Senden mi? Asla."

Parmakları benimkileri sıkıp bir anlığına hava kaynağıını keserken boğazımdan bir hırıltı yükseliyor.

"Birini boğmanın ne kadar kolay olduğunu biliyor musun?"

Başımı sallıyorum, ancak hareketlerim o kadar az ki görmek neredeyse imkânsız.

Eğiliyor, dudakları kulağıma değene kadar saçlarımda geziniyor.

"Gerçekten çok kolay," diye nefes alıyor ve tüm vücuduma bir ürperti yayıyor. "Hızlı bir hamleyle seni parçalayabilirim Prenses. Sen gitmiş olursun ve ben de hayatıma devam ederken o lanet Dunn'ların mezarının başında ağlamalarını izleyebilirim."

"Devam et o zaman," diye alay ediyorum. "Bitir şunu. Tam burada, hemen şimdi. Acıma son ver."

Bunu demek istemiyorum ve kelimeleri zorla söylerken kalbim göğsüme çarpıyor. Eğer her şeyi unutmak isteseydim bunu bir yıl önce yapardım, bu pislik beni ölmüş olmayı dilemem için tehdit edebileceğini düşündüğü için değil.

"Ve bu küçük oyuna bir son mu vereyim? Oyunağımı kaybetmek mi? Sanırım önce onunla biraz eğlenmem gerekiyor."

İçimi bir sıcaklık kaplıyor ve onun dikenli sözleri ve tehditleri beni bu şekilde tepki vermeye ittiği için kendimden biraz daha nefret ediyorum.

İkizler etrafımı sarmışken ve onların neler yapabileceğini biliyorken alt katta içten içe yanıyor olmalıydım.

Ama ben değildim. Bu şekilde değil.

Diğer eli belime iniyor, sertçe kavıyor ve göğsüme doğru kaydırmadan önce nefesimi kesiyor.

Beni kabaca kavıyor ve boğazımdan bir inilti yükseliyor.

"Kirli. Küçük. Fahişe." Bu sözleri söylerken dudakları dudaklarıma değiyor ama beni öpmüyor. "Hayır," diye haykırıyorum, bu ifadenin gerçekten ne kadar uzak olduğunu bilerek.

"Ne isterlerse yapmalarına izin verirdiniz, değil mi? Bahse girerim bu ilk kez de olmuyor."

Yanaklarım yanıyor ve gözlerimden bir şeyler okumuş olmalı çünkü yüzünde tehditkar bir gülümseme belirliyor.

"Evet, ben de öyle düşünmüştüm. Ama çok önemli bir şeyi öğrenmek üzereler."

"Öyle mi? Çünkü dürüst olmak gerekirse, senin ne söyleyeceğinin umurlarında olduğunu sanmıyorum. Senden nefret ediyorlar çünkü beni seviyorlar."

Gözleri açılıyor ve burun delikleri genişliyor. Başarılı bir sırtıtmayı yüzümden uzak tutmak için mücadele etmem gerekiyor. Görünüşe göre hassas bir noktaya dokunmuş olabilirim.

"Kıskandın mı, Kane?"

"Siktir git, Scarlett. O zayıf orospu çocuklarını kıskanmıyorum." "Belki kıskanmıyorsun, ama ben varım. Ve bu senin istediğin bir şey gibi görünüyor." Nefesini içine çekerken göğsü kabarıyor.

"Size sahip değiller, Prenses. Sanırım hepimiz sizin gerçek sahibinizin kim olduğunu biliyoruz." Göğüslerimi saran serinlikten bir saniye önce kumaş yırtıkları kulaklarıma çarpıyor.

"Sen... sen beni mahvettin-" Başparmağı ve işaret parmağı arasında meme ucumu sıkıştırıp sertçe bükerken keskin bir soluk sözlerimi kesiyor. "Siktir."

Eğilip sert vücudunun tüm uzunluğunu benimkine bastırırken gözleri benimkileri tutuyor.

Kendimi hiç bu kadar küçük ve çaresiz hissetmemiştim ve bu beni daha da ıslatmıyorsa ne olayım.

"Hoşuna gidiyor, değil mi?" "Senden nefret ediyorum."

"Yine de benim için yalvarmak istemene engel değil, değil mi Prenses?"

"Senden asla bir şey dilenmeyeceğim."

"Bahse girmek ister misin?"

Ben daha ne olduğunu anlamadan parmakları kalçalarımın arasına girdi, külotumu kenara itti ve

İçime saplanıyor.

"Oh, Prenses. Bana nasıl yalan söylediğine bir bak."

Aman Tanrım.

Parmaklarının içimde çıkardığı gıcırta odayı doldururken gözlerimi kapatıyorum.

Böyle olmamalıydım. Bağırıyor, çığlık atıyor, duyabilecek herkesin gelip beni kurtarmasını istiyor olmalıydım.

Ama bir dokunuşla Kane söz konusu olduğunda hiçbir işe yaramıyorum. "Kahretsin, şimdiden elimden aşağı akıyorsun."

İçimde yükselirken boğazımdan bir inilti kopuyor. Bu kadar uzun zaman sonra çok yabancı bir his, ama lanet olsun. Daha fazlasına ihtiyacım var.

"Bana bak, Prenses. Bunu sana kimin yaptığını bilmen gerek. Sen elime boşalırken kafanda iki am siken ikiz olamaz."

İsteği üzerine gözlerim fal taşı gibi açılıyor. Ona düşüncelerimin şu anda dans ettiğim adamlardan çok uzakta olduğunu söylemek istiyorum ama ona bu zevki tattırmak istemiyorum.

"Sizin sahibiniz kim, Prenses?"

Meydan okurcasına dudaklarımın iç kısmını ısıyorum. "Buna pişman olacaksın."

Parmaklarını benden çekip aldı ve beni kayıp çığlıkları atmaya zorladı. Çok yaklaştım. Çok yakındım. Boynumu bıraktığında içim onun için sızlıyordu.

Yarım saniyeliğine kaçmayı düşündüm. Ama bu topuklu ayakkabılarla kaçmak anlamsız olacağı gibi, gitmeme izin verse bile, sonra beni bulacak ve her şey on kat daha kötü olacak.

İçimi bir heyecan kaplıyor.

Belki de- "Argh," diye haykırıyorum şaşkınlıkla, iki elini omuzlarıma koyup dizlerimin üzerine çökmekten başka çarem kalmayana kadar ittirdiğinde.

Belime dolanmış, çıplak göğüslerimi ortaya çıkaran yırtık elbisem ve uyluklarımın üzerinde duran ellerimle bana bakıyor ve gözlerini sabırsızlıkla dolduruyor.

"Bana borçlusun, Prenses. Peki ne bekliyorsun?"

Gözlerimi onun yırtık pırtık siyah kapüşonundan alıp koyu renk kot pantolonundaki kocaman şişkinliğe dikiyorum. "Senden öğrendiğimi sanıyordum," diye nefes alıyorum, yukarıda nasıl görünebileceğini hayal ederken ağzım sulanıyor

Kapat.

Geçen sefer bir şey görme şansım olmadı.

"En kötü kadın bile sakso çekebilir, Prenses. Şimdi bana gerçekten değerli olup olmadığını gösterme zamanı."

Kapüşonunu bel kemerini gösterecek şekilde kaldırıyor ve bekliyor. Ama onu çok kızdıracak şekilde, emirlerine uymuyorum.

"Bütün gece bekleyemem," diye homurdanıyor, gerçeklikle olan bağı kopuyor. "Gerçekten mi? Yazık çünkü benim var."

Elimi kaldırarak parmak ucumla sikinin izini takip ediyorum. "Seni sikeyim."

Pantolonunu yırtarak açıyor, kumaşı kalçalarına kadar indiriyor ve sikini dışarı çıkarıyor. Vay anasını. Delinmiş. O gece bu kadar iyi hissetmesine şaşmamalı.

Şeytanın kendisinin neden bu kadar mükemmel bir siki olduğunu merak ederek ona bakarken içimi yeni bir sıcaklık dalgası kaplıyor.

"İyice aç, Prenses."

Ben daha gözümü kırpmadan, taç kapalı dudaklarıma bastırıyor.

Onunla savaşıyorum çünkü onu tatmak, kontrolünü kaybetmesini sağlamak için neredeyse çaresiz olmama rağmen yapamıyorum.

Gücü elinde bulunduran kişi olmak istiyor, beni takip ediyor, tehdit ediyor, korkutuyor. Ama şu anda ellerimde oyuncak gibi.

Dudaklarımı hafifçe aralayıp ağzımın içine girmesine izin vermeden önce beni uyarırcasına hırlıyor. İleri doğru itiyor ve bir saniye geçmeden boğazımın arkasına çarparak şok içinde öğürmeme neden oluyor.

"Beni hayal kırıklığına uğratma, Prenses. Ben de senin pis bir sürtük olduğunu düşünüyordum. Yoksa şu anda gırtlığından aşağı inmesini istediğin başka bir penis mi?"

Elimde olsa bile cevap vermezdim.

Bir kez daha içime itiyor ama bu sefer ona hazırım ve kaslarımı gevşeterek öğürmeden daha derine inmesine izin veriyorum.

"Siktir," diye bağıyor, beni izlerken bir avucunu arkamdaki duvara dayıyor.

Boyu ağzımın içinde sarsılıyor ve ben de sırtıyorum, elimden geldiğince sırtıyorum, acaba bu kadar heyecanlandı da dayanamayacak mı diye merak ediyorum.

Onu daha sert, daha derin emiyorum, ona sahip olduğum her şeyi veriyorum. Eğer pis bir fahişeden başka bir şey olmadığım konusunda ısrar edecekse, o zaman ben de bunun hakkını verebilirim.

Devam ederken ciğerlerim yanıyor, havasızlıktan gözlerimden yaşlar akıyor ve çenemden tükürük damlıyor ama umurumda değil çünkü her inlediğinde, parmakları saçlarımı her sıktağında omurgamdan aşağı bir acı saplanıyor, şu anda benim yüzümden kontrolünü nasıl kaybettiğini hatırlıyorum ve içimde bir güç dalgası yükseliyor.

Bu korkutucu küçük çetesi ve kötü tehditleriyle çok güçlü olduğunu düşünüyor ama şu anda hiçbir şey değil. Onun için diz çökmüş olabilirim ama ona sahip olan benim.

Zevk homurtularından başka bir şey söylemiyor ama geri dönüşü olmayan noktaya ulaştığı anı biliyorum çünkü boyu uzuyor, saçlarımı kavrayışı inanılmaz derecede sıklaşıyor ve hala içimi delip geçen gözleri daha önce hiç görmediğim bir şeyle parıldıyor.

Gurur mu?

Bu düşünceyi bir kenara itiyorum çünkü orgazm olmadan önceki o anda hiçbir şeyin ciddiye alınabileceğinden emin değilim. O birkaç saniye içinde insanlar hep bir şeyler yapar ya da söylerler ve daha sonra kafaları güzelleştiğinde pişman olurlar.

Dudakları bir kükremeyle aralarından ayrılıyor ve siki ağzımın içinde şiddetle sarsılarak boğazımdan aşağı tuzlu döl püskürüyor.

Hepsini yutuyorum, yerden kaldırılıp yatağa atılmadan önce elimi kaldırıp çenemi hızlıca siliyorum.

Beni sırtüstü çeviriyor, avuçlarını iç uyluklarıma bastırıyor, külotumu kenara çekiyor ve amıma dalıyor.

"Vay anasını," diye bağıyorum, o beni emerken yataktan fırlıyorum. Saldırısına devam ederken parmaklarım saçlarını buluyor.

Dilinin alaycı okşayışıyla birlikte neredeyse dayanılmaz emişini sürdürürken bunun zevk mi yoksa işkence mi olduğu konusunda hiçbir fikrim yok.

"Kane," diye bağıyorum iki parmağını içeri sokarken.

"Sikimi emmeyi seviyorsun, değil mi Prenses? Çok ıslaksın."

"Kane," diye tekrarlıyorum, o bir profesyonel gibi G noktamı bulup klitorisimi çimdiklerken

ben de onu ovuyorum. "Mahvetmek için bu kadar tatlı olacağını hep biliyordum, Prenses."

"Siktir git. Beni kıramayacaksın."

"Bunu yanaklarında hâlâ gözyaşları olan söylüyor." Uzanıp ıslaklığı süpürüyor, ben de

Başparmağını ağzına alıp gözyaşlarımdan tadına bakmadan önce hâlâ orada olduğunu fark etmemişti.

Başını az önce kalçalarımın arasına sokmuş olmasına rağmen garip bir şekilde erotik ve samimiydi. "Tadın günah, bela ve ihanet gibi."

"Ve tadın özel bir amcık markası gibi ama şikayet ettiğimi duydun mu," diye nefes alıyorum, orgazmımın zirvesi sadece dokunma mesafesinde.

Bir kez daha hareket ediyorum, çıplak göğsüm soğuk tahtaya bastırılmadan önce Kane'in kolu masanın üzerindeki tüm eşyaları tarıyor.

Ayağa kalkmak için zorluyorum ama iri avucu kürek kemiklerimin arasına bastırıp beni yerimde tutarken bacaklarımı daha geniş bir şekilde tekmeliyor.

"Sen ne-" Aptalca bir soru, biliyorum ama bir şeyler söyleme dürtüsü beni ele geçiriyor.

"Prezervatif," diye panik içinde geveliyorum ama beni duysa bile tamamen görmezden geliyor.

"Kapa çeneni," diye bağıyor ve hiçbir uyarıda bulunmadan içime giriyor. "Aman Tanrım," diye çığlık atıyorum, çünkü içime çılginca girmeye başlıyor.

Masa duvara çarparken nefesimi zor tutuyorum, göğsüm pürüzlü yüzeye çarpıyor ama bu acı sadece içimde kabaran zevke katkıda bulunuyor.

Beni derinden vuruyor, o kadar derinden ki yıldızları görüyorum. Aynı geçen seferki gibi, sadece... bir şekilde daha fazla.

Parmakları kalçalarımın sertçe batıyor, yemin ederim morluklar oluşmaya başladı bile.

"Sakın gelmeye cüret etme, Prenses. Sana ne zaman bırakabileceğini söyleyeceğim, bir saniye bile erken değil," diye bağıyor.

"Kane," diye haykırıyorum, hızla tekrar içeri sokmadan önce dışarı çekerken kaslarım dalgalanıyor. Aletinin ucu, deliciliği, beni alırken rahim ağzıma çarpıyor.

Lanet olsun, bunu yapmamalıyız.

"Oh Tanrım, oh Tanrım," diye inliyorum, çıkıntıda dengede duruyorum ve düşmeye fazlasıyla hazırım.

Kane'in kalçaları durmadan önce bir kez daha öne doğru itiliyor, hızla çekilmeden önce horozu bir kez daha şişiyor ve sıcak cum jetleri çıplak kığıma inerken ikinci bir salınım kükrüyor.

Avuç içi, daha önce vurduğu aynı yere, kık yanağıma tekrar çarpıyor ve acı, parmaklarını bir kez daha içime sokmasının verdiği zevkle karışıyor ve zihnimi uyuşturan bir mutluluğun içine düşüyorum.

Uzun saniyeler sonra kendime gelip bir kez daha yatakta olduğumu fark edene kadar hareket ettiğimin bile farkında değilim.

"Kane?" Gözlerimi kapalı tutarak soruyorum, neden zahmet ettiğimi bilmesem de, burada olmadığını zaten biliyorum. Tenim farkındalıkla diken diken olmuyor ve kalbim o yanımdayken olduğu gibi çarpıyor.

Gözlerimi açıp etrafımdaki odayı incelemmeden önce kendime iki saniye daha veriyorum.

"Siktir. Siktir, siktir, siktir." Gözlerim odada gezinirken en kötü korkularımı doğrulayan tek bir nesneye takılıyor.

Luca'nın çerçeveli Rosewood Lisesi forması karşımdaki duvarda asılı duruyor. Bir hıçkırık patlak verirken başımı ellerimin arasına alıyorum.

Beni buraya getirdiğini bilseydim... getirmezdin...

Kimi kandırıyorum ben? O araba kazasını durdurma şansım yoktu. "Fuuuuuck," diye bağıyorum ellerime, sadece birkaç dakika önce aramızda geçenlerin görüntüleri bana defalarca vurdu.

Tek koklayabildiğim o, tek hissedebildiğim onun acımasız dokunuşu ama Luca'nın odasındayım. Lanet olası pislik.

Mahvolmuş elbisemi çekiştirerek, kaçabilmek için durumu nasıl kurtarabileceğimi bulmaya çalışıyorum ama hiç şansım yok.

Yataktan tırmanıp Luca'nın atılmış gömleklerinden birini buluyorum ve başıma geçiriyorum, elbisemi kalçalarımın üzerinden geçirip yere bırakıyorum.

Banyosuna doğru ilerliyorum ve temizleniyorum, aynı zamanda kafamdaki anıları da yıkayabilmeyi diliyorum.

İki kat aşağıdan gelen gürültülü müzik yukarı süzülüyor ve bana partiden ayrılıp bir başka devasa hata yapmış olmama rağmen partinin hala devam ettiğini söylüyor.

Leğenin üstündeki aynada kendime bakıyorum. Koyu makyajım yanaklarımdan aşağı akıyor, rujum yüzüme bulaşmış. Parmak uçlarımı dudaklarıma götürdüğümde beni hiç öpmediğini fark ediyorum. Bir kere bile.

Pislik.

Ama neden şaşırdığımı bilmiyorum. Bunda tatlı ya da duygusal bir şey yoktu. Bu bir şeytan çıkarma ayiniydi.

Henüz bitmediğini bildiğim bir şey. Bu aramızdaki şeyin sonu değildi. Neredeyse başlangıcıydı.

Daha fazlasının geleceğini bilmek içimde bir ürperti yaratıyor.

Buraya yeniden başlamak için geldim. Kane ile olan bu zehirli şeye geri dönmek için değil. Bu planın bir parçası değildi.

KANE

I Sokağın diğer tarafında bıraktığım arabama atlayıp partinin devam ettiği yere gittim. Evin ön tarafındaki büyük pencerelerden Luca ve Leon'un hayranlarıyla eğlenmeye devam ettiklerini görebiliyorum. Gittiğini bile fark etmediler. Lanet olası pislikler. Onu korumak için çok fazla. Doğruca içeri girdim ve tam olarak istediğim şeyi aldım. Çok kolaydı. Çok kolaydı. İhtiyacım olan şeyi zar zor giderdi. Onunla birlikte gitmeliydim. Onu arabamın arkasına atıp odama götürmeliydim ve bütün geceyi yaptığı tüm hatalar için ona bir ders vererek geçirebilirdim. Kafamın içindeki küçük bir ses *buna bayılırdı* diyor. Başımı arkaya yaslayıp gözlerimi kapatıyorum, dizlerinin üzerinde, kırmızı dudaklarının arasında sikimin olduğu görüntüsü beni tüketmekle tehdit ediyor. Bunu hiç beklemiyordum. Ona pis bir fahişe demekten kurtulmuş olabilirim, ama eminim ki gerçek çok farklıdır. Yine de bu lanet yetenekler, lanet olsun. Hızla şişen sikime yer açmak için pantolonumu çekiştiriyorum. Arabayla uzaklaşmalıyım, ama ne yapacağını görmek için çok meraklıyım. Bir yanım elbisesini göğsüne bastırarak koşarak dışarı çıkmasını ve onu kucağıma alıp gecemize devam edebilmeyi umuyor. Neredeyse bir saat boyunca burada oturup partinin bensiz devam etmesini izlemek zorunda kalıyorum ve sonunda anahtarı motora sokup onu geride bırakarak uzaklaşıyorum. Hâlâ yatağında mı? Belki de. Birkaç saat içinde onu orada bulacağını düşünürken parmaklarım direksiyonun etrafında sıkışıyor. Onun odası olduğunu bilmiyordum, partiden en uzaktaki odaya doğru yürüdüm ama içeri girdiğim anda anladım ve yüzümde kendini beğenmiş bir gülümseme oluştu. Ama bu geri tepti mi? Eğer onu bulursa ve benim orada olduğumu itiraf ederse, o zaman şu anda olduğundan daha fazla peşime düşecektir. Bütün haftayı, benim takımda yer almamam gerektiğine AD'yi ikna etmeye çalışarak geçirdi. Bu sabah dersten sonra onu görmeye çağırıldığımda başardığını düşünmüştüm. Ama neyse ki tek yaptığı Luca'nın yapmaya çalıştığı şey hakkında beni uyarmak ve ekibe hoş geldin demek oldu.

Olması gerektiği gibi.

Ne kadarını bildiğim hakkında hiçbir fikri yok ve doğrusu Victor ve Hawks'la ilişkisinin ne kadar derin olduğunu da bilmiyorum. Maddison'daki görevine devam ettiğine göre fazla bir şey olamaz, ancak onu görevinden almaya ve MKU'daki her bir spor takımının itibarını zedelemeye yetecek kadar kirli çamaşırımız olduğunu biliyorum.

Ya da daha kötüsü, Luca onu yatağında bulacak ve dans pistinde başladıkları şeye devam edeceklerdir.

İkisinin arasında dans edişini izlemek kanımı lav haline getirdi.

Şimdi bile, saatler sonra bile, üzerine yürüyüp onu ellerinden almak için yanıp tutuştuğumu hissedebiliyorum.

Onlar gibi bir çift amcık için fazla iyi.

Sadece on dakika sonra eve geldiğimde Dunn'ın evine benzer bir durumla karşılaştım. Her yerde insanlar vardı.

Ancak Dunn'daki partide ciddi sporcular birkaç saatliğine kendilerini bırakırken, bu parti çılgınca. Vahşi derken, zaten açık olan ön kapıdan içeri adımımı attığımda otun ciğerlerimi yaktığını ve Ezra'nın bir kızın sahte memelerinden kar çektiği ve Devin'in kucak dansının tadını çıkardığı oturma odasına gitmeden önce duvara yaslanmış bir çiftin etrafından dolaştığımı kastediyorum. Ellis her zamanki gibi burnunu hücrelerine sokmuş. Etrafında bunca şey olurken kitap okuduğunu kim bilebilir ki?

Biri bana doğru yaklaşıyor ve Harris'in en büyük kardeşi Reid'e yaklaşıırken bir kez daha bakıyorum.

"Dostum, burada ne halt ediyorsun?"

Selamlamak için yumruğunu kaldırıyor ve ben de yumruğumu çarpıyorum, sonra kanepede oturan bir çifte kaşlarını çatıyor ve onlar da neredeyse altlarına sığıp odadan kaçıyorlar.

Bana bir şişe bira uzattı ve aşağı indik.

"Partiyi ben getirdim, değil mi? O korkak orospu çocuklarının bunu başarabileceğini düşünmüyorsun değil mi?"

Omuz silkiyorum, ona buranın üniversite olduğunu ve bu kardeşlerin satacağı mallar duyulduğu anda katılmak için kuyruklar oluşacağını söylemiyorum.

"İşlerini yapamayınca babam seni göndermek zorunda kaldı, ha?"

Harris kardeşlerin tek bir sebep için burada oldukları bu evde sır değil. Maddison'daki uyuşturucu kaynağını kilitlemek.

Harrow Creek ve Rosewood'u sıkı bir şekilde ele geçirdiler ve burası da ele geçirilecek bir sonraki bölge.

"Hayır, iyiler. Sadece bir geceliğine üniversite öğrencisi olmak istedim. Sorumluluk falan yok." Gözleri, en eski küçük rahatsızlığı olan Devin'in şu anda kucağındaki kızı parmakladığı yere kayıyor.

"Oh, evet. Senin için nasıl gidiyor?"

"Nasıl oluyor da onun zaten bir sevgilisi var da benim yok?" "Çünkü benimle konuşuyorsun," diye öneriyorum.

"Aynen öyle. Seni sonra yakalarım. Biraz üniversiteli hatun aksiyonuna ihtiyacım var."

"Benim yapmayacağım bir şeyi yapma," diye bağıriyorum o gece için bir kurban aramak üzere uzaklaşırken.

Odayı tarıyorum, yarı yarıya kalıp dramın ortaya çıkışını izlemek istiyorum ama sonunda

mutfakta kendime bir şişe vodka buluyorum ve odama çıkıyorum.

Merdivenlere doğru ilerlerken birkaç erkek sohbet etmek için beni durduruyor ama özellikle sarhoş kızlardan bazıları biraz elleşmeye başladığında etrafta takılmıyorum. Genelde hiç düşünmeden ilgilerine karşılık verirdim ama bu gece Letty'nin kokusu hala burnumdayken onları itip kendi merdivenime doğru koşuyorum.

gece boyunca kendimi içeri kilitlemek için.

Kıyafetlerimi çıkarıp köşedeki çamaşır yığınının içine atıyorum ve banyoya doğru ilerliyorum. Bir yanım duş alıp onun kokusunu üzerimden atmak için yanıp tutuşuyor ama diğer yanım da onu şişelemek istiyor.

Duşun sıcaklığını sonuna kadar açıp altına giriyorum ve cildimi kıpkırmızı olana kadar keseliyorum. Onun vücudumdan ve kafamdan çıkmasını istiyorum.

Bu hüsnükuruntu, itiraf etmek istediğimden çok daha uzun yıllardır her ikisinin de içindeydi.

Başından *beri senin olmalıydı*. Kafamın içindeki küçük ses bana sataşıyor ama onu silkeleyip atıyorum. O hiçbir zaman benim olmadı.

Başkasının mutluluğunu ve arzularını kendiminkilerin önüne koydum. Ve bakın bu beni nereye getirdi. Ölü bir en iyi arkadaş ve sonsuza dek sorumlu tutacağım unutamadığım bir kız.

"Fuuuuck," diye bağıryorum, önümdeki fayanslara yumruğumu indiriyorum ve kanımın beyaz porselenin üzerine sızmaya başlamasını izliyorum.

Ondan uzaklaşmam gerek. Onu arkamda bırakmak için.

Ama yapamam.

İçimde yaşayan canavarın, başıma gelen her boktan şey için sürekli intikam peşinde koşan canavarın ona ihtiyacı var. Onun bedel ödediğini görmek istiyor. Gözlerimin önünde parçalanıp dağılmasını izlemek için. Ve kalbimin tamamen farklı bir melodiyle atması önemli değil çünkü o orospu çocuğu hala düşünmeden edemediği bir kıza aşık olan on üç yaşında olduğumuzu düşünüyor.

Yumruğum fayansları tekrar buluyor ve ikisi çatlayıp ayaklarımın altındaki su kıpkırmızı olana kadar durmuyor.

Acı yardımcı oluyor, her zaman oldu ama yeterli değil.

Onu sakinleştiren tek şey o. Bu yüzden ona sırtımı dönemeyeceğimi zaten biliyorum.

Ertesi sabah dışarı çıktığımda ev tam bir felaketti. Bir kahve içmek için mutfığa doğru ilerlediğimde her haliyle soyunmuş bedenler vardı.

Duyulabilen tek ses, kendinden geçmiş sarhoşların horlaması ve birilerinin bir yerlere vurması. Umarım bu bir tuvalete ya da en azından adamın yatak odalarından birine olmuştur.

"Bu gece kalacağını düşünmüştün, ha?" Reid'e mutfakta ona katılırken soruyorum. "Deredeki bok biraz bekleyebilir."

Mutfığın ortasında bayılan bir adamın karnına tekme atıyorum.

"Dışarı," diye bağıryorum, gözlerini açtığı anda ve yavaşça ellerinin ve dizlerinin üzerine tırmanıp odadan sürünerek çıkıyor.

Kapıyı arkasından gürültüyle çarparak Reid'e dönüyorum.

"Gerçekten neden buradasın? Am bulmak için üniversiteye ihtiyacın yok," diye mırıldanıyorum, Victor Harris'in ilk doğan oğlundan, bir gün imparatorluğu ele geçirecek olan dahiden bir parça almak için Creek'te sıraya girmiş kızları olduğunu biliyorum.

"Belki de kim olduğumu bilmeyen birini istiyordum."

"Gerçekten mi?" Şüpheyle sordum. Reid'in kadınlar da dahil olmak üzere istediği her şeyi elde etmek için gücünü göstermeyi sevdiği bir sır değil.

"Ne diyebilirim ki? Değişim ruha iyi gelir."

"Saçmalıyorsun."

Bir fincana uzanarak kahve makinesini çalıştırıyorum, gözlerinin sırtımı yaktığını hissediyorum. "Bir sorun varsa, sor gitsin kardeşim."

Tereddüt ediyor, bardağımın dolması için bana bir şans veriyor ve ben de onun duruşunu taklit ederek dönüyorum, elimde bir bardakla tezgâha yaslanıyorum ve dökülmesini bekliyorum.

Buraya üniversite çocukları gibi parti yapmaya gelmesinin imkanı yok. Bu onun tarzı değil. "Do..." diye başladı, sonra ayaklarına baktı.

"Reid, söyle. Sor. Her ne sikimse. Arkadayım, bunu biliyorsun."

Devin ve benden bir yaş büyük ama çok yakın büyüdük. Amcık babaları için yıllarca yan yana çalıştık. Onları kendi ailemden bile daha iyi tanıyorum, gerçi bugünlerde ailemden pek bir şey kalmadı.

"Burada işler iyi gidiyor mu, bilirsin işte... işlerle ilgili?" "Sadece bir hafta oldu," diyorum kaşlarım birbirine çarparak.

"Biliyorum ama şüpheli bir şey görüp görmediğinizi anlamak için yeterince uzun bir süre."

Devin ve Ezra buranın sahibi olduklarını, işlerin kontrolünün kendilerinde olduğunu düşünüyor olabilirler ama gerçek şu ki kuklalarının iplerini tutan biri var ve o kişi Reid. Buraya kaydolmamış olabilir ama bu küçük devralma görevinden kimin sorumlu olduğu konusunda hiç şüphe yok. Genç Harris'ler sadece içeride bağlantıları kuran kişiler.

"Tam olarak ne ima ediyorsun? Üzerlerine düşeni yapmadıklarını mı?" diyorum, çenemi tavana doğru eğerek küçük kardeşlerinin başımızın üzerinde uyuduğu yeri gösteriyorum.

"Eminim bir şey yoktur. Vic sevkiyatları yeterince hızlı yapamadıklarından endişeleniyor." "O zaman sevkiyatları yavaşlatması gerekiyor. Üç adam ancak bu kadar yük taşıyabilir.

çalışmak ve yasal görünmesini sağlamak."

"Biliyorum, biliyorum. Beni sadece bir şeyleri kontrol etmem için gönderdi."

Gözlerimi ona diktim, çok şüpheliydim. Reid her zaman bu işin nabzını tutar. Eğer şüpheleniyorsa... bir şeyler ters gidiyor demektir.

"Bir şey saklıyorsun."

Bana sert bir bakış fırlattı. Zayıf kölelerinden birinin tir tir titremesine neden olabilecek bir bakış ama ben değilim. Ben onlardan biriyim. Kardeşimin onların zulası için uyuşturucu bulundurmaktan içeri girmesi saçmalığından sonra artık uyuşturucu çetesinde olmayabilirim ama ben de onlar kadar onlardan biriyim. Doğum belgemde Harris yazmıyorsa ne olmuş yani? Kendimi bildim bileli bu hayatı onlarla birlikte yaşadım.

"Eğer bu işi batırırlarsa, o zaman inisiyatif alamazlar."

Buranın gelecekleri için ne kadar hayati olduğunu bildiğimden, "Bu işi batırmayacaklar," diye mırıldanıyorum. Maddison'ı güzel bir şekilde paketeleyecekler, sonra Vic kabul törenini tamamlayacak ve hepsi Reid'le birlikte Hawks'ın kıdemli bölümüne katılabilecekler.

Benim de aynı yöne gitmem gerekiyor ama hayatımı o pisliğe adıyorum. Saçmalıklarıyla çocukluğumu mahvetmesi yeterince kötü zaten.

Victor Harris ve benim bir anlaşmamız var. Çok iyi bir anlaşma, korkup kaçmasa iyi olur. Buraya kadar iyi, ama daha önümüzde uzun bir yol var.

"Babana geri dön ve ona her şeyin yolunda gittiğini söyle ve onları rahat bırakmasını sağla."

"Pekala, baba ayı," diye alay ediyor. "Sende durumlar nasıl?"

"Sessiz ol, teşekkürler. Bu saçmalıklar için vaktim yok." "Eninde sonunda sona ereceğini biliyorsun."

"Evet, biraz şansla sezon bittiğinde."

"Bunu başardığına hâlâ inanamıyorum. Lanet olası bir Panter, dostum. Oldukça destansı."

Ona başımı sallıyorum, dudaklarımda bir gülümseme seğiriyor. Buraya gelmek için ruhumu şeytana satmış olabilirim ama lanet olsun, iyi hissettiriyor.

LETTY

M Ben de boşalırken başım zonkluyor. Yutkunmaya çalışıyorum ama ağzım o kadar kuru ki hiç şansım yok.

Dün gece ne oldu?

Luca ve Leon ile güvertede oturduğumuzu hatırlıyorum.

İçiyordum.

Çok içmek.

Dans ediyorlar. Elleri. Vücutları benimkine sürtünüyor.

Hatırladıkça yanaklarım yanıyor. Bahse girerim tam bir...

"Pis küçük fahişe" gibi görünüyordum.

Sesini sanki gerçekten buradaymış gibi duyuyorum ve yanımda biri inlediğinde, kalbim boğazımda, dimdik oturuyorum.

Bana yapmadığımı söyle. Lütfen, Tanrı aşkına, yapmadığımı söyle. Nefesimi tutarak, tereddütle omzumun üzerinden baktım.

Kirli sarı yerine bir yığın siyah saç ve başkalarının mürekkepli kolları yerine tertemiz bir cilt bulduğumda ciğerlerimdeki tüm hava boşalıyor.

"Şükürler olsun," diye nefes alıyorum.

Yine de güvenli olduğunu bilerek hemen geri yatmıyorum. Bunun yerine, gizlice çıkmaya çalışıp çalışmamam gerektiği konusunda kendimle bir iç savaş yaşıyorum.

Eminim Luca'nın dün gece buraya geldiğinde istediği son şey beni yatağında kıvrılmış halde bulmaktır.

Muhtemelen buraya bir kız getirmişti ve ben de gecesini mahvetmişim. "Fazla düşünmeyi bırak ve uzan bebeğim."

"Ben, um... Ben gerçekten-"

"Geri mi yatacaksın?"

Dudaklarımdan bir kahkaha dökülüyor. "Ben de git diyecektim."

"Seni sonra geri götüreceğim, merak etme. Şu anda uğraşamayacak kadar akşamdan kalmayım. Şimdi uzan ve bana sarılabileceğim bir şey ver."

Homurdanıyorum ama başım ağrıdığına pişman oluyorum.

"Evet, tamam," diye boyun eğdim, tekrar uzandım ve sırtımı göğsüne yaslayarak kıvrıldım.

Kolunu belime doluyor ve beni kendine daha da sıkı çekiyor, o kadar sıkı ki sabah odunu kıcımlı dürtüyor.

"Uh... Luc..."

"Şşşt. Sarıl."

Cevap vermek için ağzımı açıyorum ama ben daha bir kelime bulamadan ondan yumuşak bir horlama sesi geliyor.

Gülümseyerek arkama yaslanıyorum ve elimi yanağımın altına sokuyorum, gözlerimi kapatıp birkaç saat daha uyumak için dua ediyorum.

Sonunda dalmış olmalıyım çünkü kendime geldiğimde yanımdaki yatak soğuktu. Neyse ki başım biraz daha iyi hissediyor.

Dönüp gözlerimi açtığımda Luca'yı masa sandalyesine yığılmış, bana bakarken buluyorum. Üzerinde sadece gri bir eşofman altı var ve lanet olsun, uyanılacak bir manzara değil.

"Günaydın uykucu," diyor, sesi hâlâ uykudan pürüzlü.

"Beni uyandırmalıydın."

"Hayır, çok huzurlu görünüyordun. İhtiyacın olursa su ve hap var." Komodine doğru başını sallıyor ve ben de bu hoş manzara karşısında iç çekmekten kendimi alamıyorum.

"Teşekkür ederim."

Kendimi yatakta oturacak şekilde kaydırıyorum, sadece onun gömleğini ve küçük bir külot giydiğimin her zamankinden daha fazla farkındayım.

Bir gece öncesine ait anılar su yüzüne çıkma tehdidinde bulunuyor ama ağrı kesicilerle onları bastırıyorum. "Yani..." Luca başlıyor ve kalbim sıkışıyor. Cevap istiyor ve ben cevap vermeye hazır olduğumdan emin değilim.

ona. "Dün gece tam olarak nasıl oldu da benim gömleğime ve yatağıma girdin?"

"Um..." Dün gece onun yatağında gerçekte neler olduğunu düşündükçe yanaklarım yanıyor. Kane'in kalçalarımın arasındaki görüntüsü ve hissi beni çarpıyor ve tüm vücudum ateş gibi yanıyor. "Ben... uh... çok fazla içtim."

"Ve sen de benim odamı mı buldun?" Ne düşündüğünü biliyorum. Buraya daha önce hiç gelmedim, sarhoşken bulma şansım çok düşük.

"Görünüşe göre öyle," diye mırıldandım, yüzüm utançtan yanıyordu. "Umarım beni burada bulduğunda bir kızla olan şansını mahvetmemişimdir."

"Bırak," diye iç geçiriyor, başını sevimli bir yavru köpek gibi yana eğiyor. "Bana ihtiyacın olursa seni her zaman ilk sıraya koyarım. Bunu biliyorsun."

Suçluluk duygusu içimi parçalıyor çünkü şu anda burada olduğum gerçeğiyle, dün gece onu ilk sıraya koymadığım açık. Hiçbir şey için fazla düşünme şansım olmadı.

Saklanma ihtiyacıyla çarşaflarını etrafıma çekiyorum. Vücudum ağrıyor ve cildimin ondan kalan izler ve morluklarla dolu olduğunu zaten biliyorum. Luca'nın onları görmesine izin veremem. Kane'in bana parmağını bile sürdüğünü düşünürse şüphesiz kendini kaybedecektir.

"İşini halletmen için seni yalnız bırakayım. Aç mısın? Çok güzel krep yaparım." Gözlerimi ondan ayırıp arkasındaki elbisem olan kumaş yığınının dikiyorum. Onu giyemem, mahvoldu.

Hay sikeyim. Biri daha fazla soru sormaya başlamadan buradan gitmeliyim.

"Yağmur kontrolü? Gerçekten geri dönmem gerek. Yapacak çok işim var."

Yüzü düşüyor ve kendimden biraz daha nefret ediyorum.

"Evet, tabii ki. Dün geceki elbisenle utanç yürüyüşü yapmak zorunda kalmamak için giyecek bir şey ister misin?"

"Bu harika olur, teşekkür ederim."

Kendisine küçük geldiğini iddia ettiği bir çift eşofman altı ve bir MKU Panthers kapüşonlu sweatshirt çıkarıp yatağa bırakıyor ve alnıma bir öpücük kondurarak beni odasında yalnız bırakıyor.

Başımı ellerimin arasına alıp hayal kırıklığıyla inledim. Hayatım tam bir karmaşa.

Burada işe başlayarak ve aileme yakın olarak her şeyin daha kolay olması

gerekiyordu. Bu hafta sonu eve gitmeliydim.

İç çekerek yorganı üstümden atıyorum ve kocaman eşofman altımı hızlıca çekiştirmeye başlıyorum, bağcıklarını o kadar sıkı çekiyorum ki neredeyse belime iki kez dolayabiliyorum.

Berbat durumdayım.

Yüzüme soğuk su çarpıyorum ve dişlerimi Luca'nın diş macunuyla parmaklarımla fırçalıyorum. Masasının üzerinde çantamı buluyorum ve onu oraya benim mi koyduğumu yoksa dün gece beni burada bulduğunda yere saçılmış halde mi bulduğunu anlamaya çalışıyorum. Bulabildiğim tüm özgüveni toplamadan önce Luca'nın yatak odasının kapısını çekip açıyorum.

Neyse ki evin içinde ilerlerken koridorlar boş ve mutfığa vardığımda Luca'yı elinde bir kase krep karışımıyla hala gömleksiz bir şekilde ayakta buluyorum.

Rüyaların yapıldığı şey.

"Panthers'ın yıldız oyun kurucusuna bakın."

Kalçamı kapının pervazına dayadığım yerden bana bakıyor ve yüzü aydınlanıyor. "Seni baştan çıkaramayacağıma emin misin?" Kaseyi bana doğru eğiyor ve midem sessizce homurdanıyor.

Tam kabul etmek üzereydim ki başımızın üzerindeki hareket bana tam da neden bu evden çıkmam gerektiğini hatırlattı.

Luca ve Leon'un benim felaket hayatımda ön planda olmalarını umursamıyorum ama takımın yarısının ve dün gece kaç kızla takıldıklarını bilmelerine ihtiyacım yok.

"Hayır, gerçekten ihtiyacım var-"

"Hey," diye gürlüyor derin bir ses arkamdan, kolları belime dolanmadan önce. "Dün gece bizden kaçtığını sanıyordum."

"O yaptı. Onu yatağımda baygın buldum," diye anons ediyor Luca ve Leon arkamda geriliyor.

Kısa sürüyor ama ben kaçırmıyorum.

Kendimi onun elinden kurtararak ona bakmak için dönüyorum ama yüzünü gördüğümde gülmekten kendimi alamıyorum.

"Sert mi hissediyorsun?" Kan çanağına dönmüş gözlerinin altındaki koyu halkalara bakarak soruyorum.

"Birisi-" Kardeşine bir bakış fırlatıyor. "Shot atmanın harika bir fikir olacağına karar verdim."

"Bunun için beni suçlama. Sen kendi başına bir insansın ve kendi kararlarını kendin verirsin."

Didişmeye devam eden ikiliye gülüyorum.

"Krepleri pişir ve çeneni kapa," diye mırıldanan Leon, buzdolabını açıp bir kutu enerji içeceği çıkarıyor.

"Tamam, peki ben..." Evin ön tarafını gösteriyorum.

"Bekle," diye sesleniyor Leon ben kaçmaya fırsat bulamadan, gerçi arabam yurttan park halinde olduğu için nasıl yapacağımı bilmiyorum. "Nasıl geri dönüyorsun?"

"Bir Uber çağıracağım."

Cep telefonumu almak için çantama uzanıyorum ama çıkardığımda ölü olduğunu görüyorum. "Ben seni götürürüm," diye teklif ediyor Leon.

"Sorun yok, sadece-"

"Seni götüreceğimi söyledim," diye tekrarlıyor, tartışmaya çok az yer bırakarak. "Tamam."

"Seni sonra ararım," diye sesleniyor Luca, giyinmiş Leon'u mutfaktan çıkarken takip ederken. "Dün gece için teşekkür ederim Luc..." Çok fazla soru sormadığını için.

"Her zaman." Hamuruna geri dönmeden önce bana göz

kırptıyor. "Hadi, Cupcake."

"Araba kullanabileceğinden emin misin?" Leon'un BMW'sine bindikten sonra sordum.

"Evet, ben iyiyim." Arabayı çalıştırıp yanımdan uzaklaşırken uzanıp kalçamı sıktı.

kaldırımında. "Demek Luc'un yatağında uyudun, ha?" Bunu sıradan bir soru gibi göstermeye çalışıyor ama sesindeki gerginliği fark etmiyorum.

"Evet, işler biraz fazla ileri gitti ve ben de kaçtım."

"Seni bulmaya gelecektim ama sonra silah sesleri duyuldu ve-"

"Sorun değil," diyerek sözünü kesiyorum. Beni aramaya gelmiş olsaydı neler görebileceğini düşündükçe irkiliyorum.

Tanrım.

Kimsenin buna tanık olmasına gerek yok.

Kane bana nasıl davrandı. Aşağılayıcıydı. Sertti. *Arzuladığın her şeydi ve sadece düşünürken bile islanıyorsun.*

Başımı sallayarak pencereden geçen evlere odaklanıyorum.

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?" diye soruyor, açıkça bir şeyleri sakladığımı hissediyor. "Hayır, pek sayılmaz. İyi bir gece geçirdin mi?" Konuyu değiştirerek soruyorum.

"Evet, iyiydi. Yine de seni özledim."

"Sen mi çektin?" Önceki yorumunu görmezden gelerek soruyorum. Kıkırdıyor ve ben de ona bakıyorum.

Kapüşonunun kollarını ön kollarına kadar çekmiş, köşeyi dönerken dalgalanan kaslarını ortaya çıkarıyor.

Yüzünü bulana kadar gözlerimi kolunda gezdiriyorum.

Profili mükemmel. Eğer futbolda başarılı olamazsa, model olmayı düşünmeli çünkü lanet olsun.

"Cehennem gibi görüldüğümü biliyorum, bakmana gerek yok." "Seksisin ve bunu biliyorsun."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Biliyorsun, ben ve MKÜ'deki kızların çoğu ve erkeklerin büyük bir kısmı da öyle."

Dudaklarında bir gülümseme seğiriyor. "Yine de kafana girmesine izin verme."

"Sanırım babamın genleri bir işe yarıyor, değil mi?"

"Görünüşün ve top becerilerin. Aynen öyle."

"Dürüst olalım, kimse onun diğer özelliklerini istemiyor..."

"Bilmiyorum, Luca'nın egosunun bir kısmı var."

Leon yatakhane doğru dönerken bir kahkaha atıyor. "Öyle yaptı, Cupcake. Seni yukarı çıkarmamı ister misin?"

Etrafıma bakındım. Aptalca, burada beni beklemediğini biliyorum ama yine de bunun bir olasılık olduğunu düşündükçe tüylerim diken diken oluyor.

"Hayır, sen geri dön ve kreplerin tadını çıkar."

"Tamam. Nerede olduğumu biliyorsun."

Ona başımı sallıyorum ve arabadan iniyorum. İkisini de çok seviyorum ama dayanabileceğim en sıcak duşun altında durmaya ve birkaç saatliğine kendi yatağıma girip bu akşamdan kalmalığın geri kalanını uyumaya fazlasıyla hazırım.

Aptalca bir şekilde, egzersizin beni biraz uyandırabileceğini düşünerek asansör yerine merdivenleri tercih ediyorum. Yanlış. Bizim kata geldiğimde kalçalarım yanıyordu. Bu sadece dün geceki hatamı hatırlattı.

Yata Khanemize girdiğimde gerçekten görmek istemediğim bir yüzle karşılaştığımda anılarımı dışarıda tutmak için hala bir duvar örüyorum.

"Günaydın, Bayan Scarlett. MKU'daki ilk hafta sonunuzda küçük bir utanç yürüyüşü yaptınız," diye sesleniyor Brax odanın içinden bir yerlerden ama benim odaklandığım o değil.

"Ellis?" Söylediğimin farkına bile varamadan adı dudaklarımdan döküldü.

"Hey, Let. Nasıl gidiyor?"

Gözleri Luca'nın giysileriyle kaplı boyumda geziniyor ve ben yerin beni yutmasını istiyorum.

Harris kardeşlerin buraya kaydolduğu bir sır değil. Bu, eminim her hap içen, toz çeken, asit

kullanan öğrencinin sevdiği bir gerçektir.

Biz çocukken, Victor Harris'in erişim alanı Harrow Creek'in dışına çıkmıyordu, ancak

açgözlülüğü ve güç ihtiyacı arttıkça alanı da büyüdü.

Biz son sınıftayken Rosewood'u ele geçirdi, şimdi de Maddison'ın peşinde. Anlıyorum, sanırım.

O bir iş adamı. Eğer bir gangstere gangster diyebilirsiniz.

Tek bildiğim korkunç biri olduğu ve Harrow Creek'teki çocukları o cehennem çukurundan

kurtulmanın en iyi yolunun kendi adamlarından biri olmak olduğuna ikna ederek onları tek başına mahvettiği.

Saçmalık. Hepsisi. Ayrıldığımıza bu kadar memnun olmamın bir başka nedeni de

buydu. Zayn her zaman zeki bir çocuktü ve onun bu tuzağa düştüğünü görmekten

nefret ederdim.

Kane ve Kyle'ın içine düştüğünü hepimizin bildiği aynı durum, eğer Kyle'ın ıslahevindeki son

durumu bir şey ifade ediyorsa.

Gözlerim Ellis'ten kanepede onun yanında oturan Micah'ya kayıyor, ikisi de kucaklarında

bilgisayarlarla ve aynı derecede inek görünüyorlar. Neredeyse sevimli geliyor, ya da Ellis'in

kardeşleri kadar korkutucu olduğunu bilmesem öyle gelirdi, muhtemelen çok zeki olduğu için daha da korkutucu.

"Bu iyi. Sen?"

"Şikayet edemem. Ben üniversite için yaratılmışım. Bunu biliyorsun."

"Siz ikiniz birbirinizi tanıyor musunuz?" Micah ikimizin arasına

bakarak sordu. "Evet, çok eskiden tanışıyoruz, değil mi Scarlett?"

"Okula beraber gittik."

"Sen ikiz mıknaş falan mısın?" Brax yemek masasındaki yerinden havlıyor. Yine de

bakmıyorum, Ellis'in Dunn ikizlerinden neredeyse bahsedildiğinde nasıl gerildiği çok ilgimi çekiyor.

"Evet, bir şeyler var. Hiçbir zaman gerçekten arkadaş olmadık, değil

mi?" Ellis'in dudakları cevap verecekmiş gibi aralandı ama ben onun

acısına son verdim.

"Bana ihtiyacı olan varsa, odamda çalışıyor olacağım." Odadaki tüm gözlerin beni takip ettiğinin

farkında olarak oturma alanına doğru yürüyorum.

"Letty?" Ellis'in sesiyle omurgam dikleşti. Duruyorum ama arkama bakmıyorum. "Senin hatan

olmadığını biliyorum. Sadece trajik bir kazaydı."

Brax ve Micah konuşmalarımızı dinlerken geçmişe dönmek istemediğim için başımı sallıyorum.

Başka bir şey söylemeden kapımın kilidini açıp içeri giriyorum ve mahremiyetimi sağlamak için

kilidi hızla tekrar çeviriyorum.

Dün gecedten sonra, birkaç saatliğine insanlarla işim

bitti. Hissettiğimde odanın yarısını geçmişim.

Doğru olmayan bir şeyler var.

Omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor ve Kane'in köşede saklanıp bana saldırmaya hazır

olduğunu düşünerek topuklarımda üzerinde dönüyorum. Ama burada bir tek ben varım.

Gözlerim odanın içinde gezinerek yerinde olmayan bir şey arıyor. Ama her şeyi bıraktığım gibi

bulduğumda, kendimi gülünç hissetmeye başlıyorum. Ona tam olarak istediği şeyi veriyorum, derimin altına girmesine izin veriyorum.

Çantamı masamın üzerine koymak için kolumu kaldırdığımda onu görüyorum. Dizüstü bilgisayarıma yapıştırılmış bir Post-It notu.

Dün gece kimin yatağında uyudun, Prenses?

Sözlerine bakarken tüm vücudum buz kesiyor.

Birkaç adım geri atıyorum, panik beni ele geçirmeye başladığında elim hızla atan kalbimi örtmek için kalkıyor. O buradaydı. Odamdaydı.

Delirmeyeceğim.

Pencerenin yanına gelene kadar geri çekiliyorum. Neden baktığım hakkında hiçbir fikrim yok, altıncı his ya da başka bir şey, ama sola dönüp aşağıdaki avluya baktığımda, onu orada durmuş ve bana bakarken buluyorum.

"Lanet olsun," diye nefes nefese kaldım.

Kafam bana hareket etmem, normal bir insan gibi davranmam ve onu ürkütücü bir sapık gibi pencereme bakarken görmemiş gibi yapmam için bağırıyor.

Aynı duyguya kapıldığım geçen geceyi düşünüyorum.

Dışarıdaydı, değil mi?

Gözleri iki saniye daha benimkileri tuttuktan sonra avluda koşmaya başlıyor ve sonunda gözden kayboluyor.

O gidene kadar nefes alamıyorum.

Tökezleyerek yatağa geri dönerken ciğerlerimdeki tüm hava boşalıyor. Bu hiç bitmeyecek, değil mi?

Unutmak istediğim her şeyi sürekli hatırlamak zorunda kalacağım.

Belki de onunla konuşmayı denemeliyim. Mantıklı bir konuşma yapmalı ve her şeyi ortaya dökmeliyim.

Ama Kane'le başa çıkmanın hiçbir yolu normal ya da mantıklı değil. Hepsi öfke, nefret, kötü sözler ve acımasız dokunuşlar.

Geriye düşünüyorum, çantam karnıma iniyor.

İçine uzanarak telefonumu çıkardım ve körü körüne şarj aletine uzandım. Fişe taktım ve açılmasını bekledim.

Pek bir şey kaçıracağımı sanmıyorum. Annemden ya da Harley'den bir mesaj belki. Brax'tan birkaç mem.

Birkaç saniye sonra zil çalıyor ama kim olduğunu görmek için ekrana baktığımda tanımadığım bir numara olduğunu görüyorum.

Açıyorum, hemen silmeye hazırım ama bana bakan kelimeler beni hareketsiz kılıyor.

Islaksın, değil mi? Oraya gelip başladığımız şeye devam etmemem için bana iyi bir neden söyle.

Sözlerine bakarken elim titriyor ama bedenim bana ihanet ediyor, çünkü sıcaklık ve şehvet bedenimi sarıyor.

Ve eğer yanılmıyorsa lanet olsun çünkü bu tehdidi okumak bile beni heyecanlandırıyor.

Bende çok ama çok yanlış bir şeyler var.

Daha bir saat önce Panthers'ın ateşli oyun kurucusuyla yataktaydım ve böyle hissetmiyordum ama o psikopattan gelen bir mesajla dün gecenin tekrarı için neredeyse nefes nefese kaldım.

Ters dönüp yüzümü yastığıma gömüyorum ve hayal kırıklıklarımı haykırıyorum.

Cevap vermem gerek. Okuduğumu göreceksin ve buraya gelmesine izin veremem. Yapamam. Bedenim ne kadar iyi bir fikir olduğunu düşünse de, aklım daha iyisini biliyor.

Doğrulup bir kez daha onun sözlerine bakıyorum, aklım doğrudan dün geceye gidiyor.

Elinin boğazıma yaptığı baskıdan hoşlanmamalıydım ama hoşlandım. İstememeliydim

Parmakları kalçalarımaya girip çürükler bırakacaktı ama ben bıraktım.

Geçmiş için beni cezalandırmak istiyor ve öyle görünüyor ki ben de suçlu tarafmışım gibi bunu kabul etmeye fazlasıyla istekliyim.

Siktir. Benim. Hayatım.

Bir mesaj yazıyorum, tekrar elime alıp silmeden önce telefonumu bir süreliğine indiriyorum. Hay sikeyim.

Çünkü senden nefret ediyorum.

Sanki bekliyormuş gibi hemen okundu olarak görünüyor. Pencereye bakıyorum ve dönüp dönmediğini merak ediyorum. Sözümü bekliyorsa ve istediğini almak için merdivenlerden fırlayıp içeri girecekse.

Düşüncesi bile midemi bulandırıyor.

Bilinmiyor: Ama bu onu çok daha tatlı yapmıyor mu?

Aptalca bir şekilde dudaklarımın gülümsemeye başlamasına neden olan bir göz kırpan yüz emoji ekliyor.

Scarlett: Hayır. Acı, zehirli ve tehlikeli.

Bilinmiyor: Aynen öyle. Kapınızı açık tutun, Prenses.

KANE

I penceresine bakmadan önce konuşmamıza gülümsüyorum. Ortadan kayboldu ama orada olduğunu biliyorum. Beni düşünüyor. Dün geceyi.

Aşağı uzanıp, kendimi yeniden düzenliyorum.

Lanet olsun, eğer tekrarını istemiyorsam. Gerçi geceyi bir Dunn'la geçirdiğinden şüphelenmek kendimi sorgulamama neden oluyor.

Ben gittikten sonra ne oldu?

Kimin yatağında uyudu? Onu Luca'nın odasında bırakmış olabilirim ama onu geri getiren Leon'du.

Muhtemelen tek kelimesine bile inanmayacaktır ama aslında bütün sabah onun yatakhanesinin etrafında dolanıp onu beklemedim.

Evet, Ellis'in yardımıyla odasına girdim, ama aslında onu beklemiyordum, bu sadece iyi bir zamanlamaydı.

Talebime cevap verip vermeyeceğini görmek için bekliyorum ama iki dakika sonra hiçbir şey alamıyorum.

Bir yanımdan yukarı çıkıp emirlere uyup uymadığını görmek istiyordum ama uymadığını zaten biliyorum. Bana karşı gelmeyi alışkanlık haline getirdi ve şimdi değişmesini beklemiyordum.

Bu sabah kampüsteki gezintimin nedeni olan koşuya çıkıyorum, ancak beş dakika geçmeden cep telefonum çalmaya başlıyor.

O olduğunu umarak yavaşça duruyorum ve cebimden çıkarıyorum.

Bunun bir temenni olduğunu biliyordum ama gerçekten arayan kişinin adını bulduğumda hayal kırıklığına uğradım.

Victor lanet Harris.

"Evet," diye bağıriyorum. Görmezden gelirdim ama buna değmeyeceğini biliyorum. Eğer beni istiyorsa, öyle ya da böyle bana ulaşacaktır.

"Senin için bir işim var."

"İşimiz bitti Vic. Yoksa anlaşmamızı unuttun mu?"

Gülüyor ve bu bazı çocuklarının korkmasına neden olsa da beni pek etkilemiyor.

Hepsi onun Tanrı olduğunu düşünüyor olabilir ama ben farklı düşünüyorum. O zayıf biri, parasının arkasına saklanıyor. Ama onun gücü, yıllar boyunca satın aldığı bir itibardan başka bir şey değil.

Birinin korkması gereken tek kişi Reid'dir. Ve o orospu çocuğu benim için kurşun bile yer.

"Hayır, görmedim."

"Ben üzerime düşeni yaptım, şimdi senin de aynısını yapma zamanı geldi."

"Bütün bunlar benim bir telefonumla ortadan kalkabilir, evlat. Bunu sakın unutma."

"Sakın tehdit etme-" "Bir iş.

Alana."

"Kim olduğu umurumda değıl."

"Ve ne düşündüğün umurumda bile değıl. Detayları sana göndereceğim. Nasıl yapılacağını biliyorsun." "Ama pratik yapmam lazım," diye mırıldanıyorum son kelimeyi çünkü telefonu çoktan kapatmıştı. Amcık.

Letty'nin yurt binasına son bir kez baktıktan sonra ters yöne doğru yola çıkıyorum. Eve döndüğümde vücudumdaki her kas ağrıyordu.

"Bu surat da neyin nesi?" Bir şişe su almak için mutfığa girdiğimde Devin soruyor. Ona bir bakış attım ve bu bakış ona bilmesi gereken her şeyi anlatıyor gibiydi.

"Victor?"

"Evet, lanet Victor."

"Bunun olacağını biliyordun."

"Biliyorum," diye mırıldandım şişenin tamamını içmeden önce. "Sadece belki yapmaz diye umuyordum." "Onun için ne yaparsan yap seni serbest bırakmayacak."

"Onu öldürdüğümde başka seçeneğı kalmayabilir."

Devin yüzünde duygusuz bir ifadeyle bana bakıyor.

Eminim ki çoğı çocuk babasını öldürmekle tehdit eden biri karşısında dehşete kapılır ama Harris kardeşlerin sperm donörlerinden en az benim kadar nefret ettikleri bir sır değıl.

Ne yazık ki onlar da benim kadar iyi biliyorlar ki onu öylece ortadan kaldıramayız.

Kendimi kontrol edemediğim ve onu ortadan kaldırdığım için hayatımı lanet olası bir hapishanede çürüyerek geçirmeme imkan yok.

Bundan daha akıllı olmalıyız. Ondan daha akıllı.

Bizim zamanımız da gelecek, daha doğrusu kardeşin zamanı gelecek. O zamana kadar bu hayata tamamen sırtımı dönmüş olmayı umabilirim, ancak bunun hüsnükuruntu olduğunu biliyorum.

"Birkaç tur atmak ister misin?" diye soruyor, içimdeki öfke ve hüsrancı boşaltma ihtiyacımı anlayarak.

"Evet, hadi gidelim. Ben sürerim."

Creek'e gitmek hızlıydı. Çoğunlukla otomatik pilotta olduğum için. Paddy's'in otoparkına yanaştığımda ne yaptığım yolculuğı ne de döndüğüm virajları hatırlıyorum, ama biraz stres atma ihtiyacıyla parmak eklemlerim bembeyaz kesilmişti.

Eski boks salonuna girdiğimiz anda tüm gözler üzerimize çevriliyor.

"Kim olduğumuzu unutmadıklarını görmek güzel," diye mırıldanıyor Devin eğlenerek.

Yıllar boyunca çoğunun canına okuduğumuzu düşünürsek, yakın zamanda bunu yapmaları pek olası değıl.

Kimseyle konuşmuyoruz, hayran kulübümüzden herhangi biri bizimle konuşmaya çalışmıyor, aniden boşalan ringe doğru ilerlerken sadece bakıyorlar.

Paddy kafasını ofisinden çıkarıyor ve içeri girmeden önce bize doğru başını sallıyor. Muhtemelen koşup patronuna şehirde olduğumuzu söyleyecek.

Siktir et onu. Siktir et onları.

Geçen yıl her hareketimi o amcık dikte ettirdi. Kıcığımın sahibi oldu. Evet, şu ana kadar pazarlığın kendi payına düşen kısmını yerine getirdi. Kyle'ın ıslahevindeki süresi dolduğunda yetkililer için iyi bir iş çıkardığımı ve baharda on sekiz yaşına girene kadar birkaç haftalığına da olsa velayetini alacağımı söyledi.

Ama bunun olabilmesi için. Onun bütün pis işlerini yapmak zorunda kaldım. Alana'nın ve

arkadaşa ihtiyaı olan başka kim varsa onların ihtiyaçlarını karşılamak zorunda kalmaktan çok daha az zevkli. Kim bilir kocalarının nesi var. Belki de benim nm sadece

Güzel.

Parmak eklemlerimi sararken dudaklarımda ukala bir gülümseme beliriyor.

Bir zamanlar boks eldivenlerini çıkarırdık. Ama Devin ve ben artık bunu çoktan aştık. İkimizin de birbirimiz kadar acıya ihtiyacımız var. Her bir darbeyi hissetmeye ihtiyacımız var.

Birbirimize yaklaştığımızda tüm salonu bir sessizlik kapladığına yemin edebilirim.

Ellerimi kaldırarak parmak eklemlerimi bir kez daha kırıyorum ve Devin'in gözlerinin içine bakıyorum.

Onu kardeşim gibi seviyorum. Ama şu anda ve ringde olduğumuz sürece düşmanımız o. O onun babası.

Ve o aşağı gidiyor.

Onu hazırlıksız yakalamayı umarak üzerine atılıyorum. Ama o benim için hazırды ve ilk vuruşumu engelledi. Pislik herif.

Yıllarca birlikte çalıştık. Birbirimizin hareketlerini biliyoruz, ringin etrafında dans ederken neredeyse birbirimizin düşüncelerini biliyoruz ama çenesine bir yumruk indirmeyi başardığım an her şey değişiyor.

Gözleri vahşileşiyor ve aramızdaki rekabet artıyor. Dövüşümüze olan ilgi de öyle.

Devin hayati bir hata yaptığıında burada ne kadar kaldığımızı tamamen unutmuştum. Kısa bir an için gardını düşürdü ve ben de karnına bir yumruk indirerek onu geriye doğru tökezletip yere düşürmeyi başardım.

İkimiz de ter ve kan içindeyiz ama lanet olsun, hiç bu kadar iyi hissetmemiştim.

Aslında bu bir yalan. Dün gece onunlayken her şey çok daha iyi hissettirdi ama bunu unutmaya çalışmak kendi yararına olacaktır. Daha önce işe yaradığından değil tabii.

"Tamam, tamam," diye elini kaldırdı Devin ve ayağa kalkıp devam etme zahmetine bile girmede. "Alabilirsin. Bu senin," diyor sırtarak.

"Orospu çocuğu," diye mırıldanıyorum, dudaklarımı çekiştiren gülümseme yarıklarımı bir kez daha yırtıyor, onu yukarı çekmeye yardım etmek için uzanıyorum.

Ayağa kalkıyor ve kaslarını

silkeliyor. "Kahretsin, şimdi daha iyi

hissediyorum."

"Öyle mi? Berbat görünüyorsun."

"Sen de, kardeşim. Sende biraz var..." Benimkinden damlayan kanı göstermek için dudağını işaret ediyor ama benden aldığı tek karşılık kafasına bir tokat oluyor.

Oraya vardığımızda soyunma odası boştu, spor salonundaki herkesin karşılaşmayı kimin kazanacağını görmek için ringimizin etrafında toplandığını düşünürsek bu büyük bir sürpriz değildi.

Duş aldık, giyindik ve kapıya yöneldik. "Kahvaltı

mı?"

"Öyle mi?"

"Hallie'nin mi?" Dönüp ona bakıyorum, kaşlarım soru sorar gibi kalkık. "Tamam, aptalca bir soru."

Çıkarken birkaç kez durdurulduk. Hawks'ın genç bölümünün birkaç üyesi artık kafaları yarılmadan bizimle konuşmanın yeterince güvenli olduğuna karar veriyor. Bize herkesin sorduğu aynı saçma soruları soruyorlar.

Üniversite nasıl?

Creek'ten çıkmak nasıl bir şey?

Hepiniz hâlâ üye misiniz?

MKÜ'ye geleli daha bir hafta oldu ama şimdiden bu saçmalık beni çileden çıkarıyor. Devin üçüncü sınıfta ve bu saçmalığı iki yıldır yaşıyor. Buna nasıl katlandığı hakkında hiçbir fikrim yok. "Harika, teşekkürler," diyorum kibarca.

Bana bakarken gözlerinin kırışmasından MKU'ya nasıl girdiğimi anlamadıklarını görebiliyorum. Ve bu iyi bir şey. Anlıyorum. Vic beni hiçbir zaman küçük orospu çocuğundan başka bir şey yapmadı. Korkunç bir orospu çocuğu ama yine de orospu çocuğu.

Böyle düşünmelerine izin verdim. Kaslı biri olduğumu düşünüyorlar ama bu gerçeklerden çok uzak.

Vic'in kölelerinden biri olmak hayattaki amacım olmadı. Daha fazlasını istiyorum, daha fazlasını arzuluyorum.

Creek'ten, büyümek zorunda bırakıldığımız boktan karavan parklarından ve lanet olası Hawks'tan daha fazlası.

"Evet, elbette hala üyeyiz. Konuştuğumuz gibi bir Maddison Bölümü üzerinde çalışıyoruz." Devin göz kırpmıyor ve herkes heyecanla başını sallıyor.

Arabama doğru ilerlerken Devin, "Bunlar bir avuç pislik," diye mırıldandı.

"Bu hayatı yaşamaktan çok mutlular. Hawks'a katılmanın onlar için en iyi şey olduğunu düşünerek büyümeleri onların suçu değil."

"Tuhaf olan biziz çünkü bunu istemiyoruz."

Anlaştık diye mırıldandım.

"Hizaya girebilseydik çok daha kolay olurdu, değil mi?" Kaşlarım havada ona bakıyorum.

"Oh, siktir git," diye homurdanıyor, tam olarak ne demek istediğimi biliyor.

Herkesin görebildiği kadarıyla o sadece hizaya giriyor. Babasının emirlerini yerine getiriyor. Motoru çalıştırıp en sevdiğimiz lokantaya doğru giderken ona gülüyorum.

"Diğerlerini aramalıyız. Bunu onlarsız yaparsak çok kızarlar," diyorum neon Hallie's Diner tabelasının altına geldiğimizde.

"Kıçlarını buraya getirmelerini mi beklemek istiyorsun?" "Tabii ki hayır, ben sadece doğru olanı söylüyordum. Hadi gidelim."

Ben kapıyı açıp dışarı çıkarken bir kahkaha atıyor.

Darmadağın görünüyoruz ama bu Hallie'nin alışık olduğu bir şey.

Lokantası kasabanın hemen kenarında, hiçliğin ortasında. Nasıl müşteri bulabildiği hakkında hiçbir fikrim yok, ama burası hatırlayabildiğim kadar uzun süredir devam ediyor, yine de her zaman sessiz.

Harrow Creek'te Şahinlerin ele geçirmedeği tek yer. Son birkaç yıldır güvenli sığınağımız oldu.

Hallie altmışlı yaşlarına doğru ilerliyor olabilir ama yaşadığımız hayata ya da yaptığımız şeylere karşı naif değil.

Babası bir Hawk'mış. Yaklaşık yirmi yıl önce bir çete savaşı sırasında ölmüş.

Vic'in neredeyse güç kaybettiği tek zamandı. O gece kesinlikle çok adam kaybetti.

Bence Hallie kendini biraz suçlu hissediyor çünkü kocasını ve kızlarının babasını kaybetmiş olsa da, eğer kocası o amcık için bu kadar mücadele etmemiş olsaydı, bizim ve Harrow Creek'teki diğer gençlerin hayatları farklı olabilirdi.

Bu bir hüsnükuruntu çünkü Hawks'ın gitmesiyle yerine başkası gelecek. Pek bir şeyin değişeceğini sanmıyorum ama Victor 'Vicious' Harris'in şehre hükmetmesi yerine haftanın herhangi bir günü herhangi birini tercih ederim.

Kapıyı itip açtığım anda dumanlı pastırma ve tatlı akça ağaç şurubu kokusu burnuma geliyor ve

midem guruldamaya başlıyor. Sadece bir dakika sonra, Hallie standart pembe ve sarı çiçekli önlüğü ve en sıcak gülümsemesiyle mutfağından çıkıyor.

Bana annemi o kadar çok hatırlatıyor ki, bunca yıl sonra hala hissettiğim kayıpla göğsüm sıkışıyor.

"Oğullarım!" Biz ona doğru yürürken kollarını iki yana açıyor ve bizi kucaklamasına izin veriyor.

Bu hoş bir kucaklaşma, Devin'in de benim kadar takdir ettiğini biliyorum.

Geriye kalan tek ebeveyni bir amcık ve üvey annesi. Onun hakkında ne kadar az şey söylesem o kadar iyi. "Selam Hallie," diyorum geniş bir gülümsemeyle, bir kez daha dudağımı patlatarak. Sonunda bizi bıraktığında ikimize de kaşlarını çatıyor.

"Sizi yine çalıştırmaya mı başladı?" diye neredeyse hırlayacaktı, gözleri yaralarımızı inceliyordu.

"Siz artık üniversiteli çocuklarsınız, onun-"

"Hayır, Nanna H, çalışmıyorduk, sadece... oynuyorduk," diyor Devin, onun irkilmesine neden olarak. Bu lakaptan nefret ediyor.

"Bana pek eğlenceli gibi gelmedi. Yama ister misin?"

"Yok, biz iyiyiz. Sadece senin kreplerinden bir tabak lazım, sonra eskisi kadar iyi olacağız."

"Bana sorarsanız bu güzel vücutları çürüklerle kaplamak çok yazık," diye mırıldanıyor ve bizi arkadaki her zamanki kabinimize götürüyor.

"Bayanlar buna bayılıyor, Nanna."

"Bayanlardan bahsetmişken. Henüz tanışmamı istediğiniz özel biri var mı?"

Devin başını arkaya atar ve güler. "Beni bilirsin, Nanna. Yulaflarımı geniş ve uzaklara ekiyorum."

"Evet, sadece hiçbirinin büyüüp bir şeye dönüşmediğinden emin ol." Ona bilmiş bilmiş bakıyor.

"Ben sararım, Nanna. Merak etme."

"Ya sen?" Gözlerini bana çevirdi.

"Hayır, hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm."

"Hâlâ orospularla takılıyorsun, ha?" Devin onun sözlerine homurdanıyor.

Hallie'nin olayı bu, her şeyi biliyor. Ona anlatmadığımız şeyleri bile, ki biz ona çok şey anlatırız.

"Evet, onun gibi bir şey."

Bir gece öncesini düşünüyorum ve ona Letty'den bahsetme ihtiyacım neredeyse kelimeleri ağzımdan çıkarmaya zorluyor, ama yapamıyorum, bu yüzden onları yutuyorum ve maskemi sıkıca yerinde tutuyorum.

"Onu tekrar bulacaksın," diye fısıldıyor bana, omzumu sıkarak.

Gördün mü? Her şeyi biliyor.

"Normal mi istiyorsun?"

"Tamamdır, Nanna H." Devin karnını ovuşturuyor, ona sırtarak yanaklarının kızarmasına neden oluyor. Bizi yalnız bırakarak gözden kayboluyor.

Birkaç müşteri daha var ama karanlık köşemizde otururken hiçbiri bizimle ilgilenmiyor. Devin birkaç saniye sonra "Onu özledim," diyor. "Neden bizim ninemiz olamadı ki?" "Çok iyi biri olduğu için mi? O kadar tatlı olan birinin içinde Harris kanı yoktur."

"Hey, ben onlar kadar tatlıyım ve bunu biliyorsun."

Ona boş bir ifadeyle bakıyorum ve yıllar boyunca yaptığına tanık olduğum pek de hoş olmayan şeyleri düşünüyorum.

"Ah, evet. Uzun zaman önce ölmüş ve gömülmüş olanlara senin tatlı olduğunu düşünüp düşünmediklerini sormaya ne dersin?" "Sadece işim, dostum. Tüm bunların altında lanet bir oyuncak ayıyım. Bütün kızlar bana sarılmak istiyor."

"Ve sonra gelip beni beceriyorlar."

Hallie'nin garsonlarından biri bize kahve getirirken beni tersledi.

Kız genç, muhtemelen Harrow Creek Lisesi'nde ikinci sınıf öğrencisi, belki de üçüncü sınıf

öğrencisi ve ikimiz de ona baktığımız anda tepeden tırnağa kızarıyor.

"Teşekkür ederim," diyorum ve o masamızdan kaçmadan önce kupayı kabul ediyorum. "Gerçekten sana sarılmak istiyormuş gibi görünüyordu."

"Eminim teklif etsem yapardı." Hâlâ nemli olan saçlarını başından itiyor ve kız uzaklaşırken onun kışına bakıyor.

"O daha çok genç," diye azarlıyorum onu. "Dokunmuyorum."

Reid'in bu sabah bana söylediği şeyden bahsetmek istemiyorum. Gerçekten onların işine karışmak istemiyorum ama yemeğimizi bitirdikten sonra bir şeyler olup olmadığını öğrenme ihtiyacım beni ele geçiriyor.

"İşler nasıl?" Bankta arkama yaslanıp bacaklarımı uzatarak soruyorum. "Çok yavaş, dostum."

"Oh?" Şimdi daha da meraklanmış bir şekilde soruyorum.

"Sevkiyatlarla ilgili bir sorun var. İhtiyacımız olan malı istediğimiz kadar hızlı alamıyoruz. o."

"Vic ne diyor?"

Omuz silkiyor. "O herifle konuşmadım. Reid hallediyor."

Başımı sallıyorum, her ne kadar şüpheli olsam da.

"Gerçek üniversite işleri için daha fazla zamanım oluyor, o yüzden şikayet etmemeliyim sanırım." "Birinci sınıfta olduğuna inanamıyorum dostum."

"Bir de bana sor, bu hayatı yaşayacağımı hiç düşünmemiştim. Ne yazık ki başıma gelecekleri seçme şansım yok.

sonra."

"Daha iki yıl var, her şey olabilir."

"Birinin onu ortadan kaldıracak ve tüm bu saçmalığa bir son verecek kadar aptal olacağını şimdiden hayal etmediğimi mi sanıyorsun?"

"Olabilir."

İyimserliğime homurdanıyor. Ama sadece bu.

Gerçek şu ki, hangi numarayı yaparsa yapsın kimse Vic'e dokunmayacak.

"Peki ya sen? Üniversitede koca bir haftayı atlattın. Düşündüğün gibi miydi?"

Dersleri düşünüyorum ama düşüncelerim orada kalmıyor çünkü doğrudan Letty ile olan etkileşimlerime kayıyor.

"Daha iyi."

"O burada olmasaydı böyle konuşuyor olmazdın," diye mırıldandı.

Dudaklarım tartışmak için ayrılıyor ama yapamıyorum çünkü o haklı ve bunu biliyor. "Bir planın var mı?"

"Evet, onu becer ve lanet sistemimden çıkar."

Başını sallıyor. Bu işin peşini bırakmam gerektiğini, onun hayatına devam etmesine izin vermem gerektiğini düşündüğünü biliyorum. Onun yaptığı gibi. Ama ben yapamam. Benim için daha derin. Onu hiç istemedi. Onun olacağını ve bunun yüzüne vurulacağını hiç düşünmedi.

"Gitmeliyiz, yapacak çok işim var."

"Aynen dostum. Hey, Nanna H," diye bağılıyor adam, Nanna mutfaktan çıkmadan önce. "Dışarıdayız."

LETTY

Iyatağımın kenarında oturmuş, itiraf etmek istediğimden daha uzun süre buraya gelip gelmeyeceğini bekledim. Gelmediği için ne kadar hayal kırıklığına uğradığımı da itiraf etmek istemiyorum.

Ama sonunda benimle oynadığını fark ettim ve ağrıyan kaslarımı duşa sürükledim. Soyunduğum ve kalçalarımı karartan morlukları gördüğüm anda bunun bir hata olduğunu anladım.

Bunlar tam da onun dokunuşunun nasıl hissettirdiğine dair ihtiyacım olmayan hatırlatmalardı.

Saatlerce odamda saklanıp ders çalıştım, ortalığın sakinleşmesini ve Ellis'le tekrar karşılaşmadan dışarı çıkabilmeyi bekledim.

Sorun o değil. Onun bağlı olduğu kişi.

Ağabeyi Devin, Kane'in en iyi arkadaşı. Ellis'in Kane hakkında bilmem gereken her şeyi bileceğinden şüphem yok. Nerede yaşadığı gibi.

Bunu bilmeme gerek yok.

Beni bulması yeterince kötü.

Ayrıca ne kadarını bildiklerine dair hiçbir fikrim yok. Parti gecesi oradaydılar. Kane onlara neler olduğunu anlattı mı? İntikam peşinde olduğunu biliyorlar mı? Kahretsin, o sadece Kane ona gelmesini söylediği için mi buradaydı? Kane'in Harris'in kanı üzerinde bile gücü olduğu bir sır değil.

Sonunda bir şeyler atıştırmak için dışarı çıktım ve neyse ki Micah yalnızdı, hala tabletiyle birlikteydi.

Kendime öğle yemeği hazırlarken beni izledi ama neyse ki Ellis'i hiç sormadı ve kendime bunun umurunda olmadığı için olduğunu söylemeye çalıştım. Ellis ona bildiği her şeyi anlattığı için değil.

Bok gibi uyudum. Diğerleri beni sürüklemeye çalıştıkları partilerden dönerken çıkan her patlama, çarpma ya da hafif gürültülü ses, Kane'in kapıdan içeri girip girmeyeceğini görmek için beni diken üstünde tutuyordu.

Ama yine de. Bir şey yok.

Planı bu muydu? Benden istediği her şeyi yapmam için beni heyecanlandırmak. Eğer öyleyse, korkarım ki tam da onun eline oynuyorum.

Kapım çalındığında, yumuşak bir kadın sesi beni sabah yoga dersine davet etti.

Ve sabahımı burada geçirdim.

İç huzurumu bulmaya çalışıyorum, ya da her neye kanalize olmam gerekiyorsa. Çoğunlukla, sadece kışımın üstüne düşmemeye ya da boynumu kırmamaya çalışıyorum. Buraya kadar her şey yolunda.

"Pekâlâ hanımlar. Dirseklerinizi içeri sokun ve omurgalarınızı düzeltin," diyor eğitimci yumuşak bir sesle ve ben de onun hareketini takip ediyorum. "Derin, yavaş nefesler."

Gözlerimi kapatıp zihnimi boşaltıyorum ya da en azından öyle yapmaya çalışıyorum. Ama onun görüntüsü Cuma günü benden önce

Gece hiç gitmez.

Eğitmen dersi sona erdirir ve sessizce herkes ayağa kalkıp matlarını yuvarlamaya başlar
Yu

kar Beşe kadar sayıyorum ve sonra gözlerimi açıyorum, bunu yaptığımda her şeyin daha
1. basit olacağını umuyorum. Kendime geldiğimde Ella'yı bana gülümserken
buluyorum.

"Doğuştan yeteneklisin," diye
fısıldıyor. "O kadar ileri
gidebileceğimden emin
değilim." "Yine de daha iyi
hissediyorsun, değil mi?"

Birkaç saniye duraksadım. "Evet, aslında biliyorum.

"Hadi, kahveye ihtiyacım var."

Hasırlarımız kollarımızın altında, yan yana yürüyüp kafeye doğru gidiyoruz. "Paket servis mi?
Ders çalışmam lazım."

"Elbette."

"Bana Cuma gecesini anlatacak mısın?" Avluda yolumuza devam ederken soruyor. "Çok
fazla içtim ve Luca'nın yatağında sızdım." Bu tamamen yalan değil.

"Peki ya sen? Ben ortadan kaybolduktan sonra biriyle takıldın mı?" Üzerimdeki gerginliği
atmak için soruyorum. Hemen cevap vermeyince, yanaklarının kıpkırmızı olduğunu görmek
için ona bakıyorum.

"Kim?"

Başını ellerinin arasına alıyor ve inliyor.

"Aman Tanrım, Leon muydu?" Mantıklı olsun diye onu onunla dans ederken bıraktım. Ama
sonra neden

dün sabah bir şey söylemeyecek miydi?

Midem bulanıyor ama Ella'yla birlikte olduğu düşüncesinden mi yoksa bunu benden saklamış
olabileceği gerçeğinden mi emin değilim.

"Colt'tu," diye itiraf ediyor.

Çocuklar hakkında bir fikir edinmek için henüz yeterince bilgim yok ama iyi birine benziyor.
Tam bir oyuncu ama benim gözümde Luca ve Leon'la arkadaşsa iyi bir adam olmalı.

"Tamam mı? Kötü bir şey mi oldu?" "Ne?"

Hayır, hayır. Hiçbir şekilde kötü değildi."

"Peki sorun ne?"

"Maddison'ın yarısıyla birlikteydi."

"Bu bir partiydi, burası üniversite. Eminim insanlar daha
kötülerini de yapmıştır." "Biliyorum, ben sadece... ugh. Çok
iyiydi," diye sızlanıyor. "Belki ikinci bir atış için seni geri
alır."

"Hayır, bu asla olmayacak. Bir kereye mahsus kuralı var."

"Vay canına, kuralları varmış. Bu... evet."

"Kahrolası iğneler," diye mırıldanıyor.

"Bir oyuncu istediğini söylemiştin, o yüzden..."

"Evet, ama en iyi oyuncuyu istediğimi hiç söylemedim."

"Pişmanlık için çok geç, Ella."

"Biliyorum. Bunu arkamda bırakmalıyım. Gittiğimden beri beni düşünmediğini Tanrı biliyor."

Yoga pantolonu ve bluzuyla ona bakıyorum. Umarım öyledir ve ne kadar şanslı olduğunu biliyordur.

"Ella," diye bağılıyor biri otoparkın köşesinden.

"Aman Tanrım," diye ciyaklıyor yanımda, az önce gördüğü kişi için heyecanla ayaklarının üzerinde zıplıyor. "Uzun sürmeyecek," diye söz veriyor uzaklaşmadan önce.

"Sorun değil, geri döneceğim," diye sesleniyorum ona, burada yalnız bir adam gibi dikilmek istemiyorum.

Üç kişinin onu izlediği yere doğru koşarken omzumun üzerinden bana el sallıyor.

Önlerine çıkar çıkmaz onu kucaklarına aldılar.

Kahvemi dudaklarıma götürüp bir yudum aldıktan sonra yatakhanemize ve masamda beni bekleyen ödevime doğru yola çıkıyorum.

Ella ve arkadaşlarını geride bırakarak otoparkın kenarına doğru yürüyorum.

Arabalar gelip gidiyor ve birkaç bankta oturan öğrencilerin sesleri düşüncelerimde kendimi kaybederken bana doğru süzülüyor... ya da belki pişmanlıklar daha doğru olur.

Köşeyi dönüyorum ve binamız uzaktan görünürken büyük siyah bir şehir arabasının arkasında kayboluyorum.

Yanımdaki kapı açılıyor ve ben daha ne olduğunu anlamadan iri bir el ağzımı kapatıyor ve beni tekrar aracın içine çekiyor.

Bacaklarımı tekmelerken ve saldırganla temas kurma umuduyla kollarımı arkama atarken kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyor.

"Sakin ol, Scarlett." O ses.

Şu lanet ses.

Koltuğa oturtuldum ve gözlerinin içine bakmak için döndüm. "Ne istiyorsun?"

Victor Harris'in ağzı bana bakarken kaşlarını çatıyor. Bakışlarını vücudumdan aşağı indirmeden önce gözlerinde bir an için tiksinti var. İğrenme duygusu içimi kaplıyor ve üstümü örtmek için fermuarlı kapüşonumun kenarlarını tutuyorum.

Tüylerimi diken diken ediyor.

"Ne. Ne. Sen. İstiyorsun?" Eğer benden saygı göreceğini sanıyorsa, o zaman şansы yok demektir. Bu onunla ilk karşılaşmam değil. Gerçi şu anda burada otururken, önceki seferin son olmasını diliyorum.

Kim olduğu umurumda değil. Beni bu şekilde kaçıramaz.

"Senin için bir işim var, ama önce biraz görgü kurallarını öğrenmen gerekip gerekmediğini merak ediyorum." Ona kaşlarımı kaldırdım.

"Kane'in şimdiye kadar işi bitirmiş olabileceğini düşünmüştüm."

Eğer Kane'den bahsetmesine tepki vermeme istiyorsa büyük bir hayal kırıklığına uğrayacak. "Senin işini istemiyorum. Bunu senin için kölelerinden birine yaptır."

"Yapamam. Bu iş için biraz farklı birine ihtiyacım var."

"İlgilenmiyorum Victor." Ondan uzaklaşıp kapıya doğru uzanıyorum ama parmaklarımı kapı koluna geçiremeden Victor'un parmak uçları kollarımın üst kısmına saplanıyor ve tekrar ona doğru sürükleniyorum.

Beni o kadar yakınına çekiyor ki, iğrenç eski sigarası ve bayat viski nefesi yüzümde geziniyor. Dudaklarıma bakarken midem bulanıyor.

"Çekil üstümden," diye bağıriyorum, kolumu çekmeye çalışıyorum ama tek başardığım daha sıkı tutması oluyor. "Şimdi, şimdi, Hunter. İyi davranmak senin yararına."

"Siktir git," diye tükürüyorum yüzüne, yanağımdan boynuma doğru inen acı gözlerimi yaşartmadan önce.

Ama öfkeyle dişlerimi sıkarken gözlerimi ondan ayırmıyorum. "Benden ne istiyorsun?"

"Sana söyledim, bir işim var. İş yap ve hayatına devam etmekte özgürsün."

"Peki ya yapmazsam?"

Dudaklarından manyakça bir kahkaha dökülüyor. "Diyelim ki bunu yapman senin yararına olacak." "Senin için hiçbir şey yapmıyorum," diye tükürdüm.

Onun için çalışan insanların sonunda ne tür şeyler yaptığını biliyorum ve bunun ya da onun aptal küçük çetesinin bir parçası olmak istemiyorum.

"Sevdiğin insanlara kolayca ulaşabilirim, Scarlett," diye uyarıyor. "Bunu asla unutmamalısın." Ailemi düşündüğümde boğazımda bir yumru oluşuyor ve paniğimi açıkça fark ediyor.

"Herkesin bir zayıflığı vardır, Scarlett. Ve senin de çok var. Şimdi oğullarımın evine birkaç şey bırakmanı istiyorum."

"Neden ben? Creek'in yarısı senin maaş bordronda," diye çıkışıyorum ve sonunda beni bıraktıktan sonra ondan uzaklaşıyorum.

"Adamlarımdan birini gönderirsem kokusunu alırlar. Bunun gizli kalmasına ihtiyacım var."

"Ve sen benim aniden içeri girmemin normal görüneceğini mi sanıyorsun? Sen dengesizsin. Bunu sana söyleyen oldu mu?"

Sanki sözlerim onu gerçekten memnun etmiş gibi gülümsüyor. Siktiğimin psikopatı.

"Nasıl yapacağın umurumda değil, Scarlett." Titriyorum, adımın onun dilinden yuvarlanışından nefret ediyorum. "Gerekirse dizlerinin üzerine çök." Onun bu önerisi karşısında dudağım kıvrıldı.

"Evlerine girebilmek için oğullarınıza cinsel iyilik yapmamı mı istiyorsunuz?"

"Kane'in sizi içeri alacağına eminim. Dün gece oraya gidiyordu, değil mi? Seni görmeye mi?" Şok nefesim onun sorusunu yanıtlıyor.

Öne doğru uzanarak küçük bir evrak çantasını kucağına alır ve klipslerini açar. İçinde bir dizi küçük siyah kare vardır.

"Bu da ne böyle?"

"Kameralar. O evde neler olduğunu bilmem gerek. Bunları yerleştireceksin, ihtiyacım olan bilgiyi alacaksın ve işimiz bitecek."

"Ne söylediklerini kontrol edemem."

"O zaman, ailenin iyiliği için, öyle olmasını umsan iyi edersin. Zaten senin ailen yüzünden bir oğlumu kaybettim. Bu iyiliğe karşılık vermekten nefret ederim."

En küçük oğlu Gray'in sadece birkaç ay önce Harley'e yapmaya çalıştığı şeyi düşününce kanım donuyor.

Kimse ona ne olduğunu bilmiyor. Hayatta olup olmadığını bile bilmiyorum. "Onları bulacaklar."

"Evet, bulacaklar. Ellis baktığı anda onları fark edecektir. Bu nedenle, ihtiyacım olan şeyi bana getirmek için onları mümkün olduğunca uzun süre oyalamanızı öneriyorum."

"Bu delilik."

"Para kaybediyorum ve bunun oğullarımın eliyle olduğunu düşünüyorum. Evet, bunda çok yanlış var." "Peki ya bunu yaparsam?" Çantanın kapağını kapatıp uzatırken soruyorum.

"Ailen güvende olacak ve eğer cömert hissedersen, oğlunun bir iki iş yapmasına izin verebilirim. Geçen yıl benim için yeterince kan döktü."

Sözleri kafamda gerçekten ihtiyacım olmayan görüntüler oluşturuyor. Kane'in bu kancığa bağlı olduğunu biliyorum, her zaman öyleydi. Ama onun için öldürmek mi? Umarım öyle değildir. Gerçi onun işiyle ilgili diğer seçenekler de pek cazip değil. Uyuşturucu, silah, kirli para, kadınlar. Sonuncusu tüylerimi ürpertiyor.

Kimsenin normal hayatının bir parçası olmaması gereken bir şey. Ama Harrow Creek'te büyürken.

Aynen öyle. Normal.

Bizi oradan çıkarmak için yaptığı her şey için anneme duyduğum hayranlığın pek çok nedeninden biri.

"O benim oğlum değil. Onunla ne istersen yap."

Eğlenen ama şeytani kıkırdaması bana tek kelimesine bile inanmadığını söylüyor. "Artık gidebilir miyim?"

Victor şoförüne başıyla işaret ediyor ve kilitler etrafımdan çözülerek kaçmama izin veriyor. "Seninle iş yapmak güzeldi, Scarlett."

"Isır beni."

"Çok isterim."

Boğazıma hücum eden safrayı yutarak arabadan atlıyorum. "Seni arayacağım *Prenses*. Bir haftanız var."

Kapıyı çarparak kapatıp arabadan kaçarken içimi şiddetli bir ürperti kaplıyor.

Bir binanın arkasındaki girintiye girip duvara yaslanıyorum ve derin nefesler çekerek arabanın içinde alamadığım nefesleri telafi ediyorum.

Bu gerçekleşiyor olamaz.

Başımı birkaç kez duvara vuruyorum. Kendimi uyanık olduğuma ve bunun kötü bir rüya olmadığına ikna edecek kadar ama kendime zarar verecek kadar değil.

Ellerim titreyerek ve kalbim hızla çarparak orada dururken ve seslerin yaklaştığını duyarken başka bir araba park yerinden çıkıyor.

Geri dönmem gerek. Ella beni döver ve ne olduğunu sorarsa... Başımı sallarım. Onları bu karmaşanın içine sürükleyemem.

Kane'in bilmeden beni buna sürüklemesi yeterince kötü.

Tüm bunların onun yüzünden olduğu düşüncesiyle yumruklarım kıvrılıyor. Bu tür şeyler onun hayatında olur. Benim değil.

Harrow Creek'ten bu yüzden ayrıldık. Kendi hayatımı kurmak için New York'a gitmemin nedeni. Belki de söyledikleri doğrudur.

Geçmiş asla çok geride değildir ve her zaman sizi yakalar.

"Lanet olsun," diye mırıldanıyorum, duvarı itip hızlı adımlarla eve doğru yürümeye devam ediyorum, birkaç saniyede bir sanki gölgelerden başka bir şeytan fırlayacakmış gibi omzumun üzerinden bakıyorum.

KANE

I Maddison'ın merkezindeki şık bir restoranda Alana'nın karşısında oturuyordum. Otoparkta yanıma yanaştığında etkilenmiş görünüyordu.

Onu almamı istemişti ama akşam yemeğinde bir sınır çizdim.

Vic, babasını tekeline alırken onu birkaç saat eğlendirmemi istiyor, tamam -pek sayılmaz, ama buradayım- ama hepsi bu. Akşam yemeği.

Bütün günümü ders çalışarak geçirdim, antrenmanlar ve dersler sabah tekrar başlamadan ve neredeyse her saniyemi almadan önce her şeyin üstesinden gelmeye çalıştım.

Tatlılarımızın gelmesini beklerken kim bilir neler konuşuyordu.

Onu dinliyormuş gibi bakıyorum, ama aslında tek yaptığım Scarlett'ten farklı olduğu yönleri seçmek.

Cildi solgun, çok solgun, neredeyse hasta gibi görünüyor. Mavi gözleri yorgun, bir zamanlar onlarda gördüğüm yaşam heyecanını kaybetmiş, yüzündeki bol miktarda makyaja rağmen altındaki torbalar bakışını tamamlıyor.

Let'in parlak seksi kırmızısına kıyasla dudakları bebek pembesi ve neredeyse beyaz olan saçları çok parlak, çok ağarmış.

O sadece... yanlış.

Ve biliyorum ki boktan bir nedenden dolayı harcadığı tüm çaba benim içindi. Beni memnun etmek istiyor, bunu bilmek için yatak odasında onunla geçirdiğim kadar çok zaman geçirmiş olmama gerek yok.

Yaptığı, söylediği her şeyi sanki ondan hoşlanmamı sağlamak için planlamış gibi. Nedenini kim bilir. Tuhaf ilişkilerine rağmen onu asla bırakmayacak bir adamla evli. İşler böyle yürümez.

Elbisesinin yüksek yakasını çekiştiriyor ve başını bana doğru eğiyor.

"Ne düşünüyorsun?"

"Uh..."

"Tatlım, üniversite seni şimdiden bitirdi mi? Sana çok fazla olacağını söylemiştim."

Kaşlarımı çattım. Hayır yapmadı. Şey... belki de yaptı. Sesini ayarlamakta iyiye gidiyorum.

Dışarı.

"Sorun değil, sadece bir değişiklik." Yalan yok. Vic beni gece gündüz çalıştırdı.

MKU'da başlayacaktım. Bir de bunun üzerine takıma katılabilmek için en iyi formda olduğumdan emin olmak için antrenman yapıyordum ve çok yorulmuştum. Buraya dinlenmek için geldim.

"Tatillerden bahsediyordum."

"Tamam, harika."

"Kyle'ın bu yıl geri dönmesi senin için iyi olacak. Ailemle vakit geçirmeyi çok isterdim ama-"

O devam ediyor ama ben yine dalıp gidiyorum.

Evet, Kyle'ı geri almış olabilirim ama Noel'i Harley ile Hunter'ların evinde geçirmeyeceğini düşünecek kadar aptal değilim. Kesinlikle davet edilmeyeceğim bir yer.

Geçen yıl olduğu gibi bir Noel'i daha yalnız geçirmeyi düşünerek iç geçiriyorum. Pantolon cebimdeki telefonumun titreşimi beni iç karartıcı düşüncelerimden uzaklaştırıyor.

Alana'ya baktığımda hâlâ konuştuğunu görüyorum ve bundan kurtulmak için sağlam bir bahane olarak kullanabileceğim bir şey olmasını umarak gizlice çekip çıkarıyorum.

Karşımda duran ismi gördüğümde gözlerim açılıyor. Sadece ismi bile kalbimi hızlandırıyor ve ateşimi yükseltiyor.

Prenses.

Dayanamayıp ekranımı kaydurdım ve mesajı açtım.

Verdiğin sözleri asla tutamazsın. Hayal kırıklığına uğradım.

Sözlerini okuyup tekrar okurken nabzım gümbür gümbür atıyor. O... o bana meydan mı okuyor?

Onu yurt odasında kapıya bakarken ve her an içeri dalacağımı düşünürken düşündüğümde dudaklarımda bir gülümseme belirliyor.

Tam da bunu yapmayı düşünürken sikim sertleşiyor.

Onu pencereye doğru götürün ki yanından geçen herkes onun kime ait olduğunu bilsin. Onun benim küçük pis fahişem olduğunu anladım.

Önüme konan bir dilim limonlu turta beni kötü düşüncelerimden uzaklaştırıyor ama birdenbire hiç de çekici gelmemeye başlıyor. Tatlı olarak istediğim tek şey Scarlett.

Cuma gecesi onun tadının nasıl olduğunu hatırladıkça alt dudağımı emiyorum ve sikim ağlıyor. Yine de, önümdeki kadına bir bakışım fantezimi biraz mahvediyor.

"Kahretsin, bunu yemeliydim. İnanılmaz görünüyor," diye yakınıyor, kendi meyve salatasını görmezden geliyor ve onun yerine benim tatlıma ağzının suyu akarak bakıyor.

"Al, gitmem gerek," diyorum, telefonumu cebime geri sokuyorum ve yemeğin parasını ödemek için biraz nakit çıkarıyorum.

"Ne?" diye çılgılık atıyor ve beni irkiltiyor. Geldiğinde çıkardığı rahatsız edici sese benziyor ve onu da bir daha duymamayı tercih ederim. "Beni burada öylece bırakamazsın."

"Gerçekten üzgünüm," diye yalan söyledim. "Acil bir durum var."

Yüzü düştü. "Oh hayır, her şey yolunda mı.

Kyle?" "Endişelenmene gerek yok, ama gerçekten gitmem gerekiyor."

Dudakları ayrılıyor, benimle tartışmak için mi yoksa başka bir şey için mi bilmiyorum ama umurumda değil. Tek kelime etmeye fırsat bulamadan oradan çıktım.

Şehrin diğer ucundan kampüse doğru ilerlerken direksiyonu kırıyorum.

Sabırsızlık ve hayal kırıklığı yaklaştıkça beni daha iyi hissettirmeye başlıyor.

Bu kadar çabuk atlamamalıydım, ama Alana'dan uzaklaşmak için gerçekten ikna edilmeye ihtiyacım yoktu.

Vic öğrenirse bunun için kıcıma tekme basar ama şu anda Letty beni beklerken gerçekten umurumda değil.

Yurt binasının arkasındaki otoparka yanaştım.

Buradan penceresini göremiyorum ama pencerenin önünde durup beni beklediğini hayal edebiliyorum.

Ben.
Cebimden telefonumu çıkarıp mesajını tekrar okudum.

Annen seni şeytanla oynama konusunda hiç uyarmadı mı?

İki dakika boyunca ekrana bakıyorum ama mesaj asla okundu olarak görünmüyor ve cevap vermeye çalışmıyorum.

Eğer bir önceki mesajını okumamış olsaydım, hayal gördüğümü düşünmeye başlayabilirdim. Bir süre daha orada oturup kendimi eve gitmem gerektiğine ikna etmeye çalışıyorum. Ama sonra, binasının ana kapısı açılıyor ve bir grup insan ortaya çıkıyor. Onları onun koruyucuları olarak tanıdım. Ama o onlarla birlikte değil.

Bunu gerçekten planlamış.

Arabadan inip onun binasına girmeden ve yatakhanesine çıkmadan önce onların gözden kaybolmasını bekliyorum.

Ana kapı açık ve ortak alanı taradıktan sonra odasına doğru ilerliyorum. Sessizce yürüyorum.

Beni bekliyor olabilir, ama bu erken geleceğimi duyuracağım ve ona haber vereceğim anlamına gelmiyor.

Kulağımı kapıya dayadığımda, müziğinin düşük ritimleri duyuluyor ve vücudumdaki her kas geriliyor.

Kapının hemen diğer tarafında.

Kendimi dizginlemeye çalışırken yumruklarım kıvrılıyor.

Koridordan gelen bir ses beni harekete geçiriyor ve elimi kapının koluna dolayıp, eğer beni bekliyorsa kilidin açılacağını umarak çeviriyorum.

Ve öyle.

Nefesimi içime çekiyorum ve kapıyı sonuna kadar açıyorum.

İçeri adımımı atar atmaz onu hemen bulmayı umarak odayı hızla tarıyorum. Ama bulamadım. Yatağı yapılmış, oda derli toplu ve müzik dışında sessiz.

Ne-

Odanın diğer tarafındaki kapalı bir kapı benimle alay ediyor ve akan suyu duymayı ve onun duşta olmasını bekleyerek oraya doğru yürüyorum.

Eğer öyleyse mükemmel.

Ama kapı duvara çarpmadan önce bile onun burada olmadığını biliyordum. Benimle oynuyor.

Dışlerim hayal kırıklığı içinde gıcırıyor.

Lanet arabadan çıkmamam gerektiğini biliyordum.

Banyosuna sırtımı dönerek odasının ortasında duruyorum.

Bir yanım kendimi yatağına atıp onu beklemek, bu küçük oyun için tekrar ortaya çıktığı anda onu cezalandırmak istiyor.

Ama sonra gözlerim onun masasına takılıyor ve orada duran kampüs haritası katlanarak koskoca üniversitenin küçük bir bölümünü ortaya çıkarıyor.

Saatime bakıyorum. Pazar akşamı saat dokuz, kapalı olmalıydı. Ama bu beni haritayı kaydırıp yola çıkmaktan alıkoymuyor.

Çok uzakta olmadığını bildiğim için arabamı olduğu yerde bırakıp yaya olarak yola çıkıyorum.

Binaların önünden geçerken kampüs sessiz. Öğrenciler gece için yurt binalarında kaybolmak üzereler. Neyse ki istediğim binaya yaklaşırken kimse beni durdurmuyor.

Richard J. Armitage Kütüphanesi, Maddison Kings Üniversitesi binaları arasında açık ara en süslü olanıdır. Gotik mimarisi ve vitray pencereleri onu diğerlerinden ayırıyor. Ama girişe doğru ilerlerken bunu pek önemsemiyorum.

Arkamdaki park yeri boş, sadece bir araba var. Tanıdığım bir araba. İçimde bir şeyleri harekete geçiren bir araba. Çünkü eğer içindeki his doğruysa, o da benimle oynamaya çalışırken onlarla birlikte orada.

Eğer bu doğruysa, sonu hiç iyi bitmeyecek. Onun için.

Girişteki tüm ışıklar kapalı ama binanın derinliklerinde birkaç tane yanıyor. Ve onları görünce önümdeki kapıyı itiyorum.

Neyse ki sessizce açılıyor ve içeri giriyorum.

Geniş alanı tararken her yer ıssız görünüyor. Onu geçen gün burada gördüğümü hatırlıyorum ve aynı katta olabileceği ihtimalini düşünerek merdivenlere yöneliyorum.

Haklı olduğumu biliyorum çünkü üçüncü kata adımımı attığım anda sesler duyuyorum. Derin erkek sesleri.

Bir sıra kitabın arkasına gizlenene kadar sessizce ilerliyorum ve bir masanın etrafında oturup çalışan üçünü izliyorum.

Bu saatte burada olmamaları gerekirdi. Saatler önce kilitlenmiş olmalıydı ama üniversitenin kralıysanız her şey yanınıza kâr kalabilir.

Kıskançlık, karaya inmeyi bekleyen bir kasırga gibi etrafımda dönerken, üçünün birlikte çalışmasını, konuşmasını ve şakalaşmasını en uzun süre izliyorum.

Hâlâ kendimi gitmem gerektiğine ikna etmeye çalışıyordum ki Letty sandalyesini arkasından iterek ayağa kalktı.

Kollarını başının üzerine kaldırıyor, sırtını geriyor ve tişörtünün bel bandı ile tişörtünün arasındaki altın rengi teni ortaya çıkarıyor.

Hem Luca'nın hem de Leon'un gözleri o ten parçasına odaklanır. Arzu ve yaramaz düşünceler gözlerini karartıyor.

Onu onun yatağında bıraktın, diye kafamın içinde küçük bir ses yükseldi. Eğer ona dokunduyorsa, hepsi senin suçun.

Onu cezalandırmak istiyordum ve onun odasında olduğumuzu fark ettiğimde bunun mükemmel olduğunu düşündüm. Ama kafam bulutların üzerindeydi, şehvet ve onun kokusuyla sarhoş olmuştum. Onu orada mahvolmuş bir elbiseyle ve sarhoş bir halde bırakmak muhtemelen yapabileceğim en kötü şeydi.

İkisiyle de kısaca konuşuyor ve masadan bir adım uzaklaştığında Luca da ayağa kalkıyor.

Kadın ona başını sallar ve Luca hemen yerine oturur.

Her ikisine de gülümseyerek masadan uzaklaşıyor, saklandığım koridoru geçiyor ve kütüphanenin en arkasına doğru ilerliyor.

Bir süre sonra onu takip ediyorum, kısa kot eteğinin içinde kışının sallanışını ve kırmızı Chucks ayakkabılarına kadar açıkta kalan bacaklarını izliyorum.

Çocuklardan mümkün olduğunca uzak bir koridora dönerken dudaklarımda bir gülümseme kıvrılıyor. İstesem de daha iyi planlayamazdım.

Kitapların önünde durur, parmak uçları kitapların sırtlarında gezinirken buraya gelme sebebi olan kitabı arar.

Bulamayınca alt rafa iniyor ve bu sırada kışını dışarı çıkarıyor. Eteği o kadar kısa ki, kışının kıvrımlarını görebiliyorum.

Aşağı uzanıp, hızla şişen sikimi avuçladım.

Daha da alçalıyor ve ben hamlemi yapıyorum, arkasından yürüyorum ama vücutlarımız arasında bir inç boşluk bırakıyorum.

Aradığı şeyi bulamadığı belli olan kadın inliyor ve ayağa kalkıyor.

Ellerimden biri ağzını sararak çığlık atmasını engelliyor, diğeri ise vücudunu benimkine yapıştırıyor.

"İyi deneme, Prenses," diye fısıldıyorum. "Ama benden kaçamazsın."

Vücudu benimkine karşı şiddetle titriyor ama bir an bile korktuğuna inanmıyorum. Öyle olsaydı, bunu ayarlamazdı.

"O küçük oyunu oynayarak bunu mu umuyordun?" Başını sallar.

Yalancı.

"Yani beni yurttaki odana çağırıp sonra da gelip seni bulmam için kanıtları ortalıkta bırakmadın mı?"

Bir şeyler söylemeye çalışıyor ama elim hâlâ ağzının etrafında olduğu için başaramıyor. "O neydi, Prenses? Sizi tam olarak duyamıyorum."

Çığlık atmayacağından emin bir şekilde elimi çekiyorum.

"Siktir git."

"İşte şimdi konuşmaya başladık."

Elimi kürek kemiklerinin arasına koyarak onu tekrar eğilmeye zorluyorum.

Hiç itiraz etmeden boyun eğiyor ve bu bana bilmem gereken her şeyi anlatıyor.

Bu tam olarak onun istediği şey. Bir yanım bunu ona vermeyi reddetmeli miyim diye merak ediyor. Ama şimdi buradayım ve o bana yaslanmış durumda, tadına bakmadan çekip gitmem mümkün değil.

Eteğini belinden yukarı doğru iterek çıplak poposunu ve siyah tangasını ortaya çıkarıyorum.

Avucum yanağını bir kez daha kızartmak için seğiriyor ama tokadın etrafımızdaki sessiz alanda çok yüksek sesle çınlayacağını biliyorum, bu da beni dürtüye direnmeye zorluyor.

Onun yerine parmağımı külotunun dantelinin altına sokup kıvrımlarında gezdiriyorum.

Sırılsıklam olmuştu.

"Burada oturmuş beni mi bekliyordun, Prenses?" Neredeyse hırlayacaktım. "Hayır," diye itiraz ediyor ama ikimiz de dişlerinin arasından yalan söylediğini biliyoruz.

"Yalancı. Vücudun bana aksini söylüyor. Orada onlarla otururken sikimin içinde olduğunu mu hayal ediyordun?"

Ben iki parmağımı içine sokarken o inkâr içinde başını ileri geri sallıyor. Haykırıyor ve ben onun üzerine katlanarak ağzını bir kez daha kapatıyorum.

"Bunu mu istiyorsun, Prenses? O zaman benim için iyi bir küçük fahişe olman gerekecek, anladın mı?" Konuşurken G noktasını sıyrıyorum ve dediğimi yapmaktan başka seçeneği olmadığından emin oluyorum.

"Kane," diye inliyor ve ses tonundaki çaresizlik karşısında neredeyse boşalmıyordum. "Sikimi mi istiyorsun, Prenses?"

Sorum üzerine elimden sıvı fışkırıyor ve bana ihtiyacım olan tüm cevapları veriyor.

Boştaki elimi belime atarak kemerimi çözüyorum ve fermuarımı açarak ağrıyan sikimi serbest bırakıyorum. "Oh Tanrım," diye inliyor, kasları parmaklarımın etrafında gerilmeye başlıyor.

"Hiç sanmıyorum," diye homurdanarak parmaklarımı onun içinden çekiyorum. "Eğer gelirsene - ve eğer

-Sonra da sikimin etrafında. Anladın mı?" "Evet," diye inliyor.

"İyi. Küçük. Fahişe." Son kelimeyi söylediğimde ileri atıldım, onu kabzasına kadar doldurdum ve

öne düş.

Önündeki kitaplığa kafa üstü uçmadan önce onu belinden yakalıyorum "Siktir," diye fısıldıyorum sıcaklığı beni içine alırken ve kasları uzunluğumun etrafında dalgalanırken.

Birlikte geçirdiğimiz ilk gecenin ardından nihayet eve döndüğümde, hayal gücümün bana oyun oynadığını düşündüm çünkü bu güzel küçük yalancının bu kadar iyi olmasına imkân yoktu.

Ama sonra Cuma gecesi ona tekrar daldım ve anladım ki... bu benim hayal gücüm değildi.

İşte bu yüzden Scarlett Hunter konusunda tamamen boku yediğimi biliyorum.

İçimden bir ses hayatımın sonuna kadar ondan intikam almaya çalışsam da bunun asla yeterli olmayacağını söylüyor.

Onunla hiçbir şey yeterli değil.

Koyu renk saçlarını yumruğumun etrafına sararak, sırtını eğmekten başka çaresi kalmayana kadar çekiyorum, sikimin ucu rahim ağzını sıyrana kadar beni içinde daha derine zorluyor.

"Kane. Siktir," diye inliyor, ona verdiğim her acımasız darbeyi alıyor.

Saçlarım yüzüme dökülüyor, taşaklarım kalkmaya başlarken ter cildimi kaplamaya başlıyor.

Bunun sonsuza dek sürmesini istiyorum, ama onu burada ne kadar uzun süre tutarsam yakalanma şansımız o kadar artar ve bunun olmasına izin veriyorum.

Onu o orospu çocuklarına geri göndermek için her türlü niyetim var, iyice becerdin, jöle bacakları üzerinde yürüyor, döllerim ondan damlıyor.

"Siktir." Sadece bu düşünce bile sikimi sarsıyor.

Parmaklarım kalçalarında sıkılaşıyor, eminim Cuma gecesi arkamda bıraktığım morlukları kazıyordur, diğer elim karnından yukarı kayıyor, onu ayakta durana kadar kaldırıyor, sırtı önüme dönük.

Göğüslerini inlemesine ve kıvranmasına yetecek kadar sert

sıkıyorum. Elim boğazına dolanana kadar devam ediyor.

"Cuma günü ben gittikten sonra ne yaptınız Prenses? Onlardan birinin de içine girmesine izin verdin mi?" "Hayır," diye haykırıyor, vücudu bir süre hareketsiz kalıyor.

Parmaklarım uyarmak için geriliyor.

"Emin misin, yoksa bana yine yalan mı söylüyorsun? İkimiz de bana ihanet etmeyi ne kadar sevdiğini biliyoruz." "Ben... Ben Luca'nın yatağında uyudum. Ama o... o bana dokunmadı."

Benim olana elini sürdüğü düşüncesi göğsümü daraltıyor. "Umarım bana doğruyu söylüyorsundur. Eğer aksini öğrenirsem-"

"Bu doğru," diye nefes alıyor. "Luca hiç-oh Tanrım," diye inliyor, kalçalarımın etrafında döndüğümde sözlerini unutuyor.

"Şimdi söyle bana," diye fısıldıyorum kulağına, nefesim kulağına çarptığında titremesine bayılıyorum. "Seni bulmamı planladın mı?"

Sessizlik.

Parmaklarım bir kez daha geriliyor.

"Scarlett," diye uyarıyorum. "Bana gerçeği söylemezsen bu işin sonu senin için iyi olmayacak." "Evet," diye nefes alıyor.

"Cuma gecesi senden ayrıldığımdan beri sikimi mi düşünüyorsun?"

"Evet."

"Gelmek istiyor musun?" Soruyorum, horozum kendi serbest bırakmamla şişiyor. "Evet," çılgılığı bu sefer daha yüksek.

"Sert," diye tükürüyorum, onu kendimden uzaklaştırıyorum, etrafında döndürüyorum ve

dizlerinin üzerine çökmeye zorluyorum. "Aç," diyorum, beni boğazının arkasına almaktan başka çaresi kalmayana kadar sikimi dudaklarına doğru itiyorum.

Gözlerinde nefretle bana bakıyor. Onu bu kadar çok sevdiğini bilmesem, ısırp koparmakla tehdit ettiğini düşüneneğim.

"Em. Beni."

Gözleri kapanıyor ve direnmeye çalışıyor ama sadece bir saniye sonra dudakları etrafımda sıkılıyor ve beni sertçe emiyor.

"Benim için diz çökerken evinizdeymiş gibi görünüyorsunuz, Prenses. Kralına boyun eğiyorsun. Siktir," diye bağıyorum beni daha derine götürürken.

Gözyaşları dökülmeye başlarken parmaklarım saçlarına dolanıyor ve onu yerinde tutuyor. Çok güzeldi.

Geri dönüşü olmayan noktaya ulaşmadan önce sadece iki dakika daha dayanıyorum ve horozum boğazından aşağı sıcak cum ipleri fişkırtıyor.

Aletim dudaklarından kayarken, onu benimle damlatarak geri göndermek için çok fazla olduğunu düşünüyorum. Gözyaşlarını ve makyajının yanaklarından süzüldüğünü görmek bunu biraz telafi ediyor.

"Bir dahaki sefere benimle oynamak istediğinde bunu unutma," diye uyarıyorum, ancak ikimiz de bunun bir uyarı olmadığını biliyoruz.

Buna bayıldı.

Kendimi pantolonumun içine sokuyorum, elimi saçlarımda gezdiriyorum ve düğmeli pantolonumun önünü düzeltiyorum.

"Bekle sen-"

"Gidiyorum. Gecenin geri kalanında iyi eğlenceler."

Sırtımı dönüp ondan uzaklaşmadan önce ona ukala ve tatmin olmuş bir sırıtış fırlatıyorum.

Bu oyunu sadece birimiz kazanacak, Prenses.

LETTY

Luca ve Leon'u bıraktığım masaya geri dönerken nefesimi tutuyorum, Tanrı bilir ne kadar zaman önce. On dakika da olabilirdi, bir saat de. Kane yanımdayken zaman durmuş gibi görünüyor.

Tek olumlu düşüncem, eğer çok uzun süre yok olsaydım, onlardan birinin gelip beni bulacağı.

Onlara yaklaştığımda Leon, "Biz de bir arama ekibi göndermek üzereydik," diye şaka yapıyor ama bilgisayar ekranından başını kaldırmıyor.

Ancak Luca başını kaldırıp bana doğru bakıyor.

"Let, sorun ne?" Leon'un bakışlarının yakıcı sıcaklığı yanaklarımı yakmadan önce yüz hatlarını endişe kaplıyor.

"Yok bir şey," diyorum hafifçe. "Ayak parmağımı bir kitaplığa çarptım. Birkaç dakikalığına tüm ayağımı kırdığımı sandım."

İkisi de bir süre bana baktı. Beni değerlendiriyorlar.

Suçluluk duygusu beni onlara yalan söylediğim için boğmakla tehdit ediyor, ama onlara gerçeği, Kane'in beni kütüphanenin en karanlık köşesinde becermesine izin verdiğimi ve boğazıma boşalmadan önce bana fahişe dediğini söyleyemiyorum.

Yanaklarım hatıralarımla yanıyor ve içim, bana izin vermeyi reddettiği serbest bırakma için ağrıyor. Pislik.

Bu benim hatam. Canavarı dürttüm.

Ona mesaj attığımda ve ardından hızla odamı terk ettiğimde ne yaptığımı tam olarak biliyor olabilirim.

Ama bilinçli olarak ona beni nerede bulabileceğine dair kanıt bırakmadım... değil mi? "Kontrol etmemi ister misin?" Luca teklif ediyor. "Kırmadığından emin olmak için?"

Üzerimdeki seks kokusunu alabilecek kadar yaklaştığı düşüncesi ya da daha kötüsü Kane, uzun zaman önce boşalttığım koltuğa geri dönmeme neden oluyor.

"Hayır, sorun değil. Sadece kız gibi davranıyordum," diyorum gülerek ve mahvolmuş makyajıma gülüyorum. Kendimi sandalyeye bırakıp dizüstü bilgisayarımı kendime doğru çekerken gözleri beni takip ediyor. "Almaya gittiğin kitaba ne oldu?" Luca soruyor.

"Hiçbir yerde bulamadım," diye yalan söylüyorum, gözlerimi hâlâ uyumakta olan ekranımdan ayırmadan. "Biri onu dışarı çıkarmış olmalı."

"Sadece referans kitabı olduğunu sanıyordum?"

Omuz silkiyorum. "Kim bilir, başka bir gün denerim, gerekirse bir kütüphaneciye sorarım."

İkisi de sözlerimi kabul ediyor ama ikisi de pek ikna olmuş görünmüyor, ben de gözlerimi yere indirip ihtiyacım olan ve rafta durduğundan emin olduğum kitap olmadan elimden geleni yapmaya devam ediyorum.

Sessiz kütüphanede bir kırk beş dakika daha geçirdikten sonra Luca kendisine verilen talimatlara uyarak burayı kilitledi ve biz de dışarı çıktık.

Sanırım bu üniversitedeki en popüler çocuk olmanın avantajlarından biri. Herkese senin için her şeyi yaptırabilirsin.

Bu akşam çalışan kıza geç saate kadar kalıp kalamayacağımızı sorduğunda kız neredeyse altına işeyecekti.

Eğlenceliydi ama onun için üzüldüm. Dunn'ların yakışıklılığı ve karizmasının ne kadar korkutucu olabileceğini biliyorum.

ol.

Leon benim için Luca'nın yolcu kapısını açarken "Yemeğe ihtiyacım var," diye mırıldanıyorum.

"Teşekkür ederim," diyorum ona.

ve beni içeri kapatıp arka koltuğa oturmadan önce aşağı in.

"Tam yerini biliyorum," diyor Luca, arabayı çalıştırıp park yerinden kampüse doğru hızla ilerlerken.

O binayı geride bırakırken rahat bir nefes alıyorum. Hâlâ orada mı, hatta kampüste mi hiçbir fikrim yok ama uzaklaştığım için kendimi iyi hissediyorum.

"O kadar ders çalışmaktan iştahın mı açıldı?" Leon, midem hoparlörlerden akan Yungblud'un kısık ritimlerinden ikisinin de duyacağı kadar yüksek sesle hırladıktan sonra kafasını iki ön koltuğun arasına sokarak soruyor.

Yanaklarım bir kez daha alevlendi.

"Evet, o ve öğle yemeğinden beri bir şey yemedim."

İkisi de gözlerini bana çeviriyor, Luca sürüşe odaklanması gerektiğinden sadece bir süreliğine.

"Başlamayın," diyorum onlara. Dillerinin ucunda olduğunu bildiğim bu öğüdü daha önce de duymuştum. Yemek ve rutin konusunda pek iyi değilim, bu yüzden bu kadar kilo verdim ama sporcular için bu en hayati şeylerden biri.

Neyse ki Leon hiçbir şey söylemeden arkasına yaslanıyor ve direksiyonu biraz fazla sıkı tutması dışında Luca da sessizliğini koruyor.

Kendime bakma konusunda pek de iyi olmadığının farkındayım, ayrıca berbat görüldüğümün söylenmesine de ihtiyacım yok.

"Burası neresi?" Luca arabayı neon ışıklarla kaplı bir binaya doğru sürerken soruyorum. "Bölgedeki en iyi hamburgerci."

Paket servis penceresine yanaşıp aynı yemekten üç tane sipariş ettiğinde midem bir kez daha gurulduyor.

Leon, kardeşinin kontrolü ele alması hakkında tek kelime etmiyor, ben de arkama yaslanıp işini yapmasına izin veriyorum.

Garson üç kâğıt torbayı uzatır uzatmaz ve yemek kokusu arabayı doldurur doldurmaz ağzım sulanıyor.

Arabayı park etmek için bir alana sürmeden önce hepsini bana uzattı. "İnan bana, daha önce hiç böyle bir şey tatmadın."

Kendi çantasına dalıyor, hamburgerini açıyor ve içine dalıyor. Onun coşkusundan o kadar etkileniyorum ki çantamı bile açamıyorum.

"Aç olduğunu sanıyordum?" diye mırıldanıyor kıpırdamadığımı fark ettiğinde.

"Uh... öyleyim. Sosun var," diyorum gülerken ve ağzının kenarındaki lekeyi silmek için uzanıyorum.

Elini bileğime dolayıp başparmağımı ağızına götürdüğünde nefesim kesiliyor. Dudaklarını başparmağımın etrafına sarıp dilini tenimde gezdirirken tamamen büyülenmiş durumdayım.

Yeşil gözleri karararak bana bakarken, hâlâ ağrıyan göbeğimde karıncalanmalar başlıyor.

Vay anasını.

Arkamdan gelen bir gırtlak sesi beni daldığım yerden sürüklüyor ve kolumu onun elinden çekip kurtarıyorum.

Sonunda kendi çantamı yırtıp hamburgerimi açtığımda gözleri birkaç saniye üzerimde kalıyor.

"İzin mi?" Luca fısıldıyor.

"Öyle mi?" Ona bakmayı reddederek soruyorum.

"İyi misin?" diye soruyor ve uzanıp saçımın bir tutamını kulağımın arkasına sıkıştırarak arkasına saklanmamı engelliyor.

Hamburgerimi ağzıma atmadan önce "Tabii ki," diye zorluyorum.

Gerçek şu ki, iyi değilim. Hem de hiç iyi değilim ama şu anda ne onun ne de Leon'un bu konuda yapabileceği bir şey var.

Bu gece Kane'e ne olduğunu anlamaya çalışmak bir yana, hâlâ şeytan tarafından verilen küçük görevimi nasıl tamamlayacağımı çözmeye çalışıyorum.

"Haklısın. Bu delilik," diyorum ilk lokmamı yuttuktan sonra.

Sonunda Luca'nın gözleri yemeğini bitirmek için benden ayrılıyor ama bunun her neyse sonu olmadığını biliyorum. Konuşmamı, açılmamı istiyor. Ama bunu yapmanın muhtemelen yardımcı olacağını bilsem de, her şeyi dökmem gereken kişinin o olmadığını biliyorum.

Yalan söylediğim kişi o değil.

Ona gerçeği söylemek onu sadece kızdırır ve en son isteyeceğim şey, bir takım arkadaşıyla yaşadığı anlaşmazlık yüzünden sezonu daha başlamadan berbat etmesine neden olmaktır.

Hepimiz yemeğimizi bitirdikten sonra Luca, "Seni geri götürmeliyiz," diyor. Başımı sallıyorum çünkü başka ne yapabilirim ki? Beni de yanlarında götürmesi için yalvarabilir miyim?

Kane'in yurt odama gelmesinden korkmuyorum. Ne de olsa kendimi buna hazırladım. Ama şu anda yorgunum, sinirliyim ve yatağa tek başıma düşmek istemiyorum.

Bir önceki hafta her ikisiyle birlikte uyuduğum ve koruyucu kollarının beni sardığı anılar zihnimi dolduruyor.

Ama sonra anılarım bu gece kütüphanede Kane'le geçirdiğim zamana dönüşüyor ve tüm bedenim Luca ve Leon'la hiç olmadığı kadar canlanıyor.

Tehlike. Nefret. Cezayı.

Hiçbirini istememeliyim ama şu anda canım çekmiyorsa ne olayım.

Elimi saçıma götürüp biraz çekiştiriyorum, daha önce çekiştirirken hissettiğim duyguyu ve içime vurduğu yere kadar hissettiğim acıyı taklit ediyorum.

Ateşim yükseliyor ve nabzım derimin altında gümbürdüyor, klitorisim daha önce çok yaklaştığım serbest bırakılmayı elde etmek için ilgi bekliyor.

Ne olduğunu anlamadan Luca binamın arkasındaki otoparka yanaşiyor ve motoru durduruyor.

"Seni yukarı çıkarmamı ister misin?"

Karanlık ve boş çevremize bakıyorum.

Gün ışığında kaçırıldım, gölgelerde saklanan ve bugün yaşadıklarımın daha korkunç bir şey olamayacağından emin değilim.

"Hayır, ben iyiyim. Güvende olduğumda sana mesaj atarım." Kapıyı itip açmadan önce ona göz kırpyorum. "Daha iyi olursun," diye uyarıyor ama sesinde sertlik yok.

"Bu akşam için teşekkür ederim. Tıpkı eski günlerdeki gibiydi." İkisi de bana gülümsüyor.

"Sabah görüşürüz," diyor Leon.

Kapıyı çarpıp binama doğru yola çıkmadan önce ikisine de başımla selam veriyorum. Gözlerimi gittiğim yere odaklıyorum ama etrafa bakma, onu arama ihtiyacı neredeyse beni ele geçiriyor. Eğer

Hem Luca'nın hem de Leon'un arabadan her hareketimi izlediğini bilmiyordum, o zaman biliyor olabilirdim çünkü attığım her adımda farkındalık karıncalanmalarım daha da güçleniyor.

Yatakhanemize geldiğimde Micah mutfakta dizüstü bilgisayarının başındaydı. "İyi akşamlar," diyor, kısa bir süre için başını kaldırıp bakıyor.

"Hey," diye hafifçe iç geçiriyorum, buzdolabından bir şişe su alıyorum. "Bütün gün çalışıyor muydun?" "Oldukça fazla. Ellis senin hakkında iyi şeyler söyledi," diye ekliyor, parasını ödeyebilmek için ekranını indiriyor.

Bana biraz ilgi göster.

"Öyle mi? İstihbarat için kazı mı yapıyordun?"

Kıkırdıyor. "Hiç de bile. Sadece senin havalı olduğunu söyledi."

"Çok nazikti. O iyi bir adam," diyorum ama hemen irkiliyorum çünkü bunun ne kadar doğru olduğundan emin değilim. O Victor Harris'in oğlu. İyi bir insan olması gerçekten mümkün mü?

"Ailesinin kim olduğunu biliyorum, Let," diye itiraf ediyor, tepkimi açıkça okuyabiliyor. "Güzel, bu iyi. Sadece... sadece dikkatli ol, tamam mı?"

"Kendime nasıl bakacağımı biliyorum, Letty. Ama endişen için teşekkürler."

"Özür dilerim, eminim yapabilirsin. Sadece... Harris'ler özel bir tehlike markası ve onlara bulaşmanı hiç istemem."

Dudaklarında ukala bir gülümseme beliriyor. Tatlı Micah'tan çok Brax ya da West'te görmeye alışkın olduğum bir sırıtış bu. "Zaten tehlikeli olmadığımı kim söyledi?"

Yüzünü on saniye boyunca duygusuz tuttuktan sonra geniş bir gülümseme kopuyor ve kahkahayı patlatıyor.

"Yarı yarıya ikna oldun mu?" diye soruyor kahkahaları arasında.

"Bir saniyeliğine," diye yalan söyledim. Tehlikeli, zalim piçler tanıyorum ve Micah Lewis onlardan biri değil.

"Yaptığım en kötü şey, çocukken ablamın yatak odasını dinlemektir, böylece arkadaşlarıyla yaptığı kız muhabbetlerini dinleyebilecektim."

"Yapmadın mı?" Nefesim kesiliyor ama şu anda bana faydalı olabileceği dikkatimden kaçmıyor.

"Evet," diye itiraf ediyor, yanakları kızarıyor. "Onun arkadaşlarından birine büyük bir aşk besliyordum ve onun da benden hoşlandığına inanıyordum."

"Öyle mi yaptı?" Bir sandalye çekip oturarak dinliyorum, bu hikâyeye olması gerekenden çok daha fazla bağlanmış durumdayım.

Gülüyor ama ortada mizah yok. "Hayır, önceki geceyi lisemizin oyun kurucusuna sakso çekerek geçirdi ve arkadaşlarına -ve bana- kanlı detayları anlatmak için gereğinden fazla zaman harcadı."

"Aman Tanrım," diye homurdandım. "Dinlemeye devam mı ettin?" "Bir iki şey öğrenebileceğimi düşündüm."

"Oral seks hakkında mı?" Kaşlarımı kaldırarak soruyorum. Bildiğim kadarıyla heteroseksüel ama yine de yanılıyor olabilirim.

"Hayır," diye tükürüyor, yüzünde dehşete düşmüş bir ifade beliriyor. Eşcinsel değil o zaman. Tamam o zaman. Not edildi.

"Kızların ne istediği hakkında. Onu neyin etkileyebileceği hakkında."

"Ona ulaşabildin mi?" Cevabından zaten korkuyor olmama rağmen soruyorum. Suyumdan bir yudum alıyorum.

"Evet, ona bekaretimi verdim."

Yaşadığım şokla ağızımdaki su dışarı fırlıyor, onu ve dizüstü bilgisayarını ıslatıyor.

"Kahretsin, çok üzgünüm," diyorum panik içinde, onu -daha doğrusu sevgili dizüstü bilgisayarını- kurulamak için bir havluya uzanıyorum. "Çok özür dilerim."

"Sorun değil. Ben de bu sonu beklemiyordum." "Peki sonra ne oldu?"

Bana kıkırdıyor. "Beni yanağımdan öptü, sevimli olduğumu ve üniversiteye gitmeden önce hoş karşılandığımı söyledi."

"Ahh. Bu çok soğuk."

"Hayır, ergenlik fantezimi yaşadım. Oldukça tatlıydı."

"Onu hala istiyor musun?"

"Hayır, evli ve iki çocuğu var." "Kaç yaşındaydı?"

"Sadece iki yıl. Üniversitede fazla kalmadı."

"Söylemiyorsun."

"Senin sıran. Senin unutulmaz ilk sefer hikayen ne?" Dudaklarımda yumuşak bir gülümseme belirirken düşünüyorum.

"Aslında unutulacak gibi değildi. Her kızın hayalini kurduğu gibiydi." "Oh?"

"Lisedeki erkek arkadaşım. On dört yaşımızdan beri çıkıyorduk. Mumlar, hafif bir müzik, her şey vardı. Gerçekten çok tatlıydı."

"Ne oldu?"

Onu ve birbirimize bekaretimizi verdikten sadece aylar sonra olanları düşündükçe göğsüm sıkışıyor.

"Öldü."

"Siktir, Let. Özür dilerim."

"Sorun yok. Aslında değil ama biliyorsun."

Aramıza sessizlik çöktü.

"Huh, sanırım havayı biraz bozdum, ha?"

"Hayır, hayır hiç de değil," diyor ama bunu söylerken yüzündeki garipliği görebiliyorum. "Ben yatmaya gidiyorum." Sandalyeden kalkıp odama doğru yürüyorum. "Evet, ben de."

"Micah?" Kapımı itip açmadan önce sordum.

"Evet?"

"Odasını nasıl dinledin?"

Gülümsüyor. "Bulabildiğim en iyi saklanma yerlerine gizli kameralar yerleştirdim." "Onları hiç buldu mu?"

"Oh evet. Bunu kanıtlamak için hala yara izim var."

Gülüyorum çünkü çenesindeki silik bir yara izini gösterdiğinde yapılacak normal şey bu ama içimde her bir kasım geriliyor çünkü bu işi berbat edersem bir kesik ve kalıcı bir yara izinin sorunlarımın en küçüğü olacağından korkuyorum.

"İyi geceler Micah," diyorum ve odama geçiyorum.

Kapıya yaslanıyorum, kilidi çeviriyorum ve gözlerimi kapatıyorum. Derin bir nefes çekerek, bir ses beni korkutmadan önce günün olaylarını hızlıca gözden geçiriyorum.

Başım havaya kalkıyor ve onun gölgelerin arasından çıkmasını bekleyerek etrafıma bakıyorum. Ama o burada değil.

Kalbim güm güm atıyor ve sonra ses tekrar kulaklarıma çarpıyor, yurttan geldiğini fark ediyorum

Üst katta.

"Sakin ol, Scarlett."

Sende bu var, onunla kendi oyununda oynayabilir ve kazanabilirsin.

Kollarımı iki yana sallıyorum ve kendime güveniyorum. Sadece kameraları yerleştir ve defol git. Gerisi kadere kalmış.

Eğer konuşmaları gerekenler hakkında konuşmazlarsa, sanırım sonucuna katlanmak zorunda kalacağım.

"Lanet olsun."

Kapıyı kilitlediğimi iki kez kontrol ettikten sonra odama doğru yürüyorum, giderken kıyafetlerimi çıkarıyorum. Duşa girdiğimde çırılçıplaktım ve saçlarımı dağınık bir şekilde topuz yapmıştım.

Yatağa girmeden önce onu vücudumdan temizlemem gerek.

Soğuk su patlaması yanan tenimi soğutmak için hiçbir şey yapmıyor.

Kütüphanede geçirdiğimiz zamanı düşününce, parmaklarının kalçalarımın battığını, içime girip çıktığını hissedebiliyorum.

Klitorisim reddedildiği serbest bırakma için zonkluyor ve duş jelini cildime sürdüğümde, durumu düzeltmek için neredeyse parmaklarımı bacaklarımın arasına düşürüyorum.

Ama sonra daha iyi bir fikrim var.

Eğer kendimi onun evine sokacaksam, o zaman çıtayı yükseltmeliyim.

Elbette, adresi bilen birine sorabilirim. Eminim Micah, Ellis'in nerede yaşadığını biliyordur.

Ama kapıyı zor çalıyorum. Hemen bir sıçan kokusu alırlar.

Dostça bir ziyaret için gelmem mümkün değil.

Eğer içeri girmek istiyorsam, beni götürmesi gerek. Ve bunun onun fikri olduğunu düşünmesine ihtiyacım var.

Üzerime bir havlu sararak yatağımın kenarına çöküyorum ve komodininin çekmecesini açıyorum.

Arkadaki çantayı çıkardım ve kutuyu açtım.

Benim pek de küçük olmayan pembe titreşimli arkadaşım Kane'in sikinin yerini tutamaz. Bunu şu anda kendime itiraf edebilirim, ama sahip olduğum en iyi şey bu ve onunla karşılaştırıldığında sönük kaldığını bilmesine gerek yok.

Yere attığım külotu alıp yatağın üzerine seriyorum ve vibratörü yanına koyuyorum.

Bir fotoğraf çekiyorum, bir başlık ekliyorum ve fikrimi değiştirmeden önce gönder tuşuna basıyorum.

Letty: İyi vakit geçirmek için sana ihtiyacım yok.

Cep telefonumu yüzüstü yatağın üzerine koyarak her şeyi topladım, kirli kıyafetlerimi çamaşır sepetime attım ve pijamalarımı giydim.

Kendime bakmamamı söylüyorum ama daha yatağa girer girmez cep telefonum elime geçiyor. Ekranımda onun adını gördüğüm anda vücudum karıncalanıyor.

Ekranı kaydırırken, söyleyeceklerine hazırlanmak için nefesimi tutuyorum.

Pis küçük fahişe.

Ürperiyorum. Sanki kelimeleri kulağıma üflüyor ve ben ne yaptığımı anlamadan parmaklarım külotumun içine kayıyor ve onun başlattığı şeyi bitiriyorum. Ve sonunda boşaldığımda, onun adıyla

Dudaklarımda yalvarış.

KANE

I Konferans salonunun arka tarafında oturmuş, edebiyat dersimizde Dunn sandviçinin içinde oturan Letty'yi izliyorum. Onlarla dans etmiyor olabilir ve onlar da ona dokunmuyor olabilirler, ama Cuma gecesi üçünün birlikte hareket etmesini izlerken olduğu gibi onlara olan yakınlığı beni de etkiliyor.

Dün gece ondan gelen mesaj.

Hay sikeyim. Beklenmedik bir şeydi.

Görür görmez, onun için bir kez daha çivi gibi sertleştim ve geri döndüğümde Devin'le birkaç bira içtiğim gerçeği olmasaydı, arabama biner ve kışımı onun yurt odasına götürürdüm.

Ayrıca, içimden bir ses onun da bunu istediğini söyledi. Ve onun ekmeğine yağ sürmek gibi bir niyetim yok.

Burada oyun planı olan benim ama o kontrolü ele almaya çalışıyor. Bu beni çok kızdırıyor.

Yumruklarımı o kadar sert sıkıyorum ki elimdeki kalem büyük bir gürültüyle ortadan ikiye ayrılıyor. Yanımdaki çekingen, inek kız yaptıklarım karşısında dehşete düşmüş bir ifadeyle bana bakıyor.

Ona tehditkâr bir şekilde gülümsüyorum ve o anında korkup kaçıyor.

Dersimiz sona erdiğinde, Letty diğer bazı ortak sınıflarımızda olduğu gibi dışarı kaçmakta o kadar hızlı davranmıyor. Muhtemelen etrafı koruyucularıyla çevriliyken kendini güvende hissettiği içindir.

Kitaplarını masadan alıp ikizleri peşine takarak çıkışa yöneldiği anda ben de aynı şeyi yapıyorum.

"Scarlett," diye sesleniyorum hepimiz kapıdan çıktıktan sonra.

Sesimi duyunca geriliyor ama durmuyor ya da arkasını dönmüyor.

"Scarlett, Prenses," diyorum, koşarak ona yaklaşıp elimi omzuna koyarak onu durduruyor ve çeviriyorum.

Luca göğsü kabarmış bir halde bana doğru bir adım atarak, "Çek şu lanet elini onun üzerinden," diye homurdandı.

Dışarı. "Dikkatli ol, QB1. Damarı patlatma."

Dudakları inceliyor, boğazından uyarı niteliğinde alçak bir gümbürtü yükseliyor. "Her neyse, geçen gece ona dokunmamdan hoşlanıyor gibiydi-"

"Ne istiyorsun, Kane?"

Göz lerimi ona çeviriyorum, üzerinde bir çift tayt ve büyük boy bir kazak var, fazla bir şey yok. seksi ama kahretsin, omuzlarına dökülen dalgalı saçları ve doğal makyajıyla harika.

"Sosyoloji ödevimiz," diye başlıyorum.

"Ne olmuş ona?" Leon sorar.

"Biraz yardıma ihtiyacım var. Birlikte yapmak ister misin diye merak ettim. Kütüphanede buluşabiliriz diye düşündüm. Hafta içi geç saatlere kadar açık olduğunu duydum."

"Neden seninle bir şey yapmak istesin ki, göt herif?" Luca bir adım daha yaklaşıyor ama ben ona bakmıyorum bile.

İkisi de umurumda değil. Ben Scarlett'i istiyorum. "Peki ne diyorsun?"

"Hayır, sen iyisin. Eğer zorlanıyorsan kendine bir öğretmen ya da başka bir şey bul."

Ona bakıyorum, gözlerimi onunkilere dikiyorum. Koyu renk gözleri, azgın olduğunda ortaya çıkan altın rengiyle parılıyor.

"Peki, tamam. Sana sonra mesaj atarım, bakalım fikrini değiştirebilecek miyim?"

Onlardan uzaklaşmadan önce gözlerimi bir kez daha vücudunda gezdiriyorum.

Gözlerinin beni takip ettiğini hissediyorum ve arkamı döndüğümde tam da beklediğim şeyi buluyorum. Luca ve Leon yüzlerinde şaşkınlık ifadesiyle bir bana bir ona bakarken, onun ateşli bakışları sırtımda delikler açıyor.

"O da neydi öyle?" diye bağıyor içlerinden biri, duyamayacağımı düşündüklerinde. "Sadece beni gaza getirmeye çalışıyor. Boş verin onu."

Onu gaza getirmeye çalışıyorum.

Öğleden sonraki antrenmanımız için soyunma odasına girdiğim anda neler olacağını neredeyse tahmin edebiliyorum.

Ve haklıyım.

Daha çantamı omzumdan indirmeden Luca ön kolunu boğazıma dayayarak beni duvara yaslıyor.

"O da neydi öyle?" diye hırlıyor yüzüme doğru, burnu benimkinden sadece bir nefes uzakta. Tepki vermiyorum. Sadece yüzümde bir sırıtışla ona bakıyorum.

"Seni değil de beni isteyebileceği tehdidinde mi

bulundu?" "Seni mi?" Tükürdü. "Neden seni istesin ki?"

Gülümsemem daha da büyüyor. "Çünkü Kaptan, ona ihtiyacı olan şeyi verebilirim."

"Siktir git." Yaklaşıyor, boynuma daha sert bastırıyor ama hava kaynağımı kesmeye yaklaşmıyor. Eğer isteseydim, onu bir kalp atışı kadar kısa bir sürede yere yatırabilirdim.

Bir gün yapacağım.

Ama o gün bugün değil.

"Hayır, sanırım bunu ona saklayacağım. İçimden bir ses saçını çekersem bundan hoşlanmayacağını söylüyor." Göğsü kabarıyor.

"Yalan

söylüyorsun."

"Söylüyor

muyum?"

"Dunn," diye bağıyor koçlardan biri ve beni tuttuğu yerden bırakmaktan başka çaresi kalmıyor. Leon yanına yaklaşırken gözleri benimkilerde kalıyor.

"Ondan uzak duracaksın. Ve eğer ona dokunduğunu öğrenirsem-" Leon onu sürükleyerek götürürken sözleri kesiliyor.

"Bırak onu Luc," diyerek onu soyunma odasının diğer tarafına doğru itti.

değiştirdi.

Luca antrenman sırasında her fırsatta yüzüme bakıyor ve binadan çıktığımda en azından bir yumruk atmaya kalkışmamış olmasına şaşırıyorum.

Biri adım söylediğinde neredeyse arabama varmıştım.

Dunn'lardan biri olmadığını bildiğim için yavaşlıyorum ve bana yetişmesini bekliyorum. "Ne istiyorsun Hunter?" Letty'nin küçük kardeşine bakmadan soruyorum. "Luca haklı. Ondan uzak durmalısın."

"Bunun sizinle ne alakası var?"

"Dostum, o benim kız kardeşim. Luca'nın en iyi arkadaşı. Ona zarar verirsen, bize de zarar vermiş olursun." "Scarlett ve onun lanet ordusu," diye mırıldanıyorum gözlerimi devirerek.

Arabamın önünde duruyorum ve Zayn'in avuç içleri göğsüme çarpıyor, hareketin şoku ona çarpmamı sağlıyor.

"Ne oluyor lan?" Homurdanıyorum.

"Ondan uzak dur, Kane."

"Neden, iki kız kardeşinin de bir Efsane'yi becermesini istemiyor musun?" Sırıtiyorum.

"Harley ve Kyle'ı bu işe karıştırma." Tabii ki küçük kardeşimin savunmasına atlayacaktı, ikisi her zaman sıkı fıkıydı. Ve ben her zaman kötü adamım. Yani, muhtemelen bu unvanı hak ediyorum ama yine de. Bu tavrı beni çok kızdırıyor.

"Onu becerdiğini biliyorsun, değil mi? Onları duvarın diğer tarafından duydum." Onu yemlemem gerektiğini biliyorum ama bu çok kolay.

Omuzları gerginlikle sertleşiyor ve çenesi patlıyor.

"Ona iyi davrandığı sürece, ben mutluyum."

"Peki ya Letty'ye doğru davranırsam?" Ona doğru eğildim. "Adımı haykırırken öyle olduğumu düşünüyor gibi görünüyor."

Kolunu geri çekip bana doğru savuruyor ama ben ondan daha hızlıyım, daha deneyimliyim ve bana temas etmeden çok önce yakalıyorum.

"İyi denemeydi. Bence en iyisi iyi bir çocuk gibi Kyle'la oynamaya devam etmen ve benim işimden uzak durman."

"Kız kardeşim benim işim. Senin yüzünden cehennemi yaşadı-" Dudaklarını kapatıyor. "Ne yüzünden?"

"Hiçbir şey. Hayatına devam etmesi için onu rahat bırak. Bu dönem burada olacağını bilseydi, seni temin ederim ki burada olmazdı."

"Her neyse. İşin bitti mi?" Onu kendimden uzaklaştırdım ve arabamın kapısını açtım.

Daha fazlasını sormak, ne sakladığını öğrenmek için yanıp tutuşuyorum ama umursuyormuş gibi görünmek istemiyorum.

Bunun yerine sürücü koltuğuna geçiyorum, motoru çalıştırıyorum, vites takıyorum ve sanki dünyada hiçbir şey umurumda değilmiş gibi lanet olası otoparktan çıkıyorum.

Evin önüne geldiğimde cebimdeki telefonum çalıyor ve onu çıkardığımda inliyorum. "Ne?" Havlıyorum, şu anda onun saçmalıklarını dinleyecek durumda değilim.

"Alana'yı etkin."

"Acil bir durum vardı. Harika bir yemek yedi, başka ne istiyorsun?"

"Endişelendiğim benim ihtiyaçlarım değil, evlat."

"Eminim gayet iyi idare ediyordur. Belki kocası onu bir kez olsun-"

"Yeter. Sana beni sorgulaman için para ödemi orum." *Artık bana ödeme yapmıyorsun, pislik. İşimizin bitmiş olması gerekiyordu.*

Bu konuşma için güç bulmaya çalışarak nefesimi üflüyorum. Yorgunum, açım ve

Yapacak bir ton işim var.

"Senin için bir işim var. Bir saat içinde Creek'te olman gerekiyor." "Antrenmanı yeni bitirdim."

Hiçbir şey söylemiyor. Ama uyarısını yüksek sesle ve net bir şekilde duyuyorum. "Tamam. Otuz dakika sonra gelirim."

Creek'e giderken bir paket servis restoranına uğruyorum ve kırk dakika geçmeden Hawks kulüp binasına varıyorum.

Bilardo oynayan, içki içen ve derme çatma direğin etrafında dans eden birkaç kızı izleyen adamların olduğu ortak alanlarda yürürken bana çevrilen tüm gözleri görmezden geliyorum.

Bütün okul çocukları çete hayatının böyle olacağını düşünüyor. Filmlerde gördükleri gibi. Kardeşlerinize takılmak ve bir parça isteyen her fahişeyi becermek. Ama bu tam bir saçmalık. Ne yazık ki, kimsenin söyleyebileceği ya da yapabileceği hiçbir şey onları durduramaz ve bunun bir parçası olabilmek için sol testislerini bile verirler.

Merdivenleri ikişer ikişer çıkıyorum ve ofisine doğru hışımla ilerliyorum, kapıyı çalmaya zahmet etmeden açıyorum.

İçeride Reid ve Devin'i beni beklerken buldum.

"Ne istiyorsun lan sen?" Çocuklarımı görmezden gelerek ve hayal kırıklığımı patrona yönelterek soruyorum. Masasının üzerinden iki fotoğrafı kaydırıyor.

"Bu ikisini tanıyor musun?" "Hayır.

Tanımalı mıyım?"

Üçümüz de görüntülere bakarken o omuz silkiyor.

"Gitmelerini istiyorum. Bu gece. Burada olacaklar. Kuralları biliyorsun, görünme ve bunu acı verici hale getir."

"Lanet olsun," diye mırıldandım. "Bu bokla işimin bitmiş olması gerekiyordu." "Evet, şey. En iyi çocuklarıma ihtiyacım var. Ve sen, oğlum, onlardan birisin." "Ben senin oğlun değilim."

Ölü, şeytani gözlerinde öfke dönüyor ve sağ elinin parmakları sanki onları bir silaha sardığını hayal ediyormuş gibi sıkılıyor.

Dene de görelim bakalım ilk kim ölecek.

İki yanımdaki çocukların babalarından çok benim arkamı kolladıklarını biliyorum.

Reid, babasının masasındaki evrakları karıştırarak, "Peki," diye bağırır. "Gündoğumuna kadar bitmiş say." "İlk iş bir bilgilendirme bekliyorum."

Reid cevap vermiyor. Bu işlerin nasıl yürüdüğünü artık biliyor ve deneyimlerime dayanarak sperm donörüyle ne kadar az konuşursa o kadar iyi olacağını biliyorum.

Otoparka girip Reid'in cipine bindiğimizde, "Bu tam bir saçmalık," diye tükürdüm. "Ona başka birini alabileceğimizi söyledim ama senin burada olman gerektiği konusunda kararlıydı." "Neden?"

"Biliyorsam ne olayım." "Kim bu adamlar?"

"Sevkiyatımızı engellemeye çalışan pislikler."

"Sadece ikisi mi?"

"Onlar Kuzgunlar'ın genç üyeleri. Bizi mahvedebilirlerse başkanlarını etkileyeceklerini düşündüler."

"Ölmek mi istiyorlar?" "GörünüŖe göre öyle. Buna hazır mısınız?"

Dikiz aynasından kardeşine bakmadan önce bana bakıyor. "Her zaman. Hadi gidip onları becerelim de antrenmandan önce yatabileyim, olur mu?"

"Elbette." Arabasını geri vitese takmadan önce parmaklarını çıtlatıyor ve şehrin öbür ucundaki bu puştların gideceği bara doğru ilerliyor.

Antrenman için tekrar kalkmam gerekmeden önce iki saat uyuyabiliyorum.

Parmak eklemlerim kırıldı, gözüm morardı ve dün gece nihayet döndüğümde duş alırken o kadar kötü bir iş çıkardım ki koluma hâlâ kan sızıyor.

Sabahın altısında eğitim merkezinin girişinde kıcımlı sürüklüyorum, sağ gözümü zar zor açabiliyorum.

Koç kendini kaybedecek ama başka ne yapabilirim ki?

Soyunma odasına girerken birkaç meraklı bakıştan daha fazlasını alıyorum. Eşyalarımı dolabıma atıyorum ve doğruca saha binasına gidiyorum. Koç'un ofisinin önünden geçmeye çalıştığım anda

"Efsane," diye homurdandı. "Evet, efendim?"

"Bok gibi görünüyorsun."

"Farkındayım. Bir daha olmayacak." Bu tutamayacağımı bildiğim bir söz. Vic kendi başına bir kanun. İlk anlaşmamızdan sonra bana yardım ettiği her şeyi bana ödeteceğini biliyordum.

"Olmamanız gereken bir şeye karıştığınızı öğrenirsem, buradaki pozisyonunuzu yeniden gözden geçirmekten başka seçeneğim kalmaz."

"Anlaşıldı efendim." Başımı sallıyorum, dışarı çıkmak ve ihtiyacım olmayan bir dersten uzaklaşmak için can atıyorum. "Güzel. Eğer bu saçmalığa devam edersen yapabileceğim çok şey var." "Dün gece eve dönerken üzerime atladılar. Önemli bir şey değildi," diye yalan söyledim.

"Daha dikkatli ol. Şimdi defol git buradan. Kimsenin buradaki yerini hak etmediğini düşünmesine izin vermeyeceğim."

"Tamamdır, Koç."

Koşmaya başlıyorum, diğerlerine katılıp ısınmaya başladığımda kaslarım bana bağıyor.

Bir mucize eseri, Luca ya da Zayn'den başka bir tehdit almadan antrenmandan çıkmayı başarıyorum ama bunu yüksek sesle söylemelerine gerek yok. Onları sert bakışlarından okuyabiliyorum. Beni burada istemiyorlar. Bunu anlıyorum. İşleri berbat etmemi istiyorlar. Bir noktada batırma ihtimalim var. Ama takımdaki bu yeri hak etmediğimi düşünerek gözümü korkutmalarına izin vermeyeceğim çünkü hak ediyorum. Buraya gelmek için onlardan daha çok ve daha kirli çalıştığımı herkes biliyor.

Bir double espresso ve kahvaltılık dürüm için kafeye uğrasam bile derse erken geldim.

Çantamı yanımdaki sandalyeye bırakıyorum ve bu, yüzümün durumuyla birlikte, oditoryum dolmaya başladığında kimsenin yanıma oturmaya çalışmamasını sağlıyor.

Ta ki bir kişi yanımda yavaşlayarak durana kadar.

Kafamı kaldırmadan kim olduğunu biliyorum. Ateşim yükseliyor ve yumruklarım kıvrılıyor, eklemlerimi bir kez daha kırıyorum.

"Bana onların Luca ve Leon olmadığını söyle," diye talepte bulunuyor. İkisini benden koruma ihtiyacı beni sinirlendiriyor.

Çantamı sandalyeden sürükleyerek büyük bir gürültüyle yere bırakıyorum.

"Otur."

Hareket etmeyi reddediyor ve nihayet ona baktığımda, bir kalçasını dışarı çıkarmış, kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuş, göğüslerini tankının içinde yukarı itiyor ve yüzünde sinirli bir ifade var.

"Ben lanet bir köpek değilim."

"Öyle olduğunuzu söyledim mi, Prenses? Şimdi oturun... *lütfen*." Ses tonuma kibarlık katmaya çalışıyorum ve ona gülümsüyorum. Bu samimiyetsiz ve o da bunu biliyor.

"Sadece çok kibarca sorduğun için." Çantasını masaya bırakmadan önce gözlerini deviriyor ve arkasını dönüyor.

Ancak o zaman arkasındaki arkadaşını fark ediyorum.

"Ne halt ediyorsun?" diye tıslıyor arkadaşı, Letty'nin omzunun üzerinden bana hançer fırlatıyor. "Bir şey yok," diyor Letty, hâlâ gözlerini kaçırmayı reddeden arkadaşına.

Çok tatlı bir kız. Minyon bir sarışın ve sanki ondan korkmam gerekiyormuş gibi bana bakıyor. Eğlenceli.

Ona bir öpücük veriyorum ve iç çamaşırlarını eriten gülümsememi gösteriyorum ama her zamanki gibi tepki vermek yerine yüzü öfkeyle çarpılıyor.

"Eğer bir şey yapmaya kalkışırsa, çocukları üzerine salarım."

Ona gözlerimi deviriyorum ve kahkahalarımı tutmayı başarıyorum.

Profesörümüz bize katılmadan önce Letty ona bir şeyler daha fısıldıyor ve o da neyse ki salonun diğer tarafında bir koltuk bulmak zorunda kalıyor.

"O gerçek mi?" Profesör Nelson dersimize başlarken fısıldıyorum.

"Sadece endişeli ve sana güvenmiyor."

"Beni tanımıyor bile," diye karşı çıkıyorum, gücenmiş gibi yaparak.

"Yeterince biliyor," diye mırıldanıyor Letty kitaplarını düzenlerken ve bir avuç dolusu renkli kalem alırken.

Gülmekten kendimi alamıyorum. Bazı şeyler hiç değişmiyor.

Okul kitapları eskiden çok renkli yazılar ve karalamalarla doluydu.

Başlığı tahtadan kopyalarken ve tarihi eklerken onu inceliyorum.

Boğazımdan bir kıkırdama

yükseliyor. "Ne?"

"Sanki altıncı sınıfta gibiyim."

"Ödevinde yardıma ihtiyacın olduğuna göre dikkatini vermelisin" diyor, dün dikkatini çekmek için uydurduğum saçma bahaneye atıfta bulunarak.

Güldüm ve başımı salladım. Bu saçmalığa gerçekten inanıyor

muydu? "Evet, sanırım inanmalıyım."

Defterimi açarak koltuğumda kamburlaşıyorum, dizlerimi kalçamın onunkine çarpmasını sağlayacak kadar genişletiyorum.

Temasla birlikte tüm vücudu sarsılıyor ve küçük bir nefes çekiyor.

Eğilerek sesimin tonunu alçaltıyorum ve kulağına fısıldıyorum.

"Hâlâ sikim için yanıp tutuşuyor musun, Prenses?"

Dudaklarından zar zor bir inilti dökülüyor ama ben onu duyuyorum ve dudaklarından gelen ısı dalgalarını hissediyorum.

On

u. "Belki iyi bir kız olursan, bir ödül alırsın." "Siktir git,"

diterek kulak memesini yakacak kadar sert ısırıyorum.

i
y
e

n
e
f
e
s

a
l
1
y
o
r

.
"Oh

,
doğ

ru
ya.

İyi
bir
kız

deği
lsin,
deği

l
mi?
"

Bum

umla

saçl

arın

1

ken

ara

"Şu anda ne kadar ıslaksın?"

"Kane," diye hırslıyor ama uyarısı en iyi ihtimalle zayıf.

"Gerçekten arkada oturmalıydım. Bana sakso çekebilirdin ve kimsenin haberi olmazdı." Aşağı uzanarak pantolonumun kumaşının arkasına geçiyorum ve Letty'nin her şeyi görmesini sağlıyorum. "Her isteğime boyun eğdiğini hayal etmek kadar beni zorlayan bir şey yok."

"Hayal kurmaya devam et, Efsane. İsteddiğini aldın, bir daha olmayacak." "Bu doğru mu?" Bilmiş bir sırıtışla soruyorum.

Şu anda benim için sırlıslık olmuştur durumda ve içine girmem için fazla bir şey gerekmeceğini biliyorum.

"Senden nefret ediyorum."

"Hislerimiz karşılıklı, Prenses. Ama benim sikime boşalmana gerçekten bayılıyorum."

Homurdanıyor ve benden uzaklaşıyor, Nelson'ın konuştuklarına odaklanmış gibi görünmeye çalışıyor ama kafasının bulutlarda ve kirli düşüncelerle dolu olduğunu biliyorum.

Dersin geri kalanında gergin bir şekilde oturuyor ve ders biter bitmez toparlanmaya başlıyor. Zıplayıp kaçmasını bekliyorum ama kaçmıyor, bana doğru dönüyor ve beni çok tahrik eden bir bakışla beni iğneliyor.

"Benden uzak dur, Kane. Luca ve Leon'dan uzak dur. Eğer bu sezonu onlar için mahvedersen ve gelecek yıl ilk sıradan seçilme şanslarını yok edersen seni asla affetmem."

"Ha, biraz da seni asla affetmeyeceğim gibi-"

"Yeter," diye tersliyor. "Benden istediğini aldın. İşimiz bitti." Ayağa kalkıyor, çantasını omzunda daha yukarı çekiyor ve hışımınla uzaklaşıyor.

Eğer az önce ağzından çıkan kelimelere inanıyorsa, o zaman gerçekten tekrar düşünmesi gerekiyor çünkü işimiz bitmekten çok uzaktayız.

Günün geri kalanında onunla bir daha konuşma şansım olmuyor çünkü istatistikler geldiğinde kişisel korumaları yerinde oluyor.

Luca gözümün ileri ileri, gözleri uyarırcasına kısıyor. Dün soyunma odasında başlattığı şeyi devam ettirmek için can atıyor. Başka biri benden önce davrandığı için şu anda çok kızgın olduğunu tahmin edebiliyorum.

Gözlerimi Letty'ye çevirmeden önce ona gülümsüyorum ve gözlerimin, ateşli bakışlarımı hissetmekten başka çaresi kalmayacak kadar uzun süre onun üzerinde kalmasını sağlıyorum.

Kafasını kaldırmıyor ama beni fark ettiğini biliyorum. Omuzlarının sert duruşunda bunu görebiliyorum.

Sırf beni kızdırmak için Luca tüm sınıfı kolunu Letty'nin sandalyesinin arkasına koyarak geçirdi. Başparmağı sanki onunmuş gibi ara sıra omzunu okşuyor.

Pislik.

İkinci ders bittiğinde, kimseye bakmadan, her yer yanıyormuş gibi dışarı fırlıyorum. Bitmiş durumdayım ama hâlâ majesteleriyle iki saatlik bir eğitim seansım var.

Takıma katılmanın, Luca'nın hücumunun bir parçası olmanın zor olacağını biliyordum ama lanet olsun. Bu gidişle gelecek haftaki ilk maçımızdan önce birbirimizi öldüreceğiz.

Bu düşünce kesinlikle cazip ama ondan ne kadar nefret etsem de, o lanet olası bir katil oyun kurucu. Bunu itiraf etmekten nefret ediyorum ama bir parçam geçmişte olduğu gibi ona karşı değil, onunla birlikte oynamayı dört gözle bekliyor. Gerçi bunu kimseye itiraf edecek değilim.

Antrenmandan sonra akşam yemeğinden vazgeçiyorum ve yüzüstü yatağıma düşüp neredeyse anında kendimden geçerken ders çalışmak aklıma bile gelmiyor.

Onu kızdırmak için arayıp bulmaya çalışmama rağmen Çarşamba günü bütün gün benden kaçmayı başarıyor

Yukarı.

Eve döndüğümde, neredeyse onun yurduna gitmeye karar vermiştim.

Salı günü dersten sonra gizlice içeri girip bana işimizin bittiğini söyleyerek ona ne kadar yanıldığını kanıtlayabilirim.

Ancak, o kadar çaba sarf etmeme gerek olmadığı ortaya çıktı çünkü ertesi gün için istatistik ödevimi bitirir bitirmez cep telefonum komodinin üzerinde çalmaya başladı.

Adını görünce gülümsedim. Beni özliyor muydu?

Prenses: Gelip bana bir konuda yardım etme şansınız var mı?

LETTY

F Bıçağı kapattıktan sonra çantamın fermuarlı cebine koyuyorum, ardından kompakt aynamı ve dudak parlaticımı çıkarıyorum.
Telefonum çalışıyor ve kaldırıp gülümsüyorum.

Şimdi gidiyorum.

Hızla sönen lastiğime bakıp gülümsüyorum.

Yakaladım seni, orospu çocuğu.

Bugün onu gördüm, gölgelerin arasında saklanmış beni arıyordu. Sanki onun avıymışım gibi beni takip ediyordu.

Onu görebildiğimi ama nerede olduğumu bilmediğini bilmek beni bu kadar heyecanlandırmamalıydı.

Saklanmıyordum. Ella, Violet ve Micah ile birlikte kampüs kafesindeydim. Ama aramızdaki tek yönlü cam, onun her hareketini izleyebildiğim anlamına geliyordu ve sabırsızlıkla beni ararken izlediğimden haberi yoktu.

Yüzündeki gergin ifadeden bu küçük numarayı yutacağını anladım.

Gecenin bir yarısı, onun ve sosyoloji dersimiz sırasında kulağıma fısıldadığı şeylerin düşünceleri kafamda tekrar tekrar çalarak bedenimi öfkeli bir cehenneme çevirdiğinde hayal etmişim.

Ona veda sözlerimi mümkün olduğunca inandırıcı bir şekilde söylemeye çalıştım çünkü bunları bir meydan okuma olarak göreceğini biliyordum. Bu her neyse bırakıp gitmeme izin vermesinin imkanı yok.

Belli ki benden bir şey istiyor. Ve şu anda benim ondan bir şeye ihtiyacım var, bu yüzden onunla kendi oyununda oynamaya fazlasıyla istekliyim.

Gözlerimin altındaki makyaj kalıntılarını silmeden ve saçlarımı düzeltmeden önce yeni bir kat parlaticı sürüyorum.

Micah sayesinde Harris'lerin nerede yaşadığını öğrenmeyi başardım ve bildiğim kadarıyla Kane onlarla birlikte yaşıyor, bu yüzden karanlık bir rıhtıma çekmeden önce şehrin onların tarafına yöneldim ve zor durumdaki küçük kız rolümü kurdum.

Bir dizi far yaklaşırken kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyor.

Başka bir serserinin kenara çekip bana yardım etmeye çalışma ihtimali var ve Tanrı'ya dua ediyorum ki bu gece Kane gelmeden önce bana yardım etmeye karar veren iyi Samiriyeliler olmasın.

Neyse ki araba yanımdan geçip gidiyor ve ben de rahat bir nefes alıyorum.

Sokağın sonunda başka bir araba belirene kadar beş dakika daha geçiyor. Onun ışıklarında farklı bir şeyler hissediyorum ve utanmadan eteğimi biraz daha yukarı çekiyorum ve

Tankım.

Kalbim o kadar hızlı çarpıyor ki, acaba bayılacak mıyım diye düşünürken araba yavaşlıyor. Arabanın markasını yakalayana kadar biraz rahatlıyorum.

Şeytan olabilir, ama tanıdığın şeytan daha iyidir, değil mi?

Eski Skyline'ı arabamın arkasında gümbürdeyerek dururken, yol kenarındaki çakıllar çıtırdıyor. Kapısını açıp dışarı çıktığında nefesimi içime çekiyorum.

Başına geçirdiği kapüşonuyla tamamen siyah giyinmiş. Sessiz, karanlık bir sokakta tek başına olan ve kaçacak yeri olmayan her kadının en kötü kâbusu gibi görünüyor.

Dehşete düşmeliyim. Peki neden o yaklaştıkça külotum daha da ıslanıyor?

"Sana yardım etmem için beni çağırdığına göre çaresiz olmalısın" diyor ve bana doğru yürüyor. Farlarının ışığı bedenimi aydınlatıyor ve gözleri beni boydan boya tarayarak tenimi yakıyor.

"Tehlikeli," diye mırıldandı. "Belki de seni, senden faydalanacak başka bir adamın bulması için bırakmalıydım."

"Bunun olmasına izin verirsin, değil mi? Başka birinin bana dokunmasına izin verir misin?"

Bir anda üzerime atladı. Çenemi parmaklarının arasına alarak beni arabamın kaputuna doğru itti.

Soğuk, sert gözleri benimkileri tutuyor. Aramızdaki kimyanın çatırdadığını neredeyse duyabiliyorum.

Alt dudağımı ağızımın içine çektiğim anda gözleri onlara kayıyor ve dili ıslatmak için dışarı çıkıyor.

"Yani?" Alay ediyorum, tutuşunun sertliği yüzünden kelimeyi ancak çıkarabiliyorum. "Ne düşünüyorsun lan?"

Beni biraz serbest bırakarak cevap vermeme izin veriyor.

"Sanırım beni bu kadar çok istemenden nefret ediyorsun," diye küstahça söylüyorum. "Bana zarar vermek istediğini söylüyorsun ama aslında derinlerde bir yerde." Küçük siyah kalbinin olduğu yere dokunuyorum. "Sadece yanıldığımı kanıtlamak istiyorsun."

"Nasıl yani?"

"Bana yıllar önce seni seçmem gerektiğini göstermek istiyorsun."

"Yanıldın, öyle değil mi? Bütün bunları sen başlattın Prenses." "Ben bir çocuğa evet dedim, Kane. Bütün bu saçmalıkları ben istemedim."

"Onu sen öldürdün."

Dudaklarım kıvrılıyor ve ona gülüyorum.

"Hâlâ o hikâyeyi satmaya çalışıyorsun. Onu ben öldürmedim, Kane. Onun ya da herhangi birinin yaptıklarından ben sorumlu değilim."

Parmakları yanaklarımın içi dişlerimin arasına girene kadar sıkılıyor ve başka bir kelime söylememi engelliyor.

"Yardı mı istediniz mi, istemediniz mi

Prenses?" Elimden geldiğince başımı sallıyorum.

"Neden ben?" diye sorar, kaşları birbirine yaklaşır. "Bu gece arayabileceğin onca insan varken, neden ben?"

Yaptıklarımı görebildiği için panikle midem bulanıyor.

Tükürük ağızımı kontrol edebileceğimden daha hızlı doldururken yutkunmak için mücadele ediyorum.

Beni serbest bıraktı ama gitmeme izin vermedi. Onun yerine, iki elini de arabamın kaputunun iki yanına koyarak beni sıkıştırdı.

"Çünkü diğ er herkes meş gul." "Herkes mi?" diye soruyor, kaşları çatılıyor.

Başımı salladım. "L-Luca, Leon, Zayn ve diğ erleri takımla ilgili bir şey yapıyorlar."

Sözlerimle sarsıldı ve niyetlendiğim yere isabet ettiğini biliyorum ama çabucak toparlandı. "Ne şanssızlık." Sırıttı. "Senin için."

Ellerini belime koydu ve beni arabamın kaputunun üzerine kaldırdı.

"Bu da ne-oh Tanrım," diye soluk soluğa kalıyorum, atletimin boynunu yırtıp sutyenimi de beraberinde götürüyor ve göğüslerimi ortaya çıkarıyor.

Dudakları meme ucumu sarıyor ve o kadar sert emiyor ki canımı yakıyor, zaten sıırılsıklam olan göbeğime sıvı bir şehvet dalgası gönderiyor.

Isırıyor ve zevkten çığlık atmama neden oluyor. Bacaklarım beline sarılıyor ve onları sıkıyorum, göbeğim uzunluğuna baskı yapana kadar kaputtan biraz aşağı kayıyorum.

"Pis küçük fahişe," diye mırıldanıyor hassas tepeme karşı, ben ona sürtünürken, bana verebileceği her şeye ihtiyaç duyarken.

İki göğsümü de avuçlarının arasına alıp bana bakıyor. Kirpiklerinin arasından bana bakarken saçları koyu renk gözlerinin içine düşüyor.

"Beni aradığında aklında bu mu vardı?"

Başımı sallıyorum ama sırtışından tek kelimesine bile inanmadığı anlaşılıyor.

"Bu gece herkes gerçekten meşgul mü yoksa siz sadece kötü fantezilerinizden birini mi gerçekleştirmek istediniz Prens?"

"Gerçekten meşguller," diye yalan söyledim. Muhtemelen ders çalışmakla falan meşguller ama aslında hiçbirine planlarının ne olduğunu sormadım.

"Yani sadece arabanın kaputunda becerilmek istemedin mi?"

Kocaman ellerini vücudumda gezdirip eteğimi belime doğru iterken, "Hayır, lastiğimin tamir edilmesini istiyorum," diye nefes nefese kalıyorum.

"Çok güzel," diye fısıldıyor, parmak ucunu pembe dantel külotumun kenarında gezdirirken. "Ama çok yazık."

Ne demek istediğini sormama fırsat vermeden parmaklarını kumaşın altına sokuyor ve yırtılma sesi kulaklarıma çarpana kadar çekiştiriyor.

"Hey," diye bağıyorum. "Onlar benim favorilerim." "Onlar artık benim."

Onları avucunun içinde bir top haline getiriyor.

"Siktir, Prens. Sırılsıklam olmuşlar." Onları burnuna doğru kaldırıyor ve yemin ederim vücudumun yanmasına bir saniye kaldı.

"Kane," diye inliyorum ve o da parçalanmış kumaş parçasını arka cebine tikiştiriyor. Kalçalarımı tekrar sallıyorum ve boğazından bir hırıltı kopuyor.

"Siktir, Prens."

Eşofmanını uzunluğunu serbest bırakacak kadar aşağı itiyor. Birkaç kez pompalıyor ve ben ne kadar büyük olduğuna bir kez daha hayran kalarak bakıyorum.

Kane gibi şerefsizler bu kolanla onurlandırılmamalı. Bu hiç adil değil.

Aletini girişime yerleştirip beni tekrar aşağıya çekmeden önce beni biraz yukarı ittiğinde düşüncelerim kısa sürede unutuluyor.

"Siktir." Beni iyice geriyor ve nefesimi alıyor, çekip geri girmeden önce toparlanmama fırsat vermiyor. "Oh Tanrım. Oh Tanrım."

"Tanrı değil, Prens. Sadece lanet bir Efsane."

Sözlerine inanamayarak gülüyorum ama kısa süre sonra piercing'i G noktama değdiğinde unutuyorum ve bir kez daha haykırıyorum.

Kütüphanede beni mahrum bıraktığı serbestlik öne çıkıyor. Kendime sahip olmam önemli değil

Bu anıyı itiraf etmek istediğimden çok daha fazla kez unuttum, hiçbirisi onun yapabildiğini bildiğim gibi yerinde vurmadı.

Bana dokunmadan beni beceriyor ve vücudum daha fazlası için çığlık atıyor. Ona her yerde ihtiyacım var. Ağzının, dudaklarının, dişlerinin yakıcı hissinde kendimi kaybetmeye ihtiyacım var.

Öne doğru uzanıp elini yakalıyorum ve onu öne doğru sürüklüyorum, sırtımı kamburlaştırıp göğüslerimi yüzüne doğru itiyorum.

"Burada kararları kim veriyor, Prensese?"

"Sen," diye haykırıyorum kalçalarını benimkilere sürttüğünde çünkü duymak istediği şeyin bu olduğunu biliyorum. "Doğru. Bunu hatırlamak sana iyi gelecektir."

Elleri kalçalarıma dolanıyor, parmak uçları geçen günden kalma iyileşmekte olan morluklara batıyor. "En büyük endişen bu sefer gelmene izin verip vermeyeceğim olmalı."

"Seni öldüreceğim," diye uyarıyorum, çok eğleniyor.

"Oh, Prensese. Bunu görmek için para verirdim."

Ellerinden biri beni bırakıyor ve vücudumda geziniyor, göğsümü kavırıyor ve ben acı içinde haykırana kadar sıkıyor. Elleri boğazıma yerleşmeden önce meme uçlarımı sıkarak amımın onun etrafında kenetlenmesini sağlıyor.

Sertçe yutkunuyorum ve asla kabul etmeyeceğimi bildiği için gülümsüyor, ama şu anda bunu çok seviyorum. Bana camdan yapılmışım ve paramparça olmak üzereymişim gibi davranmamasını seviyorum, her şey bittiğinde bunu yapma olasılığım ne kadar yüksek olursa olsun.

"Siktir, Prensese," diye homurdanıyor, kalçaları içime girip çıkıyor. "Lanet olası günahkâr." "Ben de aynısını söyleyebilirim."

Ellerimi kaldırıp kendi göğüslerimi avuçluyorum. Hareketimi anlayınca gözleri açılıyor. Her hareketimi izleyerek, "Acıyana kadar çimdikle," diyor.

Ve iyi bir fahişe gibi hemen emirlere uyuyorum. Acı doğrudan klitorisime doğru vururken, ısı çekirdeğime doğru yükseliyor.

Göğsüme çarpan ilk soğuk su beni hareketsiz bırakıyor ama sonra bir tane daha çarpıyor ve etrafımızda yere çarpan yağmurun sesi sessizliği bozmadan önce bir tane daha çarpıyor.

"Aman Tanrım, aman Tanrım," diye sayıklıyorum salıverilmem başladığında, vücudumdaki hisler yağmur altında geçirdiğimiz bir başka gecenin anılarıyla karışıyor.

Sıcak parmakları ellerimi vücudumdan uzaklaştırıyor ve başımın üzerinde ön cama doğru sabitliyor.

Başını benimkinin yanına bırakıyor, sıcak nefesi yanağımı kaplarken sert çenesi yanağıma sürtünüyor.

Kul

ak. "Gelme."

"Ne?"

"Sakın gelme, söz veriyorum buna degecek." "Ne?"

Tekrar ediyorum.

"Sadece sana söyleneni yap, Prensese."

Aleti şişmeye başladıkça itiş gücü daha da artıyor.

"Prezervatif yok," diye fısıldıyorum patlayacağını hissetmeden hemen önce.

Ayağa kalkmadan önce dudaklarından bir dizi küfür dökülür, çekilir ve kendini eline alır.

İki saniye geçmeden, sessiz ve karanlık gecede salıverildiğini homurdanıyor ve sıcak döl püskürtüleri klitorisime çarpıyor.

Gözlerimi sıkarak duygularımı bastırmaya ve dediğini yapmaya çalışıyorum. Bana söyleneni

yapmak için neden bu anı seçtiğimi Tanrı bilir. Tahmin etmem gerekirse, daha fazlasının geleceğinin vaadi olduğunu söyleyebilirim.

Tanrım. Berbat durumdayım.

Yağmur bizi kırbaçlamaya devam ediyor, aşırı ısınmış bedenimi serinletiyor ve kıyafetlerimi ıslatıyor.

Kane'in göğsü önümde dururken kabarıyor, gözleri döllerıyla damlayan amıma kilitlenmiş. Uzanarak bir parmağını kıvrımlarımda gezdiriyor ve tohumunu klitorisime sürüyor. "Benim," diye homurdanıyor. "Bu lanet olası benim. Ve bu gece, onu mahvedeceğim." Onun sözleriyle bedenime yayılan arzuyu yutkunarak bastırıyorum.

Bedenim hemen şimdi yapmasını talep etmem için yalvarıyor ama aklım bunun dünyadaki en kötü fikir olduğunu biliyor.

Ne yazık ki ne zaman Kane Legend'ın yanında olsam beynimin hiç şansı olmuyor. Çünkü beni serbest bırakıp ayağa kalkmama ve kıyafetlerimi düzeltmeme izin verdiğinde, onunla tartışmıyorum ya da lastiğimi tamir edip gitmesini talep etmiyorum.

Onun yerine sağanak yağmurun altında durup şoför kapımı açmasını, anahtarları kontaktan çekip almasını ve yolcu koltuğundaki çantamı çalmasını izliyorum.

"Gidelim," diye bağırarak çantamı bana fırlatıyor, ben de o arabasına doğru yürümeden önce çantamı yakalayabiliyorum.

Vücudum mesajı almadan önce neredeyse içeri girmişti ve ben onun arkasından çıktım.

Kendimi onun yolcu koltuğuna bırakıyorum, yağmurdan sıırılsıklam olduğumun ve iç çamaşırimın da aynı derecede ıslak olduğunun farkındayım.

Kane arabasını geri vitesine takıp caddeye fırlattıktan sonra evine doğru sürerken kumaşı mümkün olduğunca kalçalarımın altına çekiyorum.

Geri dönmek için gösterdiği çaresizlik karşısında dudaklarımın kenarları seğiriyor.

"Peki ya arabam?" Soruyorum ama şu anda içimdeki sabit zonklama ve etrafımı saran Kane'in kokusuyla arabam umursadığım son şey.

"Yarın hallederiz. Şu anda aklımda başka şeyler var." "Öyle mi?"

Edepsiz sözlerini duymak için çaresizce soruyorum.

"Neden sürekli eteğini aşağı çekmeye çalıştığını merak etmek gibi." Uzanıp dizlerimi ayırıyor ve parmaklarını kalçalarımın altına gezdiriyor.

"Kane," diye uyarıyorum.

"Ne? Onu tutabileceğini düşünmüyor musun?"

"Sen bir amcıkısın."

Parmakları hala sözlerime bakıyor ve bunun biraz sert olup olmadığını merak ederek bir nefes çekiyorum.

Ama hayatımın en uzun saniyesinden sonra bana dönüyor, gözleri yüzümün yan tarafını yakıyor. "Bunu bir daha söyle," diyor.

"Ne? Sen bir amcıkısın."

"Başlangıç kısmını kesebilirsin."

"Tamam. Amcık."

"Lanet olsun, Prenses. Eğer bu kadar yakın olmasaydık, şu anda sikimi yalıyor olurdun." Dudaklarımın garip bir inançsızlık sesi dökülüyor.

"Yapmayacakmışın gibi davranma."

Dudaklarım tartışmak için ayrılıyor ama bana "zahmet etme" diyen bir bakış fırlatıyor ve dudaklarımı tekrar kapatıyorum.

"Vay canına," diyorum etkileyici, modern bir şehir evinin önünde

durduğunda. Gerçekten ne beklediğimden emin değilim ama beklediğim bu değildi.

"Vic adamlarına nasıl davranacağını iyi biliyor," diye mırıldanıyor Kane.

"Evet, yılın babası ödülünü kazanma yolunda ilerliyor," diye mırıldanıyorum, arabadan inip çantamı sıkıca kavriyorum.

İşte bu. Burası benim yerim. Kane'in bayılmasını bekleyebilir, etrafa birkaç kamera fırlatabilir ve defolup gidebilirim.

Arabasının kapısını daha yeni kapatmıştım ki birden arkamda belirdi ve beni ön kapıya doğru itti.

"Diğerleri burada mı?" Ön tarafa park edilmiş birden fazla araba olduğunu görünce gerçekten aptalca bir soru.

"Neden, seni paylaşmamı mı istedin?" "Ne?" Gıcırdıyorum.

"Hayır."

"Güzel, çünkü böyle bir şey olmayacak. Ayrıca, burada olduğunu bile bilmemelerini tercih ederim." Sözleri, onları anlasam bile olması gerekenden daha fazla kesiyor.

Birbirimize duyduğumuz karşılıklı nefret bir sır değil ve onun beni eve soktuğunu görürlerse muhtemelen sorular soracaklardır. Cevaplamakla hiç ilgilenmediğim sorular.

Yapmam gereken bir iş var ve bunu sonuna kadar götürüp tüm bu felaketi geride bırakmaya niyetliyim.

Ben.

Ancak eve adımımızı attığımız anda tüm bunlar yıkılıyor çünkü doğrudan Devin. Gözlerim hemen ona takılıyor ve dudağındaki kesiği ve yanağındaki koyu gölgeyi fark ediyorum. Sanırım bu Kane'in morarmış gözünü açıklıyor. Birlikte bir iş üzerindeydiler.

Siktiğimin Victor'u.

Kane'e bakıyor ve bir şey söylemek için ağzını açıyor ama sonra Kane'in yalnız olmadığını fark ediyor ve gözleri beni bulduğunda çenesi düşüyor.

"S-Scarlett?" diye kekeliyor, gözleri soru soran Kane'e dikilmiş. Omuzları sanki bir kavgaya hazırlanıyormuş gibi geriliyor ve dudakları hayal kırıklığıyla bükülüyor.

"İzninizle, biz de yukarı çıkıyorduk."

"Kane?" diye bağıyor, kolunu tutmak için uzanıyor ve evin içine doğru daha fazla yürümemizi engelliyor.

"Prenses?" Ona bakmak için döndüm. "En üst kat, sağdan ikinci kapı. Hazır ol." Bana göz kırpmıyor ve Devin bana bir kez daha bakmak için döndüğünde tepeden tırnağa kızarıyorum.

Onların dikkatini çekmek istemediğim ve Ezra ile Ellis'in partiye katılmak istemesi ihtimaline karşı uzaklaşmam gerektiği için merdivenlere doğru kaçıyorum.

Beni paylaşmasıyla ilgili önerisini hatırlayınca midem bulanıyor.

Hayatta olmaz. Onun kötü dokunuşlarına ve şeytani sözlerine hazır olabilirim ama bana işkence etmesine yardım etmesi için bir arkadaşını getirmesi konusunda çizgiyi çekiyorum.

Ama Kane sana dokunduğunda bu gerçekten işkence olmuyor, değil mi?

Bu düşüncüyü kafamdan silkeledim.

Bana acımasızca dokunmasından, beni bir bez bebek gibi fırlatıp atmasından ve bana söylediği aşağılayıcı şeylerden, bana fahişe demesinden nefret etmem gerektiğini biliyorum. Ama tek yaptığım daha fazlasını arzulamakken ondan nefret edecek gücü kendimde bulamıyorum.

Gürleyen sesleri bana kadar yankılanıyor ama kulak misafiri olmak için durmuyorum. İçimden bir ses konuştukları şeyden hoşlanmayacağımı söylüyor. Devin'in burada olmamdan memnun olmadığı açıktı - keşke gerçeği bilseydi.

Kane'in beni yönlendirdiği kapıyı ittim ve kapıya yaslandım.

Vücudum sinirden titriyor. Tüm bu plan daha önce o kadar da korkutucu gelmemiştii. Ama şimdi

buradayım.

"Siktir," diye nefes alıyorum.

"Siktir. Siktir." Başım kapıya çarptı. Ne yapıyorum ben böyle?

Eğer beni yakalarlarsa, bana ne yapacaklar?

Victor'dan ve yapabileceklerinden korkuyor olabilirim ama bu çatı altındaki herkesi eğitti ve onların herhangi bir tehdidi bertaraf etmekten çok daha fazlasını yapabileceklerini biliyorum.

Ve eğer Victor haklıysa ve onunla oynuyorsa ve ben onları ifşa edersem. Şiddetli bir ürperti vücudumu sarar.

İşler ters giderse beni öldürürler.

Bir an duraksadım. Bir önemi var mı? Kaybedecek bir şeyim kaldı mı? Ailemin görüntüleri aklımdan geçiyor ve kendimle konuşuyorum.

Bunu yapabilirim. Doğru saklanma yerlerini seçersen her şey yolunda gider. Hafta sonu geldiğinde kesinlikle bir parti verecekler ve kameraları yerleştiren konuklardan herhangi biri olabilir.

Merdivenlerden gelen ağır ayak sesleri duyulana kadar kapıyı itip odaya giriyorum. Onu da ilk kez gerçekten görüyorum.

Çarşaf lar siyah, tıpkı ruhu gibi; duvarlar koyu gri, mobilyalar siyah, köşeler yontulmuş ve çekmeceler çizilmiş.

Geleceğini bildiğim halde kapı açıldığında bir mil sıçradım. Derin bir nefes çekip kalbimin durmasını istiyorum.

KANE

H Kapıyı itip açtığım anda kokusu burnuma doluyor ve ereksiyonum geri geliyor. Ona sadece otuz dakikadan daha kısa bir süre önce sahip olmuş olabilirim, ama bu yeterli değil. Devin'in onun yanına gittiğim için beni parçalamaya çalışması bile tekrar düşünmemi sağlamaya yetmedi.

Bundan sonra ne olacağını.

Onun fikirleri umurumda bile değil. Bana bunun kötü bir fikir olduğunu söylemesine ihtiyacım yok, zaten öyle olduğunu biliyorum.

Yıllar geçtikçe Scarlett'e olan hayranlığım daha da arttı. Ve şimdi, o da burada, görünüşe göre aramızdaki bu tuhaf nefret duygusundan benim kadar hoşlanıyor ve ben de kendimi biraz şımartma fırsatını kaçırmak üzereyim.

Karnını doyurup bana sırtını dönmesi uzun sürmeyecek çünkü hepimiz onun benim gibi bir pislik için fazla iyi olduğunu biliyoruz.

Yıllar boyunca her fırsatta beni kazıklamış olabilir. Ama Scarlett Hunter, kukla ipleri Victor Harris tarafından kontrol edilen bir karavan parkı çocuğundan daha iyisini hak ediyor.

Başımı sallıyorum, düşünceleri uzaklaştırmaya çalışıyorum. Şu anda bunların hiçbirinin önemi yok.

Önemli olan, odamın ortasında durup farlara yakalanmış bir tavşan gibi bakıyor olması ve... Değil. değil. Çıplak.

Elimi başımın arkasına uzatıp sırlıslık olmuştum kapüşonumu vücudumdan çekiyorum ve köşedeki çamaşır sepetine fırlatıyorum. Iskılıyor ve ıslak bir gümbürtüyle yere düşüyor.

Letty'nin nefesi kesiliyor ve ona döndüğümde gözleri göğsüme kilitleniyor.

Beni uzun yıllardır ilk kez kıyafetsiz gördüğünü ve muhtemelen hatırladığı çocuk olmadığımı fark ettiğimde dudaklarımda bir gülümseme beliriyor.

"Çok fazla kıyafet giyiyorsun. Sana hazır olmanı söylemiştim." Ona doğru bir adım atıyorum ve o hemen bir adım geri atıyor.

Heyecan içimde patlıyor.

Tamam, Prenses. Oyun başlasın.

Gözlerimi göğsüne indiriyorum, meme uçları sertleşmiş ve atletinin ve sütyeninin ıslak kumaşının arkasında bana yalvarıyor.

"Çıkar" diyorum, başımla üstünü işaret ediyorum. "Uh..." Tereddüt ediyor.

"Utangaç olmak için çok geç, Prenses. Ben zaten her şeyi gördüm, unuttun mu?"

Ona doğru bir adım daha atıyorum, eşofmanımın bağlarını çekiştiriyorum ve spor ayakkabılarımı çıkarıyorum. O bir kez daha geri çekiliyor.

"Kendi yatak odamda benden kaçamazsın," diye mırıldanıyorum, kirpiklerimin altından ona bakarak. "Eğer burada olmak istemiyorsan, şimdiye kadar kaçmayı denemeliydin."

"Bana izin verir miydin?"

"Tabii ki hayır, ama denediğini görmek eğlenceli olurdu." "Bunu neden yapıyorsun?"

"Nedenini biliyorsun." Aramızdaki mesafeyi biraz daha kapatıyorum ve göğsü daha hızlı inip kalkmaya başlıyor, ben onun kişisel alanına girdikçe göz bebekleri büyüyor.

"Ama bu neyi başaracak?"

"Oh, bu beni çok daha iyi hissettirecek."

"Öyle mi olacak?" diye soruyor, sanki bunu gerçekten merak ediyormuş gibi başını yana eğerek. "Evet. Senin beni incittiğin gibi ben de seni incitmek istiyorum."

"Beni becererek mi?"

Son adımını geri atıyor ve duvara çarpıyor.

Vücudum onun uzunluğuna bastırılana kadar durmuyorum ve ona fısıldamak için eğiliyorum Kulak.

"Seni kullanarak, Prenses. Seni çiğ olana kadar becererek ve başka kim olursa olsun Gelecekte sana dokunmasına izin verirsen, seni ne kadar iyi becerdiğimle asla kıyaslanamaz." Geri çekiliyorum ve elimi kaldırıp parmağımı şakağına dokundururken gözlerinin içine bakıyorum. "Burada olmak istiyorum... sonsuza kadar."

Nefesleri kısa ve keskin pantolonlar olarak çıkıyor.

"Sen benim için bir hiçsin, Kane. Seni her zaman unutacağım." Gözleri benimkiler arasında gidip geliyor, burun delikleri bu yalanla hafifçe açılıyor.

"O zaman bunun mümkün olmadığından emin olsam iyi olur."

Bileklerini kavrayarak kollarını başının üzerine kaldırmaya zorluyorum ve her ikisini de ellerimin arasına alıyorum.

Dilimi boynunda gezdiriyorum, kulağına varana kadar durmuyorum. Titremesi o kadar şiddetli ki bileklerinde hissediyorum.

"Yalvarmaya hazır ol Prenses, çünkü seni en uç noktaya kadar zorlayacağım."

"Siktir," diye nefes alıyor, meme uçları gömleğinin altında daha da sertleşiyor.

Boynunun yumuşak derisini emerken, boşta kalan elim göğüslerini okşuyor, meme uçlarında daireler çiziyor ve karnına doğru iniyor.

Boşalmak için ihtiyaç duyduğu sürtünmeyi bulmaya çalışırken kalçaları dokunuşumla yuvarlanıyor. Çok şanslı olmalı.

Eteğinin kenarını bulup yukarı kaldırıyorum, ayaklarını kendi ayaklarımla tekmeleyerek genişletiyorum.

"Benim için hala ıslak mısın, Prenses?" Yüksek bir sesle boynunu serbest bıraktıktan sonra soruyorum. Yaptığım işi inceliyorum.

Daha sonra bu odadan tökezleyerek çıktığında, kampüsteki herkes onun sahipli olduğunu bilecek. Bana cevap vermiyor.

"Eğer burada istediğim şeyi vermezsen, ihtiyacın olanı alamazsın," diye uyarıyorum.

"Evet," diye ağlıyor. "Lütfen, Kane."

"İyi bir başlangıç Prenses, ama bu sadece başlangıç."

Kıvrımlarını ayırıp parmaklarımı içine daldırdığımda

"Kahretsin," diye soluyor. Hala damlıyor ve ağzım onun tadına

bakmak için sulanıyor.

"Kane," diye uyarıyor, duvarlarına sürtünerek cezalandırıcı bir tempo tutturduğumda, parmaklarımı kıvrarak onun yıldızları görmesine neden olacak noktaya vuruyorum, tabii düşmesine izin verirsem.

Parmaklarımı amından çekerek daha geriye götürüyorum ve sularını büzülmüş deliğinin etrafına sürdüğümde hareketsiz kalıyor.

"Sizi daha önce buraya getiren oldu mu

Prenses?" Ben hafifçe iterken başını

sallıyor. "Oh Tanrım."

"Güzel, bu da benim. Her bir santimin benim. Bunu anlıyor musun?" "Evet."

"Sen kime aitsin, Scarlett?" "Sana,

Kane. Sadece sana."

"Aferin kızıma."

Onu bırakıyorum ve bir adım geri çekiliyorum. Vücudu duvara yaslandı ama sadece bir saniyeliğine rahatladı çünkü uzanıp parmaklarımı gömleğine doladım ve vücudundan yukarı çektim. Sütyenini almaya çalışırken arkamda bir yerde yere düşüyor. Önünde dizlerimin üzerine çöküp ayakkabılarını çıkarmadan önce eteği de onu takip ediyor, böylece tamamen çıplak bir şekilde karşımda duruyor.

O kadar güzel ki nefesim kesiliyor ama bunu ona söylemiyorum. Onun yerine

bacaklarından birini omzuma atıp amına dalıyorum.

Ben onu yalarken tadı dilimde patlıyor.

"Siktir, siktir, siktir," diye bağılıyor ben dilimi içine sokup sularını emerken.

Serbest kalmanın eşiğine gelene kadar durmuyorum, sonra onu çekip kollarıma alıyorum ve yatağıma atıyorum.

Yanına gittiğimde zıplıyor, eşofmanımı kalçalarımın üzerinden aşağı itiyor ve tekmeleyerek çıkarıyorum.

Git.

Elimde sikimle başını kaldırıp bana baktığında "Vay anasını," diye soluk soluğa kalıyor. "Kane."

Yatağa biraz tırmanıyor ama ben daha hızlıyım.

Parmaklarımı ayak bileğine dolayarak, önümde oturana kadar onu yataktan aşağı

sürüklüyorum. "Em beni. O pis küçük ağzına boşalmak istiyorum, Prenses."

Bana bakıyor, karanlık derinliklerinde öfke, hayal kırıklığı ve arzu parlıyor, içlerindeki altın hiç görmediğim kadar parlak.

"Senden nefret ediyorum."

"Benimle edepsizce konuşmana bayılıyorum," diye cevap veriyorum. "Şimdi sikimi yala."

Ona cevap verme şansı vermiyorum, bunun yerine ayrılmış dudaklarından en iyi şekilde yararlanıyorum ve sikimin ucunu dudaklarının arasından geçiriyorum.

Beni buzlu şeker gibi emiyor. Ama ne kadar iyi hissettirse de, daha fazlasına

ihtiyacım var. Neler yapabileceğini biliyorum ve şu an hepsine ihtiyacım var.

Saçlarını yumruklayarak, ağzını sikerken onu sabit tutuyorum.

Ona verdiğim her şeyi alıyor, boğazının arkasına çarptığında uzunluğumu öğütüyor.

İhtiyacı olan havayı içine çekmeye çalışırken gözlerinden yaşlar dökülüyor, tırnakları kırıma o kadar sert batıyor ki, baktığımda deriyi parçaladığını gördüğümde şaşırmayacağım.

Sahip olduğum her şeyi yutana kadar bırakmıyorum ve ancak o zaman onu kendimden

uzaklaştırıyorum. "Siktir, bu işte biraz fazla iyisin."

Ellerim belinde, onu yatağın daha da yukarisına fırlatıyorum. Başı yatak başlığına çarpıyor ama ben üzerine sürünüp dişlerimi bacağının uzunluğunca aşağıya doğru sürüklerken şikayet etmiyor, ta ki kalçasının yumuşak derisine yapışıp deriyi parçalayana kadar emiyor ve ısırıyorum, kanının bakırını tadıyorum.

Tırnakları omuzlarımı tırmalıyor, parmakları saçlarımı çekerek onu serbest bırakmamı sağlamaya çalışıyor ama ben

Yapma.

Onu işaretleme, benim yapma ihtiyacım beni tüketiyor.

Sonunda onu bıraktığımda, kalçasında kızgın kırmızı bir iz var ve göğsüm gurur ve sahiplenme ile şişiyor.

Benimkini.

Parmağım ile izini sürüyorum, deriyi kırdığım yerdeki az miktardaki kanı topluyorum.

Parmakları saçlarımı bir kez daha sıkıyor ve öyle bir güçle çekiştiriyor ki, üzerine düşüp dudaklarına yapışmaktan başka çarem kalmıyor.

Hakimiyet için savaşırken öpüşmemiz acımasızdır.

Dudaklarında kendi tadımı alabiliyorum ve onun da bende kendi tadını alabildiğinden şüphem yok.

Birbirimizi yutarken dillerimiz düello ediyor ve dişlerimiz çarpışıyor, göğüslerimiz oksijen için kabarıyor ama ikimiz de bırakmayı reddediyoruz. Sonunda, dişlerini alt dudağıma batırdıktan sonra geri çekiliyorum.

"Siktir, sen her şeysin." Kelimelerin dudaklarımdan dökülmesini istememiştim. Az önce söylediklerimi fark edince gözleri şok içinde açıldı.

Dikkatini dağıtmak için bacaklarını belime doluyorum ve sikimi kıvrımlarına sürüyorum. Ucunu içeri iterken "Kane, lütfen," diye yalvarıyor. "İhtiyacım var-"

"Biliyorum," diye bağıyorum, kendimi tutmaya, onu biraz daha kızdırmaya zorluyorum ama ona olan ihtiyacımla savaşmakta giderek zorlanıyorum.

"Kahretsin," diye homurdanıyorum öne doğru itip onu tamamen doldurmadan önce. "K-kondom, Kane."

Bağlandığımız yerden yukarı bakıyorum. "Ben temizim."

"Ve sana inanmıyorum."

"Sence de biraz geç değil mi? Bu gece seni zaten bir kez aldım."

"Umurumda değil."

Yüzündeki panik ifadesi beni ondan uzaklaştırmaya ve komodinin en üst çekmecesine uzanmama yetti.

Rekor bir sürede, lastiği boyumdan aşağı indirdim ve kendimi onun kadife sıcaklığına geri yönlendiriyorum. "Daha iyi misin?"

Gözleri zevkle geri dönerken başını sallıyor.

Yaklaştığını biliyorum, bunu her santiminden okuyabiliyorum ama bir kez olsun emirlerime uyuyor ve kendini bırakmıyor.

Bir yanımdan neden her zamanki gibi bana meydan okumadığını bilmek istiyor, ama diğer yanımdan derinliklerindeyken gerçekten umursamıyor.

Onu ele geçirilmiş bir erkek gibi beceriyorum ve o da bana karşılık veriyor.

Dişlerim ısırırken onun tırnakları çiziyor. Göğüslerimiz kabarıyor, tenlerimiz birbirimizin acımasız dokunuşlarıyla kızarıyor ve terden sıırılsıklam oluyor.

"Siktir, Prenses. Siktir," diye bağıyorum, onu ters çeviriyorum ve avucumu kıkırına çarpıyorum.

O kadar yüksek sesle bağıyor ki, bu evdeki herkesin ve muhtemelen her iki taraftaki evin de şu anda neler olup bittiğini bilmesi gerektiğine şüphe yok.

Onu dizlerinin üzerine kaldırıp arkadan kavriyorum ve defalarca içine giriyorum.

Saçları yumruğuma dolanmışken, sertçe çekiştiriyorum, onu sırtını eğmeye zorluyorum, böylece ona daha derinden vurabiliyorum.

"Kane, Kane, Kane," diye haykırıyor, amcığı beni inanılmaz derecede sıkıyor. Etrafına uzanarak klitorisini sertçe çimdikliyorum ve patlıyor.

O benimkini benden sağarken tüm vücudu salıverilmesiyle sarsılıyor.

"Fuuuuuck," diye inliyorum, sikim sarsılıyor ve bedenim onunkinin üstüne   k yor. Nefesimi tutmaya çalışırken onu altımdaki yatağa sabitliyorum.

"Siktir, Prenses."

"Sanırım artık gitmeliyim," diyerek beni şoke etti. "Hiç şansın yok."

Tekrar ayağa kalkıyorum, onu ters çeviriyorum ve benden saklanamaması için vücuduna sarılıyorum.

Ağırlığımı bir elime alarak diğer elimi boğazına doluyorum. Yutkunurken kasları dalgalanıyor ve bakışlarımın vücudunda gezinmesine izin veriyorum.

Her tarafı ısırık izleri, morluklar ve çiziklerle kaplı. Hepsini oraya benim koyduğumu bilerek dudaklarımda bir g l msemi kıvrılıyor. Sikim daha fazlası için kabarıyor.

Yüzüne geri döndüğümde, gözlerim şişmiş dudaklarına kilitleniyor.

"Daha işimiz bitmedi," diye uyarıyorum dudaklarına yapışmadan önce.

Her hareket ettiğinde, vücudunun herhangi bir santimine her baktığında beni düşünmekten başka seçeneği kalmayana kadar işimiz bitmeyecek.

Ona sahip olacağım.

LETTY

M Vücudum ağrıyor ama Kane'in parmakları klitorisimi çimdiklediğinde ve bir kez daha kenara takla attığımda kısa sürede unutuluyor.

Geceye düşmeme izin vermeyerek başlayan biri için, şimdi takıntılı görünüyor. Beni kaç kere boşaltabileceğiyle.

Aleti içimde sarsılıyor, bir kez daha prezervatifin içinde. Eli boğazımın hassas etinde sıkılaşıyor ve belime doladığı kolu beni göğsüne doğru tutuyor, nefes alış verişlerini hissetmeme izin veriyor.

"Siktir," diye pantolonunu indirdi, içimden çıktı ve prezervatifi düşün dışına fırlattı.

Su ikimizin de üzerine yağıyor, son birkaç saatin terini temizliyor. Beni mahvetmek istediğini söylediğinde şaka yapmıyordu.

Bacaklarımı zar zor hissediyorum. Şu anda kendimi nasıl ayakta tuttuğum hakkında hiçbir fikrim yok ve yatağına nasıl geri yürüyeceğim konusunda gerçekten hiçbir fikrim yok.

Dürüstçe söyleyebilirim ki hiç bu kadar sikilmedim.

Mecazi anlamda ve gerçek anlamda, çünkü içimden bir ses bana onun yaptığını başka hiç kimsenin yapamayacağını söylüyor.

Acımasız dokunuşlarının ve acımasız sözlerinin her birine bağımlı hale geliyorum.

Bir sonraki vuruşlarını bekleyen lanet bir keş gibiyim, bilinmeyen arzuluyorum, bir parçam acı ve zevkin lezzetli bir karışımıyla şarkı söylemek üzere, bir sonraki bana söyleyeceği dikenli, kirli kelimeler.

Bir yanıma buna izin verip vermediğimi merak ediyor çünkü içten içe bunu hak ettiğimi biliyorum.

Ondan çok büyük bir şey sakladım ve ne olduğu hakkında hala hiçbir fikri olmasa bile onun gazabını hak ediyorum.

Duş jelinin serinliği göğüslerimi kaplarken suçluluk duygusu içimi kaplıyor.

"Kane," diye inliyorum ellerini karnımda ve amımda gezdirmeden önce ağrıyan meme uçlarımı okşarken.

Şişmiş ve çok hassas ama o bana dokundukça midem hala kasılıyor ve sıvı şehvet içimi dolduruyor, daha fazlası için hazırım.

"Seni bütün gece sikebilirim," diye inliyor kulağıma.

"Dikkatli ol, bundan biraz fazla zevk almaya başlamış gibisin," diye fısıldıyorum. "Seni becermekten ne kadar zevk aldığımı bilemezsin Prenses. Uzun zamandır bekliyordum."

Yeterince temizlendiğimizden emin olduktan sonra duşu kapatıp dışarı çıkıyor ve birkaç saniye sonra bana bir havlu uzatıyor.

Burada garip bir bölgedeyiz.

Birbirimize hakaret etmeden aynı odada bulunmayalı çok uzun yıllar oldu.

Birbirimizi. Bu yüzden planlarımı mahvetmesini ve benimle işi biter bitmez beni göndermesini bekliyordum.

Yine de hala buradayım. Sanki gerçekten umurundaymış gibi beni yıkadı.

Hayır. O sadece tüm bunların altında aslında iyi bir insan olduğuna dair bir ipucu olduğunu kanıtlıyor. "Bir içki ister misin?" diye soruyor, nihayet titrek ve zayıf bir şekilde yatak odasına dönmeyi başardığımda.

Bacaklar.

"Um... evet. Su harika olur."

Kapıdan çıkmadan önce bir kez başını sallıyor, vücudu hâlâ çıplak ve belindeki havlu hâlâ duruyor.

Kapı arkasından kapandığı anda üşüdüğümü hissediyorum.

Oda oldukça çıplak, sadece birkaç parça mobilya ve çamaşır yıkamaya hazır bir yığın giysi var.

Henüz gerçekten taşınmış gibi görünmüyor.

Gerçekten burada kalmayı planlayıp planlamadığını merak ediyorum.

Onun burada olması, üniversiteye girmesi ve takıma kabul edilmesi şaşırtıcı. Bunların hepsi gerçek mi yoksa Victor'un istediği bir şeyi elde etmek için yaptığı bir plan mı?

Bu düşünce beni ürpertiyor.

Bunun gerçekten Kane'in hayatında bir şeyler yapmaya çalışması olduğunu düşünmek istiyorum, ama o pislığe bağlı olduğu sürece, sanırım her şey mümkün.

Devin'in burada olmasının tek sebebi kesinlikle o. Devin alınmasın, ailevi bağlantıları bir yana, yarı iyi bir adam ama üniversiteye uygun biri değil.

Şifonyere doğru yürürken durup bu odadaki tek kişisel şeye bakıyorum. Kane, Kyle ve ailelerinin çerçeveli bir fotoğrafı. Hepsi Harrow Creek'teki karavanlarının bahçesinde. İkisinin de kaç yaşında olduğuna bakarak, ölmelerinden çok uzun zaman önce çekilmediğini söyleyebilirim.

Kalbim her ikisi için de acıyor. Hiçbir çocuk ebeveynlerinden birini kaybetmemeli, ancak aynı ölümcül çarpışmada her ikisi de aynı anda ölmeli. Yıkıcı.

Parmak uçlarımı genç Kane'in üzerinde gezdiriyor, bunun onun değişiminde bir dönüm noktası olup olmadığını merak ediyorum. Öfkesinin ve nefretinin büyüdüğü katalizör. Bundan önce oldukça sakın biri olduğunu herkes biliyor.

Bana doğru gelen ayak sesleri beni görüntüden uzaklaşmaya zorluyor. Bir parçam onun öfkeli yanından hoşlanıyor olabilir, ama ben tükendim. Onunla daha fazla başa çıkabileceğimden emin değilim. Ayrıca, onun yumuşak tarafını da hızla sevmeye başlıyorum.

"Al," dedi ve bana bir şişe uzattı.

Hava garipleşti. Beni duşa sürüklemeyi önce kalkıp gitmeliydim. Şu anda yaptığımız şey bu değil.

Kendi şişesini komodinin üzerine koyuyor, havluyu belinden indiriyor ve yatağa atlamadan önce bana dolgun kalçalarını gösteriyor.

Gitmem gerek, gitmeliyim ama içinde Victor'un kameraları olan çantama bakarken bunu yapamayacağımı biliyorum. Onları yerleştirme şansım olana kadar kalmalıyım.

Sinirlerim tepeme çıkıyor.

"Sorun ne?" diye soruyor ve ben ona bakmaktan başka bir şey yapamıyorum.

Yan yatmış, dirseğini yastığa koymuş ve başını avucuna dayamış. Çarşaf beline kadar inmiş, onu zar zor örtüyor ve bunu bilerek mi yaptığını merak ediyorum.

Vücudunu beğendiğimi biliyor. Son birkaç saatten sonra bilmemesine imkan yok.

Derisi tırnaklarımdan kaynaklanan derin oyuklar ve çiziklerin yanı sıra ısırık izleri ve

morluklarla kaplı.

Beni nasıl bir hayvana dönüştürdüğünü düşündükçe yanaklarım yanıyor.

Banyodaki aynada kendime bakmadım, bana bakacak olan şeyle yüzleşmekten çok

korkuyordum, ama bir aslanla kafese kapatılmış gibi göründüğümü biliyorum, bunu hissediyorum.

"Neden beni kovmadın?" Bu soruyu sormak istememiştim ama beynimin talimatı olmadan dudaklarımdan döküldü.

Önemli bir şey değilmiş gibi omuz silkiyor.

Elimde su şişesi ve üzerimde sadece bir havluyla yatak odasının ortasında durmuş, hayatım boyunca hiç olmadığım kadar garip hissediyordum.

"İstersen çık git, ama şimdi seni yurda bırakmayacağım." "Uh..."

"Ya da sadece yatağa gir ve uyu."

"Senin yatağında uyumamı mı istiyorsun?" Gözlerim fal taşı gibi açılmış halde soruyorum. "Fazla düşünmeyi bırak, Prenses. Senden hâlâ nefret ediyorum."

"İyi. Ben de senden. Senden nefret ediyorum yani." "Daha azını beklemezdim."

"Sizinkilerden birini giyebilir miyim-" "Hayır," diye araya girdi.

"Hayır mı?"

"Çıplak ya da hiçbir şey."

Seçeneklerimi değerlendiriyorum ama sonunda karar benim elimden alınıyor.

Havlu bedenimden sökülüyor, elimdeki şişe yere düşüyor ve yatağa sürükleniyorum.

"Uyu," diyor. "Yoksa seni yine beceririm."

İkincisi kesinlikle cazip ama bu saçmalığı kapatmanın ve Kane'i ve tüm bu saçmalıkları içine tıktığım küçük kutunun kapağını kapatmaya başlamanın zamanının geldiğini biliyorum.

Sadece onun uyumasını beklemem, yapmam gerekeni yapmam ve sonra da defolup gitmem gerekiyor.

Bir sıçrayışla uyanıyorum, nerede olduğumu anlamaya çalışırken karanlık odada etrafıma bakarken kalbim göğsümde gümbürdüyor.

Anılar birbiri ardına yüzüme çarptı.

Arabamın kaputu. Onun yatağı. Duş.

Sikeyim.

Bunların hiçbiri yaşanmamalıydı ama yaşanmasının sebebinin ben olduğumu biliyorum. Bunu ben ayarladım.

Kaslı kolu beni ona yapıştırıyor.

Beni tutuyor.

Lanet olası Kane Legend uykusunda bana sarılıyor.

Doğru olduğunu bilsem bile. Onun sert vücudunu benimkine karşı hissedebiliyorum. Buna inanmakta zorlanıyorum. Bildiğim tek şey buradan siktir olup gitmem gerektiği.

Başımı çevirip çalar saatine bakıyorum. Saat sabahın üçü.

Ev sessizlik içindeymiş gibi ses çıkarıyor.

Ya şimdi ya da asla.

Kolunu yavaşça kaldırarak altından sıyrılıyorum.

Ben gider gitmez, uzandığım yastığı vücuduna çekti. Bu manzara boğazıma bir yumru oturttu.

Uykusundaki öfkeli, nefret dolu Creek çocuğu gibi görünmüyor. Daha yumuşak, savunmasız görünüyor ve bu da bana Kane'in kötü çocuk imajının altında gerçekte kim olduğunu merak ettiriyor.

Ama burada durup bunu düşünecek vaktim yok, onun yerine hızla kıyafetlerimi ve çantamı toplayıp odadan çıkıyorum ve koridorun boş olması ve Harris kardeşlerden birine görünmemek için dua ediyorum.

Merdivenlerden aşağıya koşmadan önce hala hafif nemli olan kıyafetlerimi rekor bir sürede giydim.

Çantamdan küçük kameraları çıkarıp, cep telefonumun fenerini kullanarak onları saklamak için ideal yerleri bulmak üzere odanın etrafına bakıyorum. Ne yaptıklarını görmek değil, duymak istediğini söyledi, ben de bunu kendi avantajıma kullanıp kameraları yaşam alanının etrafına yerleştirmeye başladım.

Televizyonun arkasında. Kablosuz hoparlörün altında. Kahve makinesinin üstünde.

Onları kolayca fark edilmeyeceklerini umduğum yerlere sabitlemek için hızlıca çalışıyorum ve fazla düşünmeye fırsat bulamadan evden aceleyle çıkıyorum, kapıyı sessizce arkamdan kapatıyorum ve bir Uber çağırırken caddede koşarak ilerliyorum.

Hareket ettikçe kaslarım yanıyor ve bana dün gece olanları hatırlatıyor. Bunu bekliyor muydum?

Evet, sanırım öyle. Neden en kısa eteklerimden birini ve küçük külotlarımı giydiğimle ilgili bir şey olabilir.

Yurda döndüğümde gözlerimi zar zor açık tutabiliyorum. Ama bir duş daha almadan yatağa girmiyorum. Onu üzerimden ve kafamdan atacak bir duş.

Yine de aynaya bakmayı reddediyorum. Şu anda bununla uğraşamam. Birkaç saat sonra derse gitmem gerektiğinde bunu düşüneceğim.

Saçlarım hala ıslak, üzerime bir atlet ve bir çift erkek şortu geçirip yatağa sürünerek giriyorum.

Her bir santimim ağrıyor. Kalçalarımdeki ve göğsümdeki ısırık izleri duş jelimden dolayı batıyor ama onları düşündükçe bile ateş basmıyor.

Siktiğimin Kane'i.

Beni mahvetmek istediğini söyledi. Daha önce beni paramparça etmede parmağı olduğu için bunun mümkün olduğunu düşünmüyordum, ama korkarım hedeflediği şeyi başarmış olabilir çünkü bu geceyi unutmam mümkün değil.

Sanki tam olarak neye ihtiyacım olduğunu, sapkın zihnimin neyi arzuladığını biliyor ve bana hepsini ve daha fazlasını veriyor.

Luca ve Leon'u düşünüyorum.

Neden içimdeki bu şeyi harekete geçiren onlardan biri olmasın ki? Sapkın ihtiyaçlarımı gidermek için.

Neden Kane Legend olmak zorundaydı ki?

Beni herkes için mahvetmek isteyen çocuk.

Benden herkesten daha çok nefret eden çocuk.

Bir yıldan fazladır yalan söylediğim çocuk.

Kaybettiği ama sahip olacağından habersiz olduğu her şeyi düşünürken gözlerimden tek bir damla yaş süzülüyor.

Ertesi sabah alarm çaldığında zar zor hareket edebiliyorum.

Bir iniltiyle, çantama ulaşip telefonumu susturabilmek umuduyla kolumu yataktan sarkıtıyorum. Ama yapamadım.

"Lanet olsun," diye mırıldanarak yataktan kalktım ve dün gece nihayet içeri girdiğimde kapının yanında yerde buldum.

Alarmı kapatıyorum ve kendime on dakikam olduğunu söyleyerek yatağa geri sürünüyorum. Tekrar uyandığımda, Ella'nın kapıyı çalıp adımı seslendiğini duyuyorum.

Cep telefonumu almak için çabalarken, bir buçuk saat geçtiğini ve gerçekten derse gitmem gerektiğini fark ediyorum.

"Siktir. Siktir," diye bağırıyorum. "Letty, hazır mısın?"

"Hayır," diye karşılık veriyorum.

"Bensiz git." "Her şey yolunda mı?"

"Uh..." Tereddüt ediyorum, bir bahane bulmaya çalışıyorum. Ona gerçeği söyleyemem. Beni hapse attırmak isteyecektir. "Kendimi iyi hissetmiyorum. İçeri girebileceğimden emin değilim."

"Yapabileceğim bir şey var mı?" diye soruyor, yalanımı sorgulamıyor bile.

Kendi kendime gülümsüyorum. Bu adamlarla gerçekten ayaklarımın üzerinde duruyorum. "Hayır, sadece uyuyacağım."

"Tamam. Seni almamı istediğin bir şey olursa beni ara, olur mu?" "Aramam, teşekkür ederim."

Ayak sesleri kaybolmadan ve yatakhane sessizleşmeden önce usulca "Geçmiş olsun," diyor. Sırt üstü yuvarlanıp uzun bir nefes alıyorum.

Şimdiye kadar uyanmış ve beni gitmiş bulmuştur. Gece gizlice dışarı çıkmamı umursayacak mı? Benden ne kadar nefret ettiğini hatırladığı ve beni kıcıma tekmeyi bastığı o garip ertesi sabahı yaşamak zorunda kalmadığımız için rahatlamış olacak mı? Ya da daha kötüsü, kameraları buldular mı?

Victor, Ellis'in onları izleyebilecek donanımına sahip olduğunu söyledi. Bunu ne sıklıkla yapıyor? Dinlenmeleri o kadar büyük bir tehdit mi ki bunu her sabah yapıyor?

Tüm seçenekleri düşünürken ellerim titriyor ve kalbim hızla çarpıyor. Hiçbiri benim için iyi sonuçlanmayacak. Ya Victor bu işi başaramadığım için beni yakalayacak ve aileme yönelik tehditlerini gerçekleştirecek ya da kardeşler ona istediği bilgiyi verecek ve bunun olmasına izin verenin ben olduğumu anlayacaklar.

Her iki durumda da, boku yedim ve Victor'un bunu bildiğinden eminim. Pislik.

Orada uzanıp uzun süre hayatı düşündüm. Dersin başladığını anlamak için saate bakmama gerek yok çünkü telefonum çalmaya başlıyor.

Yataktan kaldırdığımda Luca'nın isminin bana baktığını görüyorum.

Luca: Ella iyi olmadığını söyledi? Sen iyi misin?

Bu endişeye gülümsüyorum. Beni bu duruma sokan adamdan daha fazlasını aldığım kesin.

Letty: Evet, sadece iyi hissetmiyorum. Günü yatakta geçiriyorum. Sonra benim için not alırmısın?

Her zaman. Geçmiş olsun. Daha sonra ziyaretçi istersen bana haber ver.

Letty: Teşekkür ederim x

Gelmesini ve beni daha iyi hissettirmesini istemek çok kolay olurdu ama yapamayacağımı biliyorum. Onu srkleyemem.

bu işe zaten olduğundan daha fazla bulaşmamalı.

Bu benim pisliliğim ve artık buna bir son vermenin zamanı geldi.

Kane ile geçirdiğim bu alıntı anlar eğlenceli olabilir ama sonunda acı çekenin ben olacağımı şimdiden biliyorum.

Bir oyun oynuyor ve birlikte geçirdiğimiz zaman arttıa, hissetmemem gereken şeyleri daha fazla hissetmeye başlıyorum.

Ona ihtiyaç duymaya, onu arzulamaya başlıyorum ve bunun gerçekten olmaması gerekiyor.

Yorganımın altında gerçeklikten saklanmayı tercih ederek kıcıımı yataktan çıkardığımda öğle yemeğini çoktan geçmişti ama hayattan sonsuza dek kaybolamayacağımı biliyordum.

Yine de dişlerimi fırçalamak için lavaboya doğru döndüğüm ve aynada kendime baktığım anda keşe yapabilseydim diyorum.

"Lanet olsun."

Vahşi bir hayvan tarafından parçalanmış gibi görünüyorum. Sanırım yleydim.

Elimi kaldırarak parmaklarımı boğazımı kaplayan kırmızı, kızgın morlukların üzerinde gezdiriyorum. Daha iyi bilmesem, beni öldürmeye çalıştığını düşünürdüm.

Gğsm kaplayan morluklara ve atletimin yakasının hemen altında saklanan gerçek bir ısırık izine kadar iniyorum.

Hafifçe eğilip kalçalarımın bakıyorum. Kane Legend markamı bulmadan önce çürük parmak izleri derimi karartıyor.

Eğer başka biriyle birlikte olmamı engellemek niyetindeyse, sanırım bunu başardı. Siktiğimin mağara adamı.

Kendime dönüp bakıyorum. Gözlerim uykusuzluktan kararmış ve şişmiş, dudaklarım pcğnden dolayı hâlâ şiş.

Sınıfa gitmemekle doğru bir hareket yaptım.

Luca ya da Leon beni böyle görürse... Sonrasında neler olacağını düşünmekten korkuyorum.

KANE

"GYolumdan çekil," diye bağıriyorum ve soyunma odasının kapısında durup sabahki antrenmanımızdan sonra kaçmamı engelleyen Luca'nın göğsünü itiyorum.

Çok kızgınım. Gerçekten çok kızgınım. O da bana bir iki raunt yapmaya hazırmış gibi bakıyor. *Hadi bakalım, QBI.*

Kolunun içine edip sezonunu mahvetmekten daha çok istediğim bir şey yok.

Kalmasını önermenin lanet bir hata olduğunu biliyordum ama seks ve çok sayıda orgazm beynimi etkiledi ve bir nedenden dolayı bunun iyi bir fikir olduğunu düşündüm.

Sonra bu sabah şiddetli bir ereksiyonla uyandım ve yalnız olduğumu görmek için antrenmandan önce bir tur daha atmayı arzuladım.

Ben yanında sızmışken gecenin bir yarısı kaçıp gitti. Bu hiç hoş değil.

Kimse yardımına gelemezken onu kurtardım ve gözlerimi kapattığım anda siktirip gitti.

Uykuya daldı mı yoksa horlamaya başladığım anda kaçtı mı hiçbir fikrim yok. Umurumda olmamalı.

Ondan nefret ediyorum.

Ama lanet olsun. Tekrar içine girmek istiyorum.

Luca alaycı bir ifadeyle, "Dün gece birileriyle yatmış birine göre çok kötü bir ruh hali içindesin, Legend," derken gözleri yanağımdaki ve boynumdaki çizik izlerine kayıyor.

Hangi noktada bana lanet bir kedi gibi pençe attığını bile hatırlamıyorum ama bu sabah vücudumda bıraktığı izlere bakmak beni zorlamadıysa ne olayım.

Nasıl görüldüğünü sadece hayal edebiliyorum. Dudaklarımda bir gülümseme kıvrılıyor.

Gözlerinin içine bakıp neden gittiğini öğrenmek için sabırsızlanıyorum.

Kesinlikle eğlenmediği için değil.

"Kıskandın mı, Dunn?" Sırıtarak soruyorum.

"Siktir git, senin ucuz orospularını istemiyorum."

"Bundan emin misin?" Bir adım öne çıkıp yüzüne bakıyorum. "Çok vahşiydi, dostum. Sanırım onunla başa çıkamazsınız."

"Siktir git," diye tükürüyor, o kadar yaklaşıyor ki göğsü neredeyse benimkine değiyor.

"Dunn, geri çekil," diye sesleniyor oyun kurucu koçu, kavgaya tutuşmak üzere olduğumuzu fark ettiğinde. Luca başını sallayıp bir adım geri çekilmeden önce iki saniye daha gözlerimi tutuyor. "Sana ihtiyacım olduğu için şanslısın."

Ona gülüyorum.

"Sen lanet bir korkaksın, Dunn."

Beni tersledi ve koçun peşinden gitti, beni onu aşağı indirme tehdidi olmadan duş almaya ve giyinmeye bıraktı.

Duşa girerken parmak eklemlerimi kırıyorum.

"Onu yemlemeyi bırakmalısın," diyor arkamdan bir ses.

"Ah, evet. Böyle düşünmene neden şaşırmadım?" Diğer Dunn ikizine dönerek soruyorum.

"O sizin kaptanınız. Saha dışında ne haltlar döndüğü umurumda değil. Ama burada, idmanda, antrenmanda, maçlarda. Kendine çeki düzen vermelisin."

"Her neyse." Gömleğimi başımın üzerinden geçirip çantama tıktırarak el salladım.

"Hayır, hiç de bile Legend. Buradasın çünkü oynamak istiyorsun. Kazanmak istiyorsun.

Sen de hepimiz gibi şampiyonluk istiyorsun, o yüzden öyle davranmaya başla." "Lanet olsun, Koç'a falan mı sakso çekiyorsun?" Duşa doğru yürürken mırıldandım. "Az önce ne dedin sen?"

Leon'un yumruğu çeneme çarpmadan önce sırtım fayanslara çarpıyor.

"Orospu çocuğu." Ona doğru atılıyorum ama duvardan ayrıldığım anda ellerim üst kollarımı sarıyor.

"Yeter," diye bağılıyor biri ama ben dönüp bakmıyorum, gözlerim Leon'un kilere kilitlenmiş.

"Bu takımdaki yerini, bursunu korumak mı istiyorsun? Sıraya girmen gerek." Çantasını kaplığı gibi soyunma odasından çıktı.

"Çekil üstümden."

Arkamı döndüğümde Zayn ve Letty ile birlikte yaşayan iki adamı görüyorum.

Hepsine bir bakış atıyorum ve hiçbirisi bir şey söylemiyor, ancak Zayn'in dilinin ucunda olduğundan emin olduğum uyarısını neredeyse duyabiliyorum.

Yanlarından geçip duşa doğru ilerliyorum. Derse geç kalmamın ve onun içeri girişini kaçırmamın imkanı yok.

Planlandığı gibi, paket kahvemle oraya gittiğimde salonda sadece birkaç inek vardı.

Arka taraftaki gölgeli koltuklardan birine geçip bekliyorum.

Ama oda dolmaya başladığında ve o gelmediğinde, bir şeylerin ters gittiğini hissetmeye başlıyorum.

Soyunma odasındaki iki adam onsuz ortaya çıkıyor ve profesör görüldüğünde, onun gelmeyeceğini düşünmeye başlıyorum.

Benim yüzümden mi?

Sandalyemde kambur duruyorum, vücudunun bu sabah nasıl görüldüğünü hayal etmeye çalışıyorum. Eminim üzerinde bıraktığım tüm izler ve morluklarla birlikte çok güzeldir.

Letty bütün gün yüzünü göstermedi ve telefonum sessiz kaldı.

Bir yanım ona mesaj atıp gecenin bir yarısı neden gittiğini ve neden sınıfta olmadığını öğrenmek istiyor ama daha büyük bir yanım da onu gergin bırakmak istiyor.

Cevapları talep etmek için benim ortaya çıkmamı bekliyor olacak ve ben de onu zor durumda bırakmaktan mutluluk duyacağım.

Öğleden sonraki seanslarımızda oyun oynarken Luca şaşırtıcı derecede sakın ve oyun kurucu koçunun onu hizaya sokmak için daha önce tam olarak neyle tehdit ettiğini merak ediyorum.

Hâlâ kızgın olduğunu biliyorum, ne zaman sessizce talepte bulunmak için bana bir bakış atsa bunu gözlerinde görüyorum.

Bunu sahada kabul edebilirim. Leon haklıydı, o bizim kaptanımız ve oyun kurucumuz ama sahadan çıkar çıkmaz onun emirlerine uyup uymayacağımı bir kez daha düşünmesi gerekiyor.

Daha önce işaret ettiği çizikler ile Letty'nin bugünkü yokluğunun bağlantılı olup olmadığından şüphelenip şüphelenmediğini bilmiyorum, ancak bu konuda hiçbir şey söylememiş olması, ya iki ile ikiyi bir araya getirmediğini ya da bunun doğru olamayacağına kendini ikna etmeye çalıştığını düşündürüyor.

İkisi de bana uyar.

Ancak gerçeğin ortaya çıkacağı zaman yaklaşıyor ve bunun bizi nereye götüreceğinden tam olarak emin değilim.

Onun sorumlu olması gerekiyordu. Ekibimizin etkili bir şekilde çalışmasını ve tüm bu saçmalıkları sağlayan kişi ve kendisini gerilimin tam ortasında bulacak. Leon da öyle.

İş o noktaya gelirse, Koç'un onları bana tercih edeceğini biliyorum. Ama bunu kolay kolay yapmaz. Leon ve ben bu takımın açık ara en iyi alıcılarıyız. Sezona hücumda başka biriyle girerlerse çok fazla şeyi şansa bırakmış olacaklarını herkes biliyor.

Antrenmandan sonra arabama indiğimde onu görme ihtiyacım nihayet beni yeniyor.

Açlıktan ölüyorum ama bu beklemek zorunda.

Hala kampüsteyken onu görme şansını kaçırmayacağım.

Arabamı çalıştırdım ve tam vitesle takacaktım ki telefonum çalmaya başladı. Cebimden çıkardığımda Devin'in isminin bana baktığını görüyorum.

"Öyle mi?" İşimin bitmiş olması gerekirken bir işimiz daha olduğunu duymaya hazırlanarak havlıyorum.

"Eve geri dönmen gerek. Hemen." "Neden?"

Neler oluyor?"

"Hemen buraya gel." "Tamam."

Tamam. Ben gidiyorum."

Cep telefonumu orta konsola atıp, Luca ve Leon girişten çıkarken lastiklerimi döndürerek otoparktan çıkıyorum. Yanlarından geçerken onlara ters ters bakarak, neler olup bittiğini öğrenmek için eve gidiyorum.

Üçünün de arabası evin önüne park edilmişti, ki bu günün bu saati için alışılmadık bir durumdu.

"Neler oluyor?" Oturma odasına girdiğimde Ezra ve Ellis'i kanepede otururken buldum.

Devin bir ileri bir geri adım atarken yüzlerinde endişeli ifadeler vardı.

"Bak," diye tükürüyor Devin, sehpanın üzerindeki bir şeyi işaret ederek. "Nedir o?"

"Gizli kamera mı?"

"Ne? Bunu kim yapar ki? Victor mu?"

"Komik, biz de size aynı şeyi soracaktık."

"Ben mi? Onları ben yerleştirmedim. Bir şey öğrenmek istersem sana sorarım." "Seni kastetmedik, göt herif," diye tükürür Ezra.

"Tamam öyleyse-"

"Senin kız," diye mırıldandı

Devin. "Scarlett mi? Hayır, o
yapmaz..."

"Bu sabah uyandığında o hala burada mıydı?"

"Uh..."

"Peki o neden buradaydı, Kane? Ondan nefret ediyorsun." Farkına varıyorum ve vücudum yanmaya başlarken öfkeyle geriliyor. *Hayır, hayır yapmazdı.*

Kendimi bu sözlerin doğru olduğuna ikna etmeye çalışıyorum ama doğru olmadığını zaten biliyorum. Dün gece lanet bir numaraydı. Benimle oynadı.

"Bunun bedelini ödeyecek," diye söz veriyorum diğerlerine, masadaki kameralardan birkaçını alıp birkaç dakika önceki adımlarımın izini sürerken.

Letty'nin evinin arkasındaki otoparka yanaştığımda, ona cehennemi yaşatmaya fazlasıyla hazırdım. Ne sikim düşünüyordu ki?

Daha nefes bile alamadan arabadan inip merdivenleri yarılardım.

Oda arkadaşlarını düşünmek için durmuyorum, ana kapıyı açıp hışım ile içeri giriyorum.

"Bu da ne-"

Yemek masasında tanımadığım bir adam ve kız var. Ben onların arasında dolaşırken ikisi de avar avar bana bakıyor.

"Sakıncası var mı?" diye tersliyor kız ama ben ona doğru bakmıyorum bile. "Kapa çenenini ve kendi işine bak."

Emirleri uygulamaktan çok afalladığından eminim ama Letty'nin kapısının önünde durduğumda başka bir şey söylemiyor.

"Prenses, aç şu lanet kapıyı."

Yumruklarım yontulmuş mavi boyanın üzerine yağıyor, her şey gücümün altında sarsılıyor. Hiçbir şey.

"Aç şu lanet kapıyı Scarlett, yoksa tekmeleyip içeri sokarım."

"Gitmen gerek," diyor zayıf bir ses arkamdan.

Omzumun üzerinden baktığımda adamın cesaretini topladığını ve bana karşı koymaya çalıştığını fark ediyorum.

"Siktir git."

Onu görmezden gelerek Letty'nin kapısına geri dönüyorum, ta ki bir kilit sesi duyana kadar. Bir saniye geçmeden kapı açıldı.

Avucumu kapının üzerine vurarak kapıyı ardına kadar açmaya zorluyorum, Letty odanın bir ucundan diğer ucuna uçmaktan kurtulmak için tam zamanında zıplamayı başarıyor.

Letty'nin odasına daldığımda kız "Luca'yı arayalım mı?" diye bağıyor. "Hayır, her şey yolunda," diye karşılık veriyor Letty.

"Bırak gitsin, tamam mı?"

İkisinin ne düşündüğünü kim bilir ama umurumda değil. Onlar için burada değilim.

"Gittin," diyorum, ona doğru ilerliyorum, elimi boğazına doluyorum ve sırtı bir gümbürtüyle duvara çarpana, ciğerlerindeki hava şokla boşalana kadar devam ediyorum. "Uyandım ve sen gitmiştin. Neden?" Yüzüne doğru yaklaştım, artan nefeslerim onunkilere karıştı.

Bana bakarken gözleri kocaman açılmıştı. Dehşete düşmüş görünüyor ve bu benim sikimi sertleştiriyor. "Neden, Prenses?"

"Ben sadece o garip sabahı yapmamanın daha iyi olacağını düşündüm."

"Saçmalık. Lanet olası saçmalık. Sen tam bir yalancısın Hunter. Ağzından çıkan her şey doğru mu?"

"Sana yalan söylemedim, Kane." Ama bu sözleri söylerken gözlerinde bir şey parlıyor.

"Yalanlar," diye tükürdüm. "Lanet olası yalanlar."

"Ben sana ne yaptım, Letty? Ben seni istedim. Sadece seni becerdim ve sen onu seçtin."

Parmaklarım boğazını sıkıyor ama o beni durdurmaya çalışmıyor.

Çünkü suçlu olduğunu biliyor, diyor içimden bir ses, ama yine de yanılıyor *olmam* için dua ediyorum. Yalancı bir düzenbaz olmadığı ortaya çıksın diye.

"Onu seçtin ve sonra da öldürdün."

Ellerim titriyor ve bu tepkiyi kaçırmasına imkan yok.

Daha da sert sıkmadan ve sonsuza dek pişman olacağım bir şey yapmadan önce onu serbest bırakarak büyük bir geri adım atıyorum.

Ellerimi saçlarıma götürüp alnımdan geriye doğru süpürüyorum ve canımı acıtana kadar saçlarımı çekiyorum. "Riley'i ben öldürmedim Kane, bunu sen de biliyorsun. Onun yaptığı şey... bir kazaydı."

"Onun kalbini kırdın. Bu senin hatan," diye feryat ediyorum, ona dönüyorum ve ölüm bakışlarımla onu olduğu yere mihliyorum.

"Arabasına sarhoş binmesi benim suçum değil, Kane. O kendi aklı olan bir insandı." "Onu durdurmalıydın."

"Nasıl?" Çaresizlik içinde kollarını havaya kaldırır. "Beni terk ettiğinde sarhoş değildi. Ne olacağını nereden bilebilirdim ki? Ben medyum değilim."

Ona bakarken göğsüm kabarıyor. Haklı olduğunu biliyorum. Bunu hep biliyordum ama ölümünü onun üzerine yıkmak ve bu yüzden ondan nefret etmek gerçeği kabul etmekten daha kolaydı.

"Seni seviyordu amına koyayım,"

diye bağırdım. Omuzları

kabullenmiş bir şekilde çöküyor.

"O seni hep sevdi, neden seni almasına izin verdim

sanıyorsun?" "İzin mi verdin? Ne kadar da büyüksün."

Boğazımdan bir hırıltı yükseliyor. "O ben olmalıydım," diye bağıriyorum.

"Ama sen sıçtın batırdın ve ben onu seçtim. Şimdi bu konuda ne yapacaksın? Canımı yakacaksın, beni cezalandıracaksın. İntikamını alacaksın ki geceleri uyuyabilesin. Flaş haber, göt herif." Şortunu kaldırdı ve üst baldırlarını bana gösterdi. "Çok geç kaldın. Bunların hepsini zaten yaptın. Peki sırada ne var?"

Ben hareketsiz durup neden olduğum çürüklere bakarken aramızdaki gerginlik çatırdıyor.

Kısa bir an için, onu incittiğim, onu işaretlediğim için kötü hissediyorum. Ama sonra gerçekten neden burada olduğumu hatırlıyorum ve iyi bir insan olmayı unutuyorum.

"Bana lanet olası gerçeği söyle, Prenses?" Sesimi sakinleştiriyorum ve tonumu düşürüyorum.

"Bu sabah neden kaçtın? Ve cevabını çok iyi düşün."

Bana bakıyor, gözlerini kısmış beni okumaya çalışıyor.

"Zaten biliyorsun," diyor, istediğimden daha sakın bir şekilde.

Kavga etmesini, çığlık atmasını, bana yanıldığımı söylemesini istiyorum. Ama söylemiyor. Çünkü o lanet olası bir suçlu.

Yumruğum başının yanındaki duvara çarpmadan önce boğazımdan bir kükreme kopuyor.

Bir şok çığlığı atıyor ama ben ayakta durup ona bakarken, dudaklarından çıkacak kelimeleri beklerken kıpırdamıyorum.

"Neden? Bunu neden yaptın ki?" Sessizce soruyorum, gerçeği öğrenmek için gözlerini arıyorum.

"Hayatımı mahvettin, Kane." Sesi o kadar sakın ki, birkaç dakika önceki öfkeden eser yok. Ruh halindeki değişiklik beni neredeyse kamçılıyor. "Neden yapmayayım ki?"

"Sen gittin. Columbia'ya siktir olup gittin. Hayatında nasıl bir etkim oldu ki? Hepimize sırtını

döndün, Riley'nin anısından uzaklaştın ve hayatına devam ettin."

Dudaklarından bir kahkaha dökülüyor ama eğlenmekten başka bir şey yapmıyor.

"Ne olduğunu bilmek istiyor musun? Gerçekten bilmek istiyor musun?"

"Evet, bilmek istiyorum. Sevgili Columbia'nı terk edip burada bizimle birlikte gecekonduda yaşamak zorunda kalacak kadar yanlış giden neydi?"

"Sen oldun, Kane," diye feryat ediyor, öfkesi yeniden su yüzüne çıkıyor.

Kollarımı başının iki yanına dayayarak ona bakıyorum ve tüm boşlukları doldurmasını bekliyorum.

"O gece partide..." Sanki kelimeleri söyleyecek gücü bulması gerekiyormuş gibi nefesini içine çekiyor. "Beni hamile bıraktın, seni pislik."

Sözlerinin beynime yerleşmesi üç uzun saniye sürüyor ve yerleştiğinde geri çekiliyorum.

"Ne?" Kekeliyorum, hala bu kelimelerin onun dudaklarından döküldüğüne inanamıyorum.

"Sen. Yakaladın. Beni. Hamile. Hamile bıraktın," sanki bir aptalla konuşuyormuş gibi tükürüyor. Gözlerimi onunkilerden ayırıp karnına bakıyorum.

"Ama-"

Her şeyi bir araya getirmeye çalışırken zihnim koşturuyor. Parti... parti on sekiz ay önceydi. Bir buçuk yıl. Hamile.

Bebeğim.

"Bebeğim nerede, Letty?" Kelimeler ağzımdan yanlış çıkıyor.

Elini kaldırıp ağzını kapatırken bir hıçkırık patlıyor, gözleri yaşlarla doluyor. "Scarlett, nerede benim lanet bebeğim?"

Ona doğru bir adım geri atıyorum, yumruklarım kıvrılmış ve kaslarım gergin.

"Gitti," diye fısıldıyor, kelimeyi söylerken gözyaşları nihayet düşüyor.

"Gitti mi?"

"Özür dilerim. Çok özür dilerim."

Ona bakarken kırmızı bir sis çöküyor, öfke damarlarıma zehir gibi yayılırken söylediği sözleri duymayı reddediyorum.

"Sen benim çocuğumu mu öldürdün?" "Ne?"

Bir adım geri çekiliyorum ve sonra bir adım daha atıyorum, eğer şu anda aramıza biraz mesafe koymazsam, o zaman onun lanet olası hayatını sıkacağımı biliyorum.

"En iyi arkadaşımı öldürdün. Beni terk ettin. Sonra da çocuğumu mu öldürdün?"

Kükredim. Kan kulaklarımdan öyle bir hızla akıyor ki kendi sesimi duyamıyorum.

Her şey bulanık. Hiçbir şeyin anlamı yok.

Havalanırken adımın haykırıldığını belli belirsiz fark ediyorum. Kaçma ihtiyacımla onun yatakhaneğine doğru koşuyorum ve merdivenlerden aşağı uçuyorum.

Binadan tökezleyerek çıkarken tüm vücudum titriyor, köşeyi dönüp arabama doğru koşarken başka öğrencilerle çarpışıyorum.

Sesini duyuyorum ama kafamın içinde mi yoksa gerçekten beni takip mi ediyor hiçbir fikrim yok. Tek bildiğim gitmem gerektiği. Ondan, gerçeklerden, acıdan, ihanetten, yalanlardan, aldatmacadan uzaklaşmam gerekiyor.

Arabama bindiğim anda motoru çalıştırır ve gaza basarım.

Etrafımı görmüyorum, stop lambalarını, kavşakları ya da diğer arabaları fark etmiyorum.

Sadece sürüyorum.

Düşünmeden bile nereye gittiğimi biliyorum.

Ama Hallie'nin girişinden önceki köşeyi dönerken, köşeyi çok geniş aldım ve burnum

bir kamyonla burun buruna.

Kornalar çalıyor, lastikler gıcırdıyor, sonra parçalanan metalin sesi etrafımı sarıyor ve her şey kararıyor.

Letty ve Kane'in hikayesi 6 Mayıs
2021'de yayınlanacak [The
Deception You Weave](#)'de
devam ediyor

YAZAR HAKKINDA

Tracy Lorraine yeni yetişkin ve çağdaş romantizm yazarıdır. Otuz yaşına yeni basmış olan Tracy, İngiltere'nin şirin bir Cotswold köyünde kocası, kız bebeği ve sevimli ama biraz da çılgın köpeğiyle birlikte yaşamaktadır. Kafası her zaman Kindle'ında olan bir kitapkolik olan Tracy, hayalini kurduğu bir hikâye fikrini denemeye karar verdi ve o zamandan beri arkasına bakmadı.

Yeni sürümler ve tekliflerden ilk siz haberdar olun. Haber bültenime [buradan](#) kaydolun.

Neler yaptığımı bilmek ve üzerinde çalıştığım şeylerin tanıtımlarını ve parçacıklarını görmek istiyorsanız, Facebook grubumda olmanız gerekir. [Tracy'nin Melekleri](#)'ne buradan katılın.

Tracy'nin kitaplarını şu adresten takip edebilirsiniz

www.tracylorraine.com

AYRICA TRACY LORRAINE TARAFINDAN

Düşüş Serisi Ryan

[İçin Düşüş: Birinci Bölüm #1](#)

[Ryan için Düşüş: İkinci](#)

[Bölüm #2](#)

[Jax'e Aşık Olmak #3](#)

[Falling for Daniel](#) (Bir Falling Serisi Romanı)

[Falling for Ruben #4](#)

[Falling for Fin #5](#)

[Falling for Lucas #6](#)

[Falling for Caleb #7](#)

[Falling for Declan #8](#)

[Falling For Liam #9](#)

Yasak Serisi

[Yasağa Aşık Olmak #1](#)

[Yasağı Kaybetmek #2 Yasak](#)

[İçin Savaşmak #3 Kefaret](#)

[Arzusu #4](#)

[Demanding Redemption #5](#)

[Günaha Girmekten Kaçınma #6](#)

[Günah Peşinde #7](#)

Asi Mürekkep Serisi

[Senden Nefret Ediyorum #1](#)

[Seni Kandırmak #2](#)

[Defy You #3](#)

[Play You #4](#)

[Mürekkeplenmiş](#) (Bir Asi Mürekkep/Driven Crossover)

Rosewood Yüksek Seri

[Diken #1](#)

[Paine #2](#)

[Vahşi #3](#)

[Fierce #4](#)

[Avcı #5](#)

Faze (#6 Prequel)

[Fury #6](#)

Maddison Kings Üniversite Serisi

TNYN: Prequel

TRYS #1

Mahvolmuş Seri

Mahvolmuş

[Planlar #1](#)

[Yalanlarla](#)

[Mahvolmuş #2](#)

[Mahvolmuş Vaatler](#)

#3

Asla Unutma Serisi Onu

[Asla Unutma #1 Bizi Asla](#)

[Unutma #2 Her Yerde ve](#)

[Hiçbir Yerde #3](#)

Takip Serisi

[Logan'ın Peşinde](#)

Kokteyl Kızları

[His Manhattan](#)

[Her Kensington](#)

Angel Devlin ile birlikte yazılmıştır

Ateşli Baba Serisi

[Ateşli Baba Sosu #1](#)

[Bebek Baba Kurtarma](#)

#2

[Baba İkilemi #3 Bekar Baba](#)

[Baştan Çıkarma #4 Ateşli](#)

[Baba Paketi #5](#)

B.A.D. A.Ş. Seri

[Eziyet #1](#)

[Sürüş #2](#)

Yem #3

BOYNUZ

BİRİNCİ BÖLÜM

Amalie

“Burada geçireceğiniz zamandan gerçekten keyif alacağınızı düşünüyorum,” diyor Müdür Hartmann. Neşeli görünmeye çalışıyor ama kırışmış, yorgun gözlerinden sempati sızıyor.

Bu benim hayatımın bir parçası olmamalıydı. Londra'da üniversiteye başlamam gerekirken, burada, adı ve annemin yıllar önce gittiği gerçeği dışında hakkında hiçbir fikrim olmayan bir Amerikan lisesinde üçüncü sınıfımın başındayım. Annemle babamı düşündüğümde boğazıma bir yumru tırmanıyor.

"Her şeyin farklı olacağını ve geriye gittiğinizi hissedebileceğinizi biliyorum, ancak sizi temin ederim ki yapılacak en doğru şey bu. Bu sana uyum sağlaman ve mezun olduktan sonra ne yapmak istediğin konusunda ciddi bir şekilde düşünmen için gereken zamanı verecektir."

Alışmak için zaman. Ailem olmadan yaşamayı öğrenmek ve Amerika'da yeni bir hayata başlamak için Pasifik'in öbür ucuna gönderilmek için hiçbir zamanın yeterli olacağından emin değilim.

"Eminim harika olacak." Yüzüme sahte bir gülümseme yerleştirerek müdürün elinden zaman çizelgesini alıyorum ve ona bakıyorum. Zaten midemde uçuşan kelebekler, müdürün yontulmuş formika masasının üzerine kusacakmışım gibi patlıyor.

Matematik, İngiliz edebiyatı, biyoloji, beden eğitimi, beni anında rahatlatan bir şey görene kadar ellerim titriyor,

sanat ve film çalışmaları. En azından bir konuda kendi yolumu buldum.

"Size etraflı gezdirmesi için birini ayarladım. Chelsea amigo takımının kaptanı, okul hakkında bilmediği şey bilinmeye değer. Bir şeye ihtiyacın olursa Amalie, kapım her zaman açık."

Ona başımı sallayarak sandalyemden kalkıyorum, tam o sırada hafif bir kapı sesi duyuluyor ve neşeli bir esmer odaya giriyor. Amerikan liseleri hakkındaki bilgim akşamları saatlerce izlediğim filmlerden geliyor ve kaptan stereotipine tam olarak uyuyor.

"Bir şey mi istemiştiniz Bay Hartmann?" diye öyle tatlı söylüyor ki dişlerim bile titriyor.

"Chelsea, bu Amalie. Bu onun üçüncü sınıfa başladığı ilk gün. Eminim ki ona etrafta. İşte programının bir kopyası."

"Oldu bilin efendim."

"Amalie'ye emin ellerde olduğuna dair güvence verdim."

Hayal görüyorum demek istiyorum ama o kocaman çikolata gözlerini bana çevirdiğinde gözlerindeki ışık biraz azalıyor.

"Yolu göster." Sesimde herhangi bir coşku yok ve gözlerinin kısılmasına bakılırsa bunu fark ettiğini sanmıyorum.

Adımlarımda biraz daha az zıplayarak onu odadan çıkarken takip ediyorum. Koridora çıktığımızda gözlerini bana çeviriyor. Kalın kahverengi saçları, iri gözleri ve dolgun dudaklarıyla gerçekten çok güzel. Benden kısa ama 1.80 boyunda, gözlerimin içine bakabilecek başka genç kız bulmakta zorlanırsınız.

Bana bakabilmesi için başını eğerek g l msememe karşı koyuyorum. "Bunu abuk halledelim. Bugün son sınıfın ilk günü ve yapmam gereken bir sürü şey var."

Topuklarının üzerinde dönerek uzaklaşıyor ve ben de ona yetişmek için acele ediyorum. "Kafeterya, kütüphane." Eliyle işaret ediyor, sonra da elindeki zaman izelgeme bakıyor. "Görünüşe göre dolabın şurada." Eliyle bize doğru bakan öğrencilerle dolu koridoru işaret ediyor ve ardından farklı derslerimin olduğu y n  gösteriyor.

"Tamam, bu kadar yeter. İyi günler." Gülümsemesi benimkinin sabahtan beri olduğundan daha zayıftı, ki bu gerçekten bir şey söylüyor. Yürümeye başladı ama son anda bana döndü. "Ah, unuttuşum. şuradaki." Açık ift kapının dışında bir grup masanın etrafında oturan büyük bir grubu işaret ederken parmağını takip ediyorum. "Bu *benim grubum*. Oraya sığmayacağın konusunda seni şimdiden uyarmalıyım."

Uyarısını yüksek sesle ve net bir şekilde duydum, ama gerçekten söylemeye gerek yoktu. Amigo kızlarla arkadaş olmak gibi bir niyetim yok, bu tür şeyler pek bana göre değil. Kameramın arkasına saklanıp arka plana geçmekten çok daha mutluyum.

Chelsea fırlayıp gidiyor ve ben de gözlerimin onu grubuna doğru takip *etmesine* engel olamıyorum. Buradan grubun onun takımı ve futbol takımından oluştuğunu görebiliyorum. Yanlarından geçerken diğer öğrencilerin gözlerindeki özlemi de görebiliyorum. Ya onlar gibi olmak istiyorlar ya da onların aptal küçük çetesinin bir parçası olmak istiyorlar.

Tanrım, burası beklediğimden daha da basmakalıpmış.

Ne yazık ki günün ilk dersi Chelsea'nin az önce gittiği yönde. Kapıdan çıkarken çantamı omzumda daha yukarı çekiyor ve elimdeki birkaç kitabı göğsümde daha sıkı tutuyorum.

Farkındalıkla derim karıncalandığında binadan dışarı iki adım bile atmamıştım. Kendime başımı aşağıda tutmamı söylüyorum. Onların eğlencesi olmak gibi bir niyetim yok ama gözlerim bana meydan okuyor ve Chelsea beni işaret edip gülerken kendimi yukarı bakarken buluyorum. Kasabaya ani gelişimin bir sır olmadığını biliyordum. Annemin mirası hala güçlü, bu yüzden haberi duyduklarında bunun sıcak bir dedikodu olduğuna eminim.

Isı yanaklarımdan boynuma doğru yayılıyor. Uzaklara bakacakken bir çift mavi göz dikkatimi çekiyor. Diğerleri sanki oynayacak yeni bir evcil hayvanları varmış gibi meraklı bakarken, onunkiler lanetli ve  fkeli. Bakışlarımız duruyor, tehditkâr bir şekilde başını sallamadan önce beni bir konuda uyarmaya çalışıyormuş gibi gözleri kısılıyor.

Hareketlerinden dolayı kafam karışmış bir halde gözlerimi ondan ayırmayı başarıyorum ve gitmem gerektiğini düşündüğüm yere doğru dönüyorum.

Bir şeye ya da birine çarpmadan önce en fazla üç adım atabiliyorum.

"Kahretsin,  z r dilerim. İyi misin?" diye soruyor derin bir ses. Karşımdaki adamın nazik yeşil gözlerine baktığımda neredeyse rahatlayarak i geçiriyorum. Bana ters ters bakmayacak birini bulup bulamayacağımı merak etmeye başlamıştım. Yeni kız olduğumu biliyorum ama kahretsin. Her hafta yeni çocuklarla karşılaşıyor olmalılar, ben o kadar da sıra dışı olamam.

"Ben iyiyim, teşekkür ederim."

"Sen yeni İngiliz kızsın. Emily, değil mi?"

"Adım Amalie ve evet... o benim."

"Ailen için çok üzgünüm. Annem seninkilerle arkadaş olduğunu söylemişti." Gözyaşlarım gözlerimi yakıyor. Bugün, kaybettiğim her şeyin sürekli hatırlatılması olmadan da yeterince zor.

"Kahretsin, özür dilerim. Yapmamalıydım."

"Sorun yok," diye yalan söyledim.

"İlk dersin ne?"

Ders programımı uzatırken gözlerini hızla üzerinde gezdiriyor. "İngiliz Edebiyatı, ben o tarafa gidiyorum.

Seninle yürüyebilir miyim?"

"Evet." Hevesim karşısında gülümsemesi büyüyor ve bugün ilk kez benim gülümsemem neredeyse içten.

"Ben Shane, bu arada." Ona bakıp gülümsüyorum, neyse ki koridor herhangi bir sohbete devam edemeyeceğimiz kadar gürültülü.

Tatlı bir adama benziyor ama başım dönüyor ve şu anda ciddi bir konuşma yapma düşüncesi bile yorucu.

Öğrencilerin bakışları her hareketimi takip ediyor. Shane'in yanında yürürken beni fark edenlerin sayısı arttıkça tüylerim diken diken oluyor. Bazıları bana gülümsüyor ama çoğu sadece başını sallayarak beni arkadaşlarına işaret ediyor. Bazıları ise düpedüz kaba davranıyor ve sanki uykusundan uyandırılmış bir hayvanat bahçesi hayvanıymışım gibi beni fiziksel olarak işaret ediyor.

Gerçekte, ben sadece yeni bir yere başlayan ve kalabalığa karışmak isteyen on sekiz yaşında bir kıyım. Olduğum kişiyle -daha doğrusu ailemin olduğu kişiyle- bunun o kadar da kolay olmayacağını biliyorum ama en azından normal olmaya çalışmak için bir şansım olsun istiyorum. Gerçi ailemi kaybettiğim gün bunu da kaybetmiş olabileceğimden korkuyorum.

"Bu sensin." Shane'in sesi düşüncelerimi yarıp geçiyor ve etrafımdaki herkesten kaçmak için başımı kaldırdığımda kapıyı açık tuttuğunu görüyorum.

Neyse ki sınıfın sadece yarısı dolu, ama yine de her bir göz bana dönüyor.

Onların ilgisini görmezden gelerek başımı eğiyorum ve odanın arka tarafında boş bir masa buluyorum. Yerleştikten sonra yukarı bakma riskini göze alıyorum. Shane'in hâlâ kapıda durduğunu ve içeri giren öğrencileri onu geçmeye zorladığını görünce nefesim kesiliyor. Başını sallıyor. Bunun onun iyi olup olmadığını sorma şekli olduğunu biliyorum. Dudaklarımı gülümsemeye zorlayarak başımı sallıyorum ve birkaç saniye sonra

Git.

THORN ve ROSEWOOD serisinin geri kalanı şimdi

YAYINDA. [OKUMAYA DEVAM ETMEK İÇİN](#)

[İNDİRİN](#)

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.